

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

72

Ξετίδες

PHOTO OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΔΗ

№25
ΔΡΧ 5

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΜΑΡΙΣΚΑ

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ
ΤΗΣ ΜΑΓΚΑΛΙ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 25 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1938

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

πού, πανθομολογουμένως, εγκαινίασε με την έκδοσί του μια νέα περίοδο προόδου στην εξέλιξι του περιοδικού τύπου της χώρας μας και πού η προσπάθειά του εξετιμήθη όχι μόνον από τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν, ἀλλὰ καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐκδότας τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων Ἀθηναϊκῶν περιοδικῶν (ἀπόδειξις, ὅτι, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, ὅλοι ἀπεπειράθησαν εἰς μάτην νὰ τὸν πλαστογραφήσουν με κακεντύπους καὶ ἀξιοδακρύτους ἀπομιμήσεις)...

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

πιστὸς στὸ ἐξ ἀρχῆς προδιαγραφέν πρόγραμμά του νὰ προσπαθῇ διαρκῶς νὰ ἀρῇ σ' ἡ περισσύτερο, χωρὶς καμμιὰ φειδὼ ἐξόδων καὶ κόπων, βελτιώνοντας ἀπὸ τεῦχος σὲ τεῦχος τόσο τὴν ἐμ φάνισι, ὅσο καὶ τὸ περιεχόμενόν του. ἀνανεούμενος κάθε λίγο καὶ ἀνακαινιζόμενος, ἕως ὅτου φτάσῃ στὸ ἄκρον ὥστων μιᾶς ἀσυγκρίτου τελειότητος...

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

συναισθανόμενος τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἀναγνωστικὸν κοινόν, πού τὸν ἐτίμησε μετὰ τὸ θερμὸ ἐνδιαφέρον του καὶ τὴν φανατικὴν ἀγάπην καὶ ὑποστήριξίν του, ἀδιαφορήσαν καὶ καφεύσαν μπρὸς στίς ἐκκλήσεις καὶ τίς φαιδρὲς ἐπαγγελίαις τῶν ἐκάστοτε κακῶν μιμητῶν του...

ΕΠΙΦΥΛΑΣΣΕΙ ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΗ ΕΚΠΛΗΞΙ ΑΝΕΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὡς πρώτην νύξιν γιὰ τὴν προετοιμαζομένην αὐτὴν πρωτοφανή «ἐκπληξιν» ἡ Διεύθυνσις ἀρκεῖται σήμερα νὰ παρθέσῃ μερικὰ ὀνόματα ἀπὸ τὸν κατάλογον τοῦ συντακτικῆς καὶ συνεργατικῆς ἐπιτελείου τοῦ τοῦ ἀρτιωτέρου καὶ πιδὲ ἐκλεκτοῦ ἐπιτελείου ποδὲ ἔχει καταρτίσει ποτὲ ἑλληνικὸς δημοσιογραφικὸς ὀργανισμὸς—μετὰ τὴν ἐπιφύλαξιν, σὲ προσεχῆ τεύχη, νὰ ἐκθέσῃ ὅλα τὰ σκετικά μετὰ τὴν

ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΥΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΟΥ "ΘΗΣΑΥΡΟΥ"

Μόνιμοι Συνεργάται: ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ, Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ, ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ, ΘΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΕΛΗΣ, ΑΛΕΞ. ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ (Ἑσπερίδα), ΕΠ. ΜΠΟΥΦΑΛΗΣ, Ν. ΧΑΓΕΡΜΠΟΥΦΙΔΗΣ, Δ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ, ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ, ΜΑΝΟΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ, ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ, ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ, Δ. ΨΑΘΑΣ, Ε. ΦΑΚΑΤΣΕΛΗΣ κ.λ.π.

Τακτικοὶ Συνεργάται: Ι. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ—ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ, Π. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΘΕΜ. ΑΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ, ΟΘ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ι. ΒΡΟΝΤΑΚΗΣ, Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Δ. ΔΕΠΟΛΑΣ, Θ. ΔΡΑΚΟΣ, Γ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ, Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ, Β. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΙΡ. ΚΑΛΚΑΝΗ (Ρένα Μάρνα), Π. ΚΑΨΗΣ, Μ. ΚΡΑΝΑΚΗ, Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ, Κ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Γ. ΛΥΔΙΑΣ, Γ. ΜΑΚΡΗΣ, ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ, Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ, ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, Φ. ΠΑΝΤΑΣ, ΑΔ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ, Γ. ΣΕΒΑΣΤΙΚΟΓΛΟΥ, Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ, Γ. ΤΑΡΣΑΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΕΡΣΑ ΤΖΩΤΖΗ, Γ. ΤΡΙΤΚΩΝΗΣ, ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ, ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ κ.ά.

Καλλιτεχνικοὶ Συνεργάται: ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ, ΝΙΚΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ, Σ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ, ΤΑΣΣΟΣ.

ΝΕΑ ΕΚΛΕΚΤΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΝΕΕΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ

ΝΕΟΙ ΑΡΙΣΤΟΙ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Τόν Αυτοκράτορα Κωνσταντίνον ή 'Ιστορία άνεκήρυξε «Μέγαν» και ή 'Εκκλησία «'Αγιον». Με τ' όνομά του δέ τιμήθηκε ή ένδοξότατη Πρωτεύουσα του Κόσμου που ώς τά τότε λεγόταν Βυζάντιον. Καί ή όμολογημένη αλήθεια είναι ότι και τόν έναν τίτλο ά-είξε για τά πολεμικά του κατορθώματα στη Δύση και στην 'Ανατολή και για την έκπολιτιστική βασιλεία του, και τόν άλλον για την τολμηρή του πρωτοβουλία να επιβάλει τη θρησκεία του Χριστού. Καί, τέλος, ή όνο-

...ΑΛΛΑ ΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΤΟΥ ΔΕΝ ΤΑ ΖΗΛΕΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

μασία Κωνσταντινούπολις του ήταν άναφαίρετο δικαίωμα, άφού αυτός της δημιούργησε τό ασύγκριτο μεγαλείο της.

Σπουδαιότερη προσωπική της άπ' αυτόν δέν στάθηκε στους αιώνες, τούς πριν και τούς μετά. Τά όρια του κράτους του ήσαν άπέραντα. Είχε ως έπαρχίες του την 'Αγγλία, τη Γαλλία, την 'Ισπανία, την Πορτογαλία, την 'Ιταλία, τη Γερμανία, τό Βέλγιο, την 'Ελβετία, την Αυστρία, την Ούγγαρία, τη Βαλκανική (Ρουμανία, Κροατία, Σερβία, Βουλγαρία, Τουρκία, 'Ελλάδα, 'Αλβανία), τόν Εύξεινο Πόντο, τη Μικρά 'Ασία, την Αίγυπτο, την ύπόλοιπη 'Αφρική (Λιβία, Τύνιδα, Μαρόκο, 'Αλγέρι) και όλόκληρη τη Μεσόγειο με τά νησιά της (Κορσική, Σαρδηνία, Σικελία, Μάλτα, 'Επτάνησο, Κρήτη, Δωδεκάνησο, Κύπρο, 'Αρχιπέλαγος). Κι' επί τριάντα και πλέον χρόνια βασιλεύοντας, μέχρι του θανάτου του, όχι μονάχα δέν άφισε πόδι έξω του να πατήση στα έδάφη του, αλλά και κάθε ύλική και ήθική άνακούφιση χάρισε πλούσια, με άγρυπνη και στοργική φροντίδα, στους υπηκόους του.

Ός άνθρωπος όμως κρινόμενος — γιατί ένας άνθρωπος όπως όλοι μας υπήρξε κι' αυτός — δέν είδε σε όλη του τη ζωή μία μέρα μέσα στο σπίτι του χαρούμενη. Ός γιός, ως άδελφός, ως σύζυγος, ως πατέρας, ως θεός, ως κουνιάδος και ως γαμβρός, άπ' όλες άνεξαιρέτως αυτές τις πλευρές δέν γνώρισε παρά μονάχα τη φρίκη και τη σκληρότητα και όλοι του οι οικογενειακοί δεσμοί σκεπάστηκαν άνατριχιαστικά ένας — ένας με τό αίμα του εγκλήματος.

Πατέρας του Μεγάλου Κωνσταντίνου ήταν ό άγαθός και γενναίος Κωνσταντίνος Φλάβιος Χλάρος, Ρωμαίος αξιωματικός, άπ' αυ-

ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΣ!

τους που είχε άποικήσει στο Δούναβι ό αυτοκράτωρ Τραϊανός. Ήταν άπό τη μάνα του μικρανιός του ποτέ αυτοκράτορας Κλαυδίου. Κι' αυτή ή σχετική ευγένεια καταγωγής τόν βοήθησε να φθάση ως τό βαθμό του στρατηγού. "Ε-πεί τον έβριζε ό Διοκλητιανός όταν έγινε αυτοκράτωρ και τόν άνύψωσε στη θέση ενός άπό τούς τρεις βοηθούς που έπήρε ως συμβασιλείς. Γυναίκα του Κωνσταντίνου ήταν ή εύσεβής 'Ελένη, κόρη κάποιου 'Ανατολίτη ταβερνιάρη, φρόνιμη και άπλη. Καί μ' αυτήν ό Κωνσταντίνος απέκτησε τόν Κωνσταντίνον, τόν καιρό που άκόμα ύπηρετούσε στο στρατό, στη Νύσσα της Σερβίας, χωρίς να υποπτεύ-σεται καθόλου ούτε ότι ό Ι-εός θα φορούσε στέμμα, πολύ δέ περισσότερο ότι ό γιός του θ' άνέβαινε σε τέ-τοιο μυθικό μεσουράνημα. "Όταν ό Κωνσταντίνος είχε κάπως μεγαλώσει, ό πατέρας του Κωνσταντίνου, γε-νόμενος συναυτοκράτωρ, τόν άνάστησε βασιλικά μέσα στην περίλαμπρη Αύλη του Διοκλητιανού στη Νικομή-δεια της Προποντίδας, αλλά και ταυτοχρόνως τόν έκα-με να δοκιμάση τις δύο πρώτες ζωηρές λύπες του μόλις πρωτανοίξε στον κό-σμο τά μάτια του : Γιατί, πρώτα — πρώτα ό Κωνσταν-τίνος έχώρισε άδिका την γυ-ναίκα του την 'Ελένη κι' ά-φησε τό παιδί χωρίς τό χά-δι της μητέρας του. Καί δεύτερο, όταν κατόπιν ό Διοκλητιανός και ό Μαξιμι-ανός απέχωρησαν άπό τό βασιλικό αξίωμα, κι' έμει-ναν διάδοχοί τους αυτοκρά-τορες ό Κωνσταντίνος κι' ό Γαλέριος, ό νεαρός Κων-σταντίνος ύποχρέώθηκε να μείνει όλομόναχος κοντά στο Γαλέριο ως όμηρος — ζωντανή έγγύηση ότι ό Κω-

σταντίνος δέν θα έπαναστα-τούσε ποτέ κατά του συμ-βασιλέως του.

Οί πίκρες και οι στενο-χώριες της μοναξιάς δέν ά-φηναν τόν Κωνσταντίνον να καταλάβει ότι είναι βασιλό-πουλο...

... Μία μέρα που μαθεύ-τηκε ξάφνου ότι ό γέ-ρω — βασιλιάς Κωνσταν-τίνος πεθαίνει άρρωστος θάρειά στην 'Υόρκη της Βρετανίας, ό Κωνσταντι-νός φοβήθηκε ότι θα τόν δολοφονούσαν στο παλάτι του Γαλέριου, και τώσκασε την νύχτα κρυφά. 'Επρό-φθασε τόν πατέρα του όσο να πάρη την εύλογία του στις τελευταίες στιγμές, και οι λεγεώνες τόν άνακήρυ-ξαν αυτοκράτορα. "Ο Κων-σταντίνος είχε ήδη άποκτή-σει έναν γιό και διάδοχο, τόν Κρίστο, άπό την Μινερ-θίνα, την πρώτη γυναίκα του. Για νάχη όμως ισχυρή ύποστήριξη, παντρεύτηκε τώ-ρα τη Φαύστα, την πριγκί-πισσα θυγατέρα του πα-ληού αυτοκράτορος Μαξιμι-ανού. "Ετσι μπορούσε ν' άντιμετωπίσει άποτελεσματι-κάτερα τό Γαλέριο που του-χε κηρύξει φανερά πόλεμο μέχρις έξοντώσεως. 'Υπήρ-χαν επίσης τότε δυό άλλοι άκόμη συναυτοκράτορες. "Ενας λεγόμενος Μαξιμίνος κι' ένας Σεθίρος, και δέν μπορούσαν να χωνέψουν τόν Κωνσταντίνον ούτε αυτοί. "Ο πεθερός του Κωνσταντίνου Μαξιμιανός έξεστράτευσε κατά του Σεθίρου και τόν σκότωσε. "Ο Κωνσταντίνος και ή σύζυγός του χάρηκαν πολύ για τό κατόρθωμα του πατέρα της. 'Αλλά, ό γέρω Μαξιμιανός γλυκάθηκε ά-πό την έπιτυχία, άρέχτηκε ξανά τά πρωτινά μεγαλεία του και διακήρυξε ότι ξανα-γυρίζει στην αυτοκρατορική του θέση καθώς ήταν άλλο-τε! Σ' αυτό συνετέλεσε ό

γιός του Μαξιμιανού ό Μαξέντιος, που έγινε συν-αυτοκράτωρ κι' αυτός έκτο-πίζοντας τό Γαλέριο. "Ο Μα-ξέντιος μάλιστα τό πήρε τόσο πολύ άπάνω του, ώστε μιλούσε για τόν Κωνσταν-τίνον, τόν άνδρα της άδελ-φής του, πολύ περιφρονητι-κά. "Ο Κωνσταντίνος μύρι-στηκε ότι δέν ήσαν καθό-λου καλά τά μαντάτα αυτά. Βρισκόταν τότε στο Ρήνο για να καθυποτάξει μίαν ά-ποστασία των γερμανικών πληθυσμών. "Όπως ήταν, με τό στρατό του, άντι να γυρίση στην 'Υόρκη, την έ-

ώρα του βασιλείου του, μη-κε ίσα μέσα στη Γαλλία να καθάρη τούς οικογενεια-κούς του λογαριασμούς. Κάπου εκεί, προς τη Μασ-σαλία, συναντή τόν πεθερό του Μαξιμιανό. Θέλει να δώση μάχη άποφασιστική, αλλά τόν προλαμβάνει τό πτώμα του Μαξιμιανού, που αυτοκτόνησε. Χωρίς να χάση τόν καιρό του, έπέ-ρασε στην 'Ιταλία και θά-δισε κατά της Ρώμης, ό-που είχε στήσει την έδρα του όλος άλαζονεία και ά-πειλή ό γιός του Μαξιμι-ανού, ό Μαξέντιος. Τόν καταδίωξε έως την άντίπε-ρα όχη του Τιβέρεως, και ό Μαξέντιος, νικημένος, έ-πνίγησε στο ρεύμα του πο-ταμού!

Θρίάμβος! 'Αλλά, ή Φαύστα, που εί-δε τόν πατέρα της και τόν άδελφό της νεκρούς, πώς να έξακολουθήσει πιά να εί-ναι σύντροφος του Κων-σταντίνου και με τί κουρά-γιο να γιορτάση μαζί του τις έπιτυχίες του; Ζαρωμέ-νη στην πάντα μαζί με τη μητέρα της Εύτροπία, αιχ-μάλωτη μάλλον παρά βασί-λισσα, περνούσε τις μαυρές ήμέρες του πόνου της. Καί έρριξε στην άνομη έρωτική άπόπειρα προς τόν Κρίστο, που στοίχισε τη ζωή και σ' αυτόν και σ' αυτήν...

... .. "Αλλά, εδώ άκριβώς ά-νοίγει σαν παρένθεσις τό μνημειώδες περιστατικό που έβαλε τελεία και παύλα στην περίοδο της άρχαιό-τητας και θεμελίωσε την καινούργια εποχή. "Ο Κων-σταντίνος θαδίζοντας κατά του Μαξεντίου, στη Βόρειο 'Ιταλία, στάθηκε ένα μεση-μέρι να έξαποστάση άπό τόν κάματο της πορείας, και, κατά τη συνήθεια που κρα-τούσε, προσευχήθηκε στους θεούς παρακαλώντας για τη νίκη του. "Όταν ξαναέ-κίνησε, είδε ψηλά στον ού-ρανό να σχηματίζεται σαν φωτεινό μετώπο ένας πε-λώριος σταυρός και σιγά "

σιγά να γράφεται στο στε-ρέωμα ή φράσις: «'Εν τού-τω νίκα». Τό θράδυ, που σε άλλη στάσι, έπεσε να κοιμηθή, του φανερώθηκε σε όνειρο ό 'Ιησούς Χριστός και του είπε:

— Έχε μαζί σου τό Σταυ-ρό του 'Αληθινού Θεού και πάντοτε θα νικάς!

Πρωί-πρωί έβαλε να του φτιάξουν ένα τέτοιο σχήμα έλο άπό καθαρό χρυσάφι και τό στόλισε με τά πολυ-τιμότερα πετράδια άπό τό στέμμα του. Τώσησε σ' έ-να κοντάρι και άπάνω του κρέμασε ένα μεταξωτό πανί με ζωγραφισμένο σ' αυτό άλλον σταυρό, τό ύψωσε μπροστά, κι' ένώ εκείνο ά-νέμιζε στον άέρα, κι' άστρα-φτε στον ήλιο ό σταυρός, ό στρατός συνέχισε την πο-ρεία του!

Τό βέβαιο είναι ότι τότε, άν και άπηγορευμένος και καταδικασμένος, ό χριστι-ανισμός είχε κατακτήσει τόν Ρωμαϊκό κόσμο σύσσωμο σχεδόν. Καί ή άπόφασις του έστεμμένου άρχηγού ν' άναγνωρίση έτσι πανηγυρι-κά την νέα θρησκεία και να κάμη έμβλημά του τό ιερό σημείο του μαρτυρίου του Θεανθρώπου προκάλεσε τέ-τοιον ένθουσιασμό στις τά-ξεις των στρατευμάτων του, ώστε ή νίκη τους στην πρώ-τη έπαφή με τόν αντίζηλο να είναι κεραυνόβολος και καταπληκτική.

Οί έθνικοί της Ρώμης ό-μως πειράχτηκαν τόσο φαρ-μακερά, που όχι μόνο ύπο-δοχή άρνήθηκαν να του κά-μουν, αλλά και ώργάνωσαν έναντίον του άποδοκιμασίες με έπιθετική διάθεση. Κινή-θηκαν συνωμοτικά με άπό-φασι να τόν άνατρέψουν για την άσέβεια. Κι' αυτό τόν άνάγκασε να ζή μέσα σε μία διαρκή άτμόσφαιρα νευ-ρικότητος, τόσο, ώστε τυρ-βε για πρώτη φορά ή Ι-δέα να τιμωρήση την άνά-ξια πόλι μεταφέροντας κά-που άλλου την πρωτεύουσα. Που, όμως άκριβώς; "Αλλα θλιβερά γεγονότα της ίδι-ας έπείρας άτομικής του ζωής σε λίγο θα τόν κάμουν να μη μπορεί πιά να μείνη ού-τε μία ώρα στο περιβάλλον αυτής της πόλεως. Καί τό-τε, ή φευγαλέα του έμπνευ-σις θα πάρη τη μορφή δια-στικής έκτελέσεως, και ή τοποθεσία της νέας του έγ-καταστάσεως θα έρεθί μό-νη της.

Πώς; Νά: 'Η Φαύστα, ή δεύτερη γυ-ναίκα του, είχε κάμει μαζί του άρσενικά παιδιά. Καί θάθελε να τά ίδη μία μέρα θάβοντας, άφού κι' αυτή θα-στούσε κατ' εύθειαν άπό θα-σίλική γενιά. Τόν Κωνσταν-τίνον, τόν άνδρα της, τόν εί-χε μισήσει ως αίτιον του θά-νάτου του άδελφού της και τόν πατέρα της. Συνέλαβε, λοιπόν, τό σχέδιο, να πάρη τόν Κρίστο, πουταν ώραίο

παλληκάρι, να ξεπαστρέψη μαζί του τόν Κωνσταντίνον, να κρατήσουν οι δυό τους τό θρόνο και να όρίσουν διαδόχους των τά μικρά της άγόρια, σαν θα μεγάλωναν. 'Αλλά, ό πρόγονός της την απέκρουσε, με τόση θία μά-λιστα, ώστε θα την έσφαζε ως έπίορκη. Τότε κι' αυτή, για να γλυτώση κατηγορη-σε τόν πρόγονό της ότι δη-θεν της έπετέθη έρωτικώς! 'Απάνω στην όργη του Κων-σταντίνου, άλλοι πολιτικοί του σύμβουλοι του ψιθύρι-σαν ότι ό πρίγκηψ Κρίσπος διαφωνούσε με τό διάσπμο χριστιανό δάσκαλό του, τόν Μαντάντιο, και ότι σκόπε-ε να σηκώσει τούς έθνικούς σε φονική έξέγερσι κατά του πατέρα του. "Ο Κωνσταντι-νός τά πίστεψε. Διέταξε να πιάνουν τό γιό του και να τόν δέσουν εκείνη την ίδια ώρα. Καί να τόν πάνε να τόν κλείσουν έξω άπό τη Ρώμη σε κάποια σκοτεινή φυλα-κή. 'Η μητέρα του Κωνσταν-τίνου, ή 'Α'κα 'Ελένη, που τάμασε, έφυγε γρήγορα ά-πό την 'Ιερουσαλήμ, όπου είχε πάει για να βρή τόν τί-μιον Σταυρό, άπάνω στο έύ-λο του όποιου είχε θανατω-θή ό Σωτήρ. Καί ήρθε να μαλάξη τό γιό της με την έλπίδα να σώση τό αγαπη-μένο έγγόνι της. 'Η βασιλο-μήτωρ 'Ελένη κατώρθωσε ν' άνακαλύψη με άκρίβεια και άποδείξεις ότι ή Φαύ-στα και οι άλλοι έλεγαν ψέματα. "Ο Κωνσταντίνος είδε την αλήθεια κι' εθύμα-σε με τη γυναίκα του, ό θυμός του όμως έγινε ά-συγκράτητος όταν, ρητών-τας να φέρουν μπροστά του τόν Κρίστο, άκουσε ξαφνι-κά ότι ό γιός του είχε θανα-τωθώ! Καί τότε, έξέπασε στη Φαύστα, δίνοντας δια-ταγή να τη βάλουν οι δη-μιοί στο καζάνι του λου-τρού και να τη θράσουν ζωντανή!

... 'Η Ρώμη δέν τόν χω-ρούσε πιά. "Ο έκνευρισμός που τούχαν δημιουργήσει οι δολοπλοκίες της, τόν έ-διωχνε μακριά. "Όλα εκεί του θυμίζαν τό φριχτό πέν-θος του. "Όπου και να γύ-ριζε, έβλεπε φαντάσματα. 'Ενοίωθε την άνάγκη να πάη σε τόπο χριστιανικώτε-ρο. 'Η συνείδησις του τόν έπίεζε.

Στό μεταξύ διάφορες φυλές βαρβάρων ένωχλού-σαν τό άχανές κράτος μ' έ-πιδρομές. Την 'Ανατολή την είχε έμπιστευθή στον Λικίνιο, έπιστήθιο φίλο του στρατηγού. 'Αλλά, κι' εκεί-νος έπρόβαλλε αξιώσεις να φορέση στέμμα και δέν ένο-ούσε να δεχθή καμιά διαταγή. 'Εκτός τούτου, καταπίεζε και τούς χριστι-ανούς. "Ο Κωνσταντίνος του πήρε στην άρχή την 'Ελλά-δα άπό τη δικαιοδοσία του

ναίκα που το μιλούσε, εμβρόντητη, έπιθύρισε:

- 'Ο άντρας μου!...
- Συγχρόνως το θηρίον έπιασε τον 'Αριστέδη απ' τον γαϊκά:
- 'Όστε εσύ είσαι ο φίλος της!...
- 'Εγώ;;;
- Σκασμός! Φάπ!
- Κύριε...
- 'Αντρέα, είναι ένας γνωστός μου.
- Σκασμός, έσύ, μη σέ σκοτώσω, παληοθήλυκο!...

Και μαινόμενος ο άνθρωπος έπεσε επάνω στον 'Αριστέδη που έβογγούσε:

- Είναι έννηάμιση!
- Σκασμός τομάρι!
- 'Εχω γραφείοοοο!

Οι πρώνοι διαβάται έσχημάτισαν κύκλον. 'Αστυφύλαξ έσπευσε και τους έπηγε όλους μαζί στην αστυνομία. 'Ετσι έξεκαθάρισαν το πράγμα. 'Εκκρατήθη ο μαινόμενος σύζυγος επί αδικώ έπιθέσει και άφέθη ο 'Αριστέδης έλεύθερος. 'Ο όποιος μόλις έβγήκε από το τμήμα εκύτταξε το ρολόι του και έστέναξε:

- 'Εντεκα παρά, πέντε.
- Και για πρώτη φορά του ήρθε ή ιδέα της αυτοκτονίας...

Δ. ΨΑΘΑΣ

'Αφορισμοί

- * 'Όποιος δεν έχει περιουσία, δεν έχει πίστωση.
- * 'Όποιος δεν έχει παιδιά, δεν έχει δύναμη.
- * 'Όποιος δεν έχει οικογένεια, δεν έχει στήριγμα.
- * 'Όποιος δεν έχει καλόβολη γυναίκα, δεν έχει ήσυχία.
- * 'Όποιος δεν έχει όλα αυτά, δεν έχει φροντίδες.

('Αραδικές παροιμίες)

- * 'Ο τρόπος του σκέπτεσθαι είναι που κάνει τους ανθρώπους ευτυχείς.

Ζάν-Μπατίστ-Ρουσσώ

- * 'Εκείνος που σκοτώνει έναν άνθρωπο, σκοτώνει ένα λογικόν πλάσμα, εκείνος όμως που καταστρέφει ένα καλό θείο, σκοτώνει αυτό το ίδιο το λογικό.

(Μιλτων)

- * 'Ο άνθρωπος που δεν έχει κανένα πλάτωμα, θα είναι ή ήλιθιος ή υποκριτής.

(Β. Χέρσχελ)

- * 'Η σπουδή είναι το μόνο μέσον, με το όποιον μπορεί ν' αποφύγη και νεις την αηδία της ζωής.

(Σενέκας)

- * 'Η ζωή περνά με το να πουής αυτό που δεν έχεις και να νοσταλγής αυτό που έχασες.

('Αβθας Ζοζέφ Ρου)

- * Οι νέες ξεδεύουν τον καιρό τους με το να στήνουν δίχτυα κι' όχι με το να κατασκευάζουν κλουβιά. Αυτή είναι ή αιτία για την οποία τόσο λίγα συνοικέσια αποβαίνουν ευτυχισμένα.

(Λεοπάρντι)

- * Το καλύτερο: Είναι ο έχθρος του καλού.

(Φρανσουά Κοππέ)

ΣΗ σκηνή, το χορευτικό νούμερο βρισκόταν στο μεγαλύτερο φόρτε του. 'Η όρχήστρα γέμιζε τη σάλα με το υποβλητικό μπιμπο ενός παθητικού ταγκό. 'Η ράμπα έστελνε μόνο το φώς των κόκκινων λαμπριών κι' ο προβολεύς κατεδίωκε το χορευτικό ζευγάρι.

'Η Νίνα κρυμμένη πίσω από την κουίτνα κύτταξε το θέαμα. 'Από το πλάι έβλεπε, καθώς στεκόταν, ένα μέρος απ' το πυκνό άκροσπτήριο. Και τή θεωρείαν ήσαν γεμάτα εκείνο το βράδυ. Πιέννα σωστή.

'Όστε γύρισε εκεί όπου την περιμέναν. 'Ηταν ο Στέφανος κι' έπρεπε να τελειώση μαζί του την σπουδαία εκείνη συζήτηση:

- Λοιπόν; ρώτησε αυτός.
- Τί, λοιπόν;... Τί σκέπτομαι το ξέρεις...
- Δεν καταλαβαίνεις πώς σ' αγαπώ;

— Το καταλαβαίνω και το πιστεύω. Τότε γιατί μου φέρνεις τέτοιες σοβαρές αντιρρήσεις; Γιατί θέτεις όρους;

'Εκείνη άφησε έναν μικρό στεναγμό και τον κύτταξε καλά πιάνοντας το χέρι του.

— Φοβάμαι, Στέφανε, πώς δε θα με καταλάβης ποτέ. 'Ακριβώς έπειδη σ' αγαπώ κι' εγώ, ζητώ να με βοηθήσης ν' αλλάξω ζωή.

— Και νομίζεις ότι μπορείς;

— 'Ω! 'Αν μπορώ!... Δόσε μου τη δύναμη να το κάμω, έλα κοντά μου να με στηρίξεις...

— Μά γιατί!...

— Βαρέθηκα, Στέφανε. 'Εντεκα

υλάνια τώρα κοντεύω να φάω τα νειάτα μου πάνω στα σανίδια της σκηνής. Το βλέπεις, δεν είμαι καμιά εξαιρετική ιδιοφυΐα, κανένα ταλέντο. Είμαι μια μπαλαρίνα και θα μείνω για πάντα τέτοια...

— Μόνο αν σημειώνεις μιάν εξαιρετική καριέρα θα μπορούσες να είσαι ευτυχισμένη!...

'Εκείνη χαμογέλασε πικρά, την ώρα που έβγαίνει το άλλο νούμερο, ένα κωμικό «σκέτες».

— Δεν είν' αυτό, Στέφανε... Βαρέθηκα την κακομοιριά, την ίδια φτώχη και βασανισμένη ζωή. Το βλέπεις το θέατρο από μακριά και δεν το ξέρεις. Για τον κόσμο είναι διασκεδάσις. Για τους περισσότερους όμως, θεατρίνους κατάρα!

— Νίνα, τή λές τραγικά απόψε...

— Τραγικά! Κάθε άλλο Στέφανε. 'Αφού μ' αγαπάς, ζητώ να σέ πείσω πώς θα έπρεπε μόνος σου να με βγάλεις απ' το περιβάλλον αυτό που μ' ένοχλει.

— Είναι το περιβάλλον σου. 'Εντεκα χρόνια τώρα σ' αυτό ζής...

— Γελιέσαι. 'Η ανάγκη με κράτησε σ' αυτό. Θέλεις να μάθης κάτι λοιπόν;... Συχαίνομαι το θέατρο, μισώ τους θεατρίνους, αηδιάζω τους δημοσιογράφους που με πολιορκούν ή τους παραλήδες που με κυνηγούν...

Ναί, Στέφανε, ποθώ ένα σπίτι, αλλά ένα τίμιο σπίτι που θα με βγάλει απ' το βούρκο... Να με μαγειρέψαρες;... Δεν στο ζητώ, ούτε θα το δεχθώ αν το προτείνης... Το ξέρεις πώς έζησα έτσι, και ξέρω ν' αυτή τη ζωή... 'Αν θέλεις να με

σώσης, αν μ' αγαπάς, πάρε με... Κάνε με γυναίκα σου...

— Νίνα!...

— Είναι ή καλλίτερη λύσις. Είναι μιά θυσία έκ μέρους σου, το καταλαβαίνω, αλλά μιά θυσία ευγενική που θα με κάνει να σ' ευγνωμονώ για πάντα...

Κάτω ο κόσμος γέλουσε με το «σκέτες». Το υπερβολή χειροκροτούσε γιατί ή πρόζα αυτή άρεσε πολύ κάθε βράδυ.

'Η Νίνα του επανέλαβε:

— Θα ήθελα απόψε να το ξεκαθαρίσω με το ζήτημα αυτό, Στέφανε... Θάπρεπε να είχα απόψε την απάντησή σου, να ξεκαθαρίσης τη στάση σου...

— Ναί!... Βέβαια...

— 'Ετσι πρέπει... Σά λογικοί και πολιτισμένοι άνθρωποι πρέπει να το τελειώσωμε απόψε αυτό το ζήτημα. Πρέπει να δεχτής αυτό που σου λέω, γιατί θ' αποκτήσης μιά καλή, μιάν ειλικρινή σύζυγο... 'Ισως να γελάς τώρα μέσα σου γι' αυτό, αλλά δεν έχεις δίκιο. 'Η τιμότης δεν κατοικεί στο σώμα. Είναι κρυμμένη στα βάθη της ψυχής μας...

— Σε καταλαβαίνω... 'Αλλά κι' αν ζούσες μαζί μου χωρίς στεφάνι, χωρίς γάμο, δεν θα ήσουν δυστυχισμένη... Γιατί να δημιουργήσωμε αυτόν τον σοβαρό, τον ακατάλυτο δεσμό μεταξύ μας, που αύριο θα μ' αποζητούμε την ελευθερία μας;...

— 'Ακριβώς γι' αυτό που είπες. Γιατί ο δεσμός είναι σοβαρός κι' ακατάλυτος. Γιατί μόνο αυτός θα μ' έμποδίση να ξαναγυρίσω στο θέατρο και στην παλιά μου ζωή...

'Ο «όδηγος της σκηνής» της έκαμε νόημα:

— 'Η σειρά σας, Νίνα...

— Καλά. 'Εφτασα...

Γύρισε στον Στέφανο και του πέταξε την παράκληση:

— Να μη φύγης, έ;... Να περιμένης να τελειώσω το νούμερο μου για να συνεχίσωμε την κουβέντα... Είναι ανάγκη απόψε να πάρωμε μιάν απόφαση...

'Εκείνος ψιθύρισε:

— Βέβαια...

Τήν ίδια στιγμή, ή Νίνα μαζί με τη Νταίζυ και την Σόνια έβγαίνε στη σκηνή.

★

'Ηταν ένα μικρό χαριτωμένο νουμεράκι, που άρεσε εξαιρετικά κάθε βράδυ. Το έλεγαν «τρία κορίτσια του καμπαρέ» και είχε όλη την κομπόχη μιάς παριζιάνικης σκηνής. Τά τρία κορίτσια ήταν ντυμένα με χάρι. Μαύρη ζακέττα, άσπρο πικεδένιο γιλέκο, μιά κοντή μεταξωτή κυλοττίτσα, μαύρες κάλτσες ψηλές που δεν άφηναν να φανή ο μηρός, ψηλό καπέλλο και μπαστουνάκι.

Δέν έλεγε δα και σπουδαία πράματα το νούμερο ως γράψιμο. 'Ηταν όμως κομψό, χαριτωμένο, ευχάριστο, διασκεδαστικό και άρεσε. Το είχαν στο πρόγραμμα απ' την αρχή της σαιζόν και το άφησαν, αφού κάθε βράδυ έκανε δυο-τρία «μπίζ».

'Η Νίνα στη μέση, δεξιά ή Νταίζυ. Άριστέρα ή Σόνια — τί χαριτωμένο σύνολο καθώς μαζί με κομψές χορευτικές κινήσεις έλεγαν το τραγουδάκι τους:

Τρία κορίτσια
του καμπαρέ μας,
όλο καπρίτσια
—καμάρωσέ μας...

Δέν έβλεπε την κατάμεστη απ' το κοινό σάλα ή Νίνα. Τά μάτια της φώτος σταματούσαν στην ποθητή προσδοκία: 'Ενα σπιτάκι. Ένα ήρεμο κι' ευτυχισμένο σπιτάκι, δύο δωμάτια και κουζίνα — άς είναι και μακριά, δεν έχει σημασία. Σπιτικό καλοσιγυρισμένο, παστρικό, ευχάριστο.

Μέσα σ' αυτό το σπιτικό φανταζεται ένα δειλινό, την ώρα που αρχίζει να σκοτεινιάζη. Αυτή καθισμένη δίπλα στο παράθυρο ράβει κάποιο φορεματάκι. Για ποιόν;... Μά για το μικρό κοριτσάκι, που, καθισμένο επάνω στο χαλί, παίζει με την κουκλίτσα του. Είναι ένα παιδί, το παιδί το δικό της και του Στέφανου, ένα κοριτσάκι ξανθό όπως ένοιωθε με φωτιστέφανο γύρω απ' το κεφαλάκι του.

Μά, ναί, βέβαια, το βλέπει να παίζει, να παιδεύεται με τά παιχνίδια του, να ιδρώνη. Κι' ύστερα το γλυκό ερώτημα:

— Πότε θάρη ο μπαμπάς;...

Είναι οι στιγμές της προσμονής. 'Ο μπαμπάς, ο Στέφανος, θα έρθη γρήγορα. Είναι ή ώρα του, τον περιμένει. Θα φτάση φορτωμένος με τά ψώνια, μ' ένα γλυκό για την Μπεμπέκα, μ' ένα στολίδι για τη Νίνα.

Τά στόματα πετούν το μπιμπο: Τρία κορίτσια του καμπαρέ μας...

Λές και δουλεύει μηχανικά ή φωνή. Γιατί ή Νίνα δεν νοιώθει τίποτ' άλλο. Βλέπει μόνο το παστρικό σπιτικό, την άναμνη, την έλπίδα, την ευτυχία που την εκπροσωπεί ένας σύζυγος τρυφερός και ένα άγγελουδι με όλόχρυσά μαλλιά...

★

Μέσα σ' έναν πάταγο χειροκροτημάτων μπαίνουν μέσα. 'Η Νίνα κυττάζει πίσω απ' τις κουίτνες. Ζητά τον Στέφανο και δεν τον βλέπει εκεί που τον άφησε. Τήν ίδια στιγμή ο «όδηγος της σκηνής» φωνάζει:

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ξαναβγαίνουν και ξαναρχίζουν. 'Η Νίνα τραγουδά μηχανικά, αλλά τά μάτια της άναζητούν τον Στέφανο. Γιατί δεν τον είδε; Πού ήταν;... Πού πήγε;...

Στο δεύτερο κουπλέ ή καρδιά της πήγε στον τόπο της. 'Ασφαλώς, με κάποιον θα μιλούσε στο διάδρομο. Μόλις τελείωνε το νούμερο, θα ξαναγύριζαν για να συνεχίσουν την κουβέντα τους. 'Ο Στέφανος δεν θα μπορούσε ποτέ να φύγη έτσι...

Ξαναβλέπει τώρα μπροστά της το παστρικό σπιτικό, το παιδάκι που παίζει στο χαλί, το δειλινό με την χρυσοπύρη φωτιά που καθρεφτίζεται μέσα από τά τζάμια, τον Στέφανο που έρχεται φορτωμένος πάντα με τά ψώνια του...

'Ερχεται κατόπιν ή χορευτική φιογούρα και κατόπιν τά «τρία κορίτσια του καμπαρέ» μπαίνουν μέσα κάτω από καινούργια θύελλα χειροκροτημάτων.

'Η Νίνα κυττάζει έρευνητικά όλες τις γωνίες. Πουθενά ο Στέφανος. Κάτι πλακώνει την ψυχή της καθώς αντίλαμπάνεται την άπουσία του. 'Όστε γυρίζει στην Τούλα, την καρατερίστα του θιάσου:

— Μήπως είδατε τον Στέφανο;

— Τον Στέφανο;... Μά έφυγε...

— Έφυγε;...

— Μας είπε καληνύχτα και μ' άποχάρητε, γιατί, λέει, πάει ταξίδι...

— Πάει ταξίδι;...

'Ο «όδηγος» ούρλιασε θυμωμένα:

— Ξαναβγείτε!...

Και τά «τρία κορίτσια του καμπαρέ» ξαναβγαίνουν στη σκηνή...

★

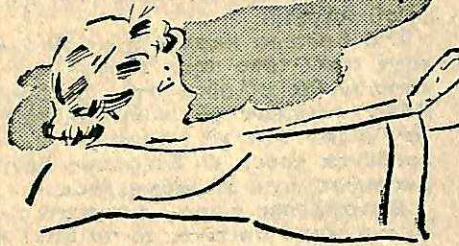
Το στόμα της τραγουδά, τά πόδια της χοροπηδούν, τά μέλη της κινούνται σκανδαλιστικά, μη ή ψυχή της είναι μαύρη αυτή τη στιγμή. 'Ο Στέφανος έφυγε — έφυγε για πάντα! Δεν βρήκε άλλον τρόπον να δείξη την άρνησή του. 'Εφυγε και μαζί του έσβυσε και το όνειρο ενός παστρικού σπιτιού κι' ενός ξανθοού άγγελου που παίζει στο πάτωμα...

Μετά
το
Νόκ-δουτ

— Γκαρόν, δόσε μου ένα άλλο μπουκάλι κι' έναν άλλο... κύριο γιό παρέα!

Αδ. Δ. Παπαδήμα

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. —

(Η κόρη της Μαρίας και του Τώνη, η Λέλα, που δεν είχε πενήντα χρονών, την πρώτη νύκτα, που γυρίζει από τις Καλές γρής της Τήνου στο σπίτι της μητέρας της, σ' ένα εξοχικό προάστιο των Αθηνών, όπου κατατομαγμένη από μια εφιαλτική όπτασία, στην αρχή νομίζει πως βλέπει δνείρα. Έπειτα όμως ξεχωρίζει μέσα στο γλωμό φως της δεγιάρας, μια αλλόκοτη σιλουέτα, κάτι σαν σκελετό, που απλώνει απειλητικά πρὸς αὐτήν τὰ μακρὰ κοκκαλιάρικα χέρια, λές και θέλει νὰ τὴν πνίξῃ. Ἡ πνιγμένη κραυγὴ τῆς ὁμορφῆς κοπέλλας ἐκπνέει τὴν ἐξαδέλφη τῆς τῆς Λέλας, τὴν κόρη τῆς Ἄννας καὶ τοῦ Ντίνου, ποὺ ἔχει μείνει ἐκείνη τὴ νύκτα νὰ κοιμηθῇ στὸ σπίτι τῆς θείας τῆς. Ὅλοι αὐτοὶ κατατόνουνται. Μὰ ὅλοι νομίζουν ὅτι ἦταν ὁ νεῖρος. Καὶ μόνο μὴ γρη῏ φάνη, ποὺ μένει κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Τώνη, μόλις μαθαίνει τὶς λεπτομέρειες ἀπὸ τὴν παράξενη ὁπτασία, ποὺ εἶδεν ἡ Λέλα, σταυροκοπιέται καὶ μουρμουρίζει:

— Ἀπὸς πρέπει νὰ εἶνε ὁροκόλακας.

Τὴν Θάλεια τὴν ἀγαπᾶν ἔ'ας νέος, ὁ Τίτος, ἀπὸ τὸν καιρὸ, ποὺ ἦταν ἀκόμη μικρὴ κεπελλίτσα. Μὴ νύκτα ὅμως ὁ Τίτος ἀκόλουθε τὸ φίλο του, τὸ Θρασύδουλο, ποὺ τὸν παίρνει μ' ἑνα ταξὶ καὶ πᾶνε στὸ σπίτι μιᾶς θείας τοῦ σπὴν Ἀλυσίδα. Ἡ θεία του, μὴ ὁ ποχόνδρια γρη῏ μένει μόνη τῆς ἐκεῖ, γιατί ὁ ἀνδρας τῆς εἶνε ναυτικός καὶ ταξιδεύει. Ὁ Θρασύδουλος ἀφήνει τὸν Τίτο στὸ ταξὶ νὰ περιμένῃ. Καὶ μπαίνοντας στὸ σπίτι τῆς θείας τοῦ προσφασίζεται ὅτι ἐπὶ γαίνει γιὰ νὰ φᾶν ἕκει. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἡ ἀνύποπτη γρη῏ πᾶει νὰ βγάλῃ τὸ φαῖ ἀπὸ τὸ ντουλάπι, ὁ κακοῦργος νέος τῆς ἐπιτίθεται ἐξαφνικᾶ καὶ ἐνῶ μὲ τὸ ἑνα χέρι τῆς σφίγγει τὸ λαιμὸ, μὲ τὸ ἄλλο τῆς ἐκτρέπει τὴν μαχαίρη, ποὺ ἔχει κρυμμένη, στὴν καρδιά. Οἱ δύο νέοι γυρίζουνε στὴν πόρτα τοῦσ ποὺ τὸς περιμένε στὸ καφε-νεῖο καὶ ἐκεῖ ὁ ἀνύποπτος Τίτος βγαίνει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἑνα αἰματοδαμμένο κομμάτι ἀπὸ τὸ φουστάνι τῆς γρῆς καὶ τοῦ Θρασύδουλου, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Θρασύδουλος τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη τοῦ Τίτου γιὰ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Λέλα λέει στὴν ἐξαδέλφη τῆς τῆς Θάλειας ὅτι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα θὰ τὴν περιμένε στὸ δάσος ὁ Τίτος. Οἱ Κηφισιώτες ἔ'ς ἄλλου λένε ὅτι ἀπὸ τὴν μισοερεπωμένη ἔπαυλὶ τοῦ κ. Τρύφωνος βγαίνουν τὴ νύκτ' φαντάσματα).

3ον

Ἐκεῖ ποὺ ἐγύριζαν λοιπὸν στὴν Κηφισιά — τὸ χαμόσπιτό τους ἦταν λίγο πρὶο πέρα ἀπὸ τὴ θύλλα τοῦ κ. κ. Τρύφωνος — ἡ μικρὴ Ἑλπίδα ἔπλωσε τὸ χέρι τῆς κι' ἔδειξε μέσα στὸ σούρουπι στὴν μητέρα τῆς, πρὸς τὴν ἑπαυλὶ.

— Μανούλα, τῆς εἶπε μὲ ἀλλαγμένη φωνὴ καὶ μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ ματάκια τῆς καὶ στυλωμένα ἔκει, ποὺ ἔδειχνε. Κύτταξε ἐκεῖ!...

— Τί εἶναι; ρώτησε ἡ κηφισιώτισσα, κυττάζοντας τὴν διεύθυνσι, ποὺ τῆς ἔδειχνε ἡ κορούλα τῆς. Δὲν βλέπω τίποτα.

— Μὰ μανούλα. Δὲν βλέπεις μὴ γυναικὶα μὲ τὰ ἄσπρα, ποὺ τρέχει;

Ἡ κηφισιώτισσα παραξενεύθηκε. Σταμάτησε μάλιστα, ἔπηρε τὸ κορτάκι τῆς, ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴ ρώτησε:

— Ποῦ βλέπεις Ἑλπίδα μου, τὴ γυναικὶα μὲ τ' ἄσπρα;

— Νὰ ἐκεῖ, ἐκεῖ, καλὴ μητέρα. Γυ-

ρίζει γύρω ἀπὸ τὸ πεύκο. Τὴν βλέπεις;

Ὁ χαρούμενος τόνος τῆς φωνῆς τῆς μικρούλας ἔγινε φοβισμένος τώρα. Καὶ ἡ μητέρα τῆς εἶδε ὅτι τὸ παχουλὸ χεράκι τῆς μικρούλας, ποὺ ἔδειχνε, ἔτρεψε.

— Νὰ, νὰ, μπήκε στὸ γκρεμισμένο σπίτι: εἶπε ἡ μικρὴ Ἑλπίδα. Τὴν εἶδες; Χάθηκε στὰ δένδρα!...

Τότε ἡ μητέρα τῆς μικρούλας κατὰλαβε ὅτι ἡ κορούλα τῆς εἶχε δὴ κάποιο δαιμονικό.

...Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅλη ἡ Κηφισιά ἔμαθε, ὅτι ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ τοῦ μισοτρελλοῦ Τρύφωνος ἔβγαιναν ἐξαφνικᾶ...

Καὶ ἡ μητέρα τῆς Ἑλπίδας ἐπῆγε τὸ κοριτσάκι τῆς στὸν παππᾶ, γιὰ νὰ διαβάσῃ παράκλησι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΠΑΝΤΕΒΟΥ

Ἡ Λέλα ἀντάμωσε ὅπως εἶχε πῆ στὴ Θάλεια τὸν Τίτο στὴν πλατεῖα τῶν αὐτοκινήτων. Χαίρετήθηκαν καὶ προχώρησαν στὸ στενὸ ποὺ βγαίνει στὴν ἐκκλησία. Καρδιοκυτοῦσε ὁ εὐγενικός νέος ἀπὸ μὴ γλυκεῖα ἀγωνία, γιὰ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ἐξαδέλφης τῆς Θάλειας νῆα γιὰ τὴν πολυαγαπημένην του... Δὲν τὴν εἶχε δὴ παρὰ μὴ στιγμὴ μόνον τὴν ὥρα ποὺ ἡ Θάλεια ἐμπόρκαρε ἀπ' τὸ θαπὸρι ποὺ τὴν ἔβριε ἀπὸ τὴν Τῆνο.

— Λοιπὸν δὲ θὰ μπορέσω νὰ τὴν δῶ; ρώτησε μὲ τὴν ἴδια πάντα ἀγωνία τὴ Λέλα, ὁ Τίτος.

Καὶ ἡ Λέλα τὸν κύτταξε κατὰματα... μὴ πίκρε, μὴ μελαγχολία, μὰ μαζὶ καὶ μὴ ζήλεια καθρεπτιζόταν στὸ νεανικό τῆς πρόσωπο.

— Θὰ τὴ δῆτε εἶπε. Μὴν εἰσθε ἀνύπομονος.

Ἐνα γέλιο γεμᾶτο κακεντρέχεια φάνηκε στὰ χεῖλη τῆς.

— Δὲ μαντεύετε λοιπὸν τὴν ἀνυπομονήα μου, δεσποινὶς Λέλα; εἶπε ὁ ἀνύποπτος νέος. Ἀπὸ σὰς δὲν ἔχω μυστικά. Τὸ ξέρετε καλὰ. Ἀγαπᾶ τὴν ἐξαδέλφη σας, ὅσο δὲν ἀγάπησα καμὴ ἄλλη ὑπαρξὶ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, τὸν διέκοψε μὲ τὴν ἴδια κακεντρέχεια, ποὺ μάταια προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ ἡ Λέλα.

— Μὰ δὲ μοῦ εἶπατε ὅμως, δεσποινὶς Λέλα, ποὺ θὰ μπορέσω νὰ δῶ τὴ Θάλεια.

Μὰ πόση γλυκεῖα λαχτάρα ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης τοῦ ὁ Τίτος.

Ἡ Λέλα ἔρριξε μὴ ματιὰ γύρω τῆς κι' ἔπειτα εἶπε:

— Ἀπὸς στὶς 8 θὰ σὰς περιμένω με μαζὶ μὲ τὴ Θάλεια στὸ δάσος.

— Τί εὐτυχισμένο ποὺ μὲ κάνετε, ἀνξεύρατε!

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω. Σὰς βλέπω ἄλλωστε, εἶπε ἡ Λέλα, χαμογελῶντας νευρικά. Καὶ τώρα σὰς ἀφήνω, γιατί φοβάμαι μὴ τυχὸν μὰς ἰδῇ κανεὶς γνωστὸς καὶ τὸ πῆ στή. θεία μου. Δὲν μὲ πολυξέρουν ἔμένα ἐδῶ, γιατί μένω στὴν Ἀθήνα, μὰ καλὸ εἶναι νὰ λαμβάνῃ κανεὶς τὰ μέτρα του. Ὁρβούρα, κ. Τίτο. Καὶ ὅπως εἶπαμε, ἔ; Τὸ βράδυ στὶς 8 στὸ δάσος.

Πάλι τὸν ἐναγκάστηκε κατὰματα, μὰ κατέβασε γρη῏γορα τὰ μάτια τῆς, λές καὶ φοβῶταν ὅτι ὁ κρυφὸς πόθος τῆς θὰ προδινόταν. Καὶ βιαστικᾶ βιαστικᾶ ἀπομακρύνθηκε, ἐνῶ ὁ Τίτος ζαναγύριζε τὴν πλατεῖα τῶν αὐτοκινήτων.

Μὰ ὁ ἀγνὸς νέος δὲ μπορούσε νὰ θάλλῃ μὲ τὸ νοῦ του πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶχε ἑνα τόσο σατανικό σχεδίο, ποὺ δὲ θὰ δίσταζε νὰ τὸ ἐκτελέσῃ μὴ λὶς τῆς δυνάταν ἡ εὐκαιρία... Καὶ θεοποιεῖς ὅτι ἤθελε καὶ αὐτὴ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐτυχία του, τὴν εὐγνωμονοῦσε...

Τὸ σούρουπο ἀπλώνεται μενεξεδένιο, στὸ ὁμορφο προάστιο. Πέρα ἐκεῖ στὴ δούσι ἐχάσθηκαν καὶ τὰ τελευταῖα χρώματα. Καὶ οἱ σκοτεινοὶ πέπλοι σκορπίζονται ἀπὸ τὰ τριγύρω θουνά, στὴν πολιτεία, λές καὶ ἑνα πελάριο ἄρατο χέρι τοῦς ξεδιπλώνει. Χαρούμενοι ἦχαν, ἀπὸ ἑνα γραμμόφωνο ποὺ παίζει στὸ μικρὸ κέντρο τοῦ δάσους ἀκούονται. Δυὸ βεργολυγερὲς σιλουέττες προχωροῦνε ἀπὸ τὸν πρὶο ἀπομακρυσμένο δρόμο, πρὸς τὸ δάσος. Εἶναι ἡ Θάλεια καὶ ἡ Λέλα. Τὶς ὁμορφᾶς, ποὺ μυρίζουν τὰ πεύκα.

Ἡ Θάλεια περπατᾶ φοβισμένα, τὸ βῆμα τῆς εἶναι ἄσταθο. Μὴ γλυκεῖα ταραχὴ σφίγγει τὴν καρδιά τῆς, ποὺ κτυπᾶ δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ. Ἡ Λέλα πᾶει κοντὰ τῆς σιωπηλῇ, θυβισμένη στὶς διαβολικὲς σκέψεις τῆς.

— Νὰ τος! λέει ἐξαφνικᾶ, στὴν ἐξαδέλφη τῆς. Τὸν βλέπετε;

— Ναι, μουρμουρίζει μὲ συγκίνησι ἡ Θάλεια.

Καὶ κυττάζει τρομαγμένη γύρω τῆς. Τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι ἐρημικό. Ἡσυχία θαθεῖα ἀπλώνεται, ποὺ δὲν τὴν ταραξεί, παρὰ τὸ στριγγιλιάρικο σφύριγμα τοῦ τραίνου.

...Οἱ Τίτος, μὲ μὴ κίνησι ποὺ φανερώνει τὸ ἀγνὸ του αἰσθημα, τὴν εὐγενική του καρδιά, ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ σφίγγει τὸ χέρι τῆς Θάλειας, ποὺ

τρέμει. Τὰ χεῖλη τῆς εἶναι ἀνίκανα νὰ προφέρουν λέξι, ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Καὶ τὸ πρόσωπό τῆς εἶναι κόκκινο, κατακόκκινο σὰν παπαρούνα.

— Πόσος καιρὸς. Πόσος καιρὸς, τῆς λέει ὁ Τίτος. Νομίζω ὅτι πέρασαν αἰῶνες, ἀπὸ τότε ποὺ σὰς εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ, πρὶν φύγετε, γιὰ τὸ σχολεῖο.

Κάτι ἐμουρμούρισε ἡ Θάλεια, κάτι ποὺ δὲν ἀκούσθηκε. Ὁ νέος κατὰλαβε τὴν ταραχὴ τῆς καὶ γιὰ νὰ τῆς δῶσθι θάρρος, εἶπε:

— Εὐτυχῶς ἐδῶ δὲν μὰς βλέπουν.

— Ναι, εἶπε, παίρνοντας λίγο θάρρος ἡ Θάλεια.

— Σὰς ἀρέσει ὁ τόπος;

— Ὁ, ναι, πολὺ. Ἡ ἐξοχή, τὰ δένδρα, ἡ ἡσυχία μοῦ ἀρέσουν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Λέλα, ποὺ ἔμενε σιωπηλῇ εἶπε, μὲ κάποια κακεντρέχεια:

— Ἡ ἡσυχία σοῦ ἀρέσει; Χριστὸς καὶ Παναγία, ξεδελφούλα μου, τί ἔπαθες; Γήρασε ἀπὸ τώρα; Αὐ, ἔμένα ἔεν μοῦ ἀρέσει καθόλου ἡ ἡσυχία. Θέλω κίνησι, θέλω νὰ βλέπω κόσμο, ν' ἀκούω θόρυβο.

— Εἶναι ζήτημα χαρακτῆρος, εἶπε ὁ Τίτος.

Εἶχαν προχωρήσει τώρα, ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ πεύκα, ποὺ τὰ ἐτύλιγε τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ἡ Λέλα ἤξευρε ὅτι κάπου ἐκεῖ ἦταν ἑνα μέρος κατὰλληλο, γιὰ νὰ καθήσουν, γιατί τὸ ἔξαφος ἦταν ἐπικλινές. Τῶλεγε μάλιστα ἡ Λέλα χαράδρα. Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε γι' αὐτὸ, ἐπὶ τῆς γιὰ νὰ μὴ καθήσουν. Ἀγρία ζήλεια ἐσπάραζε τὴν καρδιά τῆς, ἐνῶ ὁ Τίτος ἔβλεπε τὴν Θάλεια, κοντὰ τὸν ἀγαπημένο τῆς.

Τὰ βῆματά τους ὅμως τοὺς ἔφεραν ἔως ἐκεῖ. Καὶ σὰν μὴ χαρούμενη παιδοῦλα, ἡ Θάλεια, ποὺ εἶχε ξεθαρρεῦτῇ ἐν τῷ μεταξὺ, ἐκτύπησε τὰ χέρια καὶ καθῆσε πρῶτῃ χάμω στὴ γῇ, ποὺ ἦταν στρωμένη ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν πεύκων.

— Τί ὁμορφᾶ, ποὺ εἶναι ἐδῶ, εἶπε.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ὀλοπράσινα φύλλα τῶν πεύκων ἐφαινόταν τὸ φεγγαρόβλημα τῶν ἄστρων. Σθυσμένες ἐξ ἄλλου, ἔρχονταν ἀπόμετρα οἱ νότες ἀπὸ τὸ γραμμόφωνο. Ὁ Τίτος ὅμως ἐκτύπησε τώρα κάθε τόσο τὴ Λέλα στενοχωρημένος, γιατί ἡ ἐξαδέλφη τῆς Θάλειας δὲν ἤθελε νὰ κἀνῃ οὔτε θῆμα ἀπὸ κοντὰ τους.

Στὴν ἀρχὴ ὁ νέος νόμιζε, ὅτι ἡ Θάλεια εἶχε ζητήσῃ ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη τῆς, νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ τους, ἐνῶς θὰ ἦταν ὁ Τίτος μαζὶ. Ἀλλ' ἔπειτα, σὰν συλλογίσθηκε, ὅτι μὴ τέτοια ὑπερβολὴ σκέψῃ, δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ τὴν κἀνῃ, ἡ Θάλεια, ποὺ εἶχε καρδιά μιᾶς ἀγνῆς παιδοῦλας, ὁ Τίτος ἐγύρισε, μὲ πολλὴ εὐγένεια στὴ Λέλα καὶ τῆς εἶπε:

— Δεσποινὶς Λέλα, μὰς ἐπιτρέπετε μὴ στιγμὴ; Θέλω νὰ πῶ κάτι ἰδιαιτέρως στὴ δεσποινίδα ἐξαδέλφη σας.

Ταραγμένη ἡ Λέλα ἐσηκώθηκε, μὰ ἐκρυσπε τὴν ταραχὴ τῆς καὶ εἶπε μ' ἑνα νευρικό γέλιο:

— Ὁ! παρὶτόν! ἔπρεπε νὰ τὸ κατὰλαβω ὅτι ἔχετε ἰδιαιτέρα. Καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀνάμεσα στὰ πεύκα μὲ ἀργὸ βῆμα. Ξαναγύρισε ὅμως, γιατί ἀγρία ζήλεια ἐσπάραζε τὴν καρδιά τῆς καὶ φώναζε στὸν Τίτο καὶ στὴ Θάλεια:

— Μὴν ξεχνάτε ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀργήσωμε, γιατί θ' ἀνησυχῇ ἡ θεία. Καὶ πρόσθεσε μὲ περισσότερη κα-

κεντρέχεια: — Εὐτυχῶς ποὺ εἶμαι γῶ κοντὰ σας ἀγρυπνῶς φρουρός.

Ὅτε ὁ Τίτος, οὔτε ἡ Θάλεια κατὰλαβαν τὴν ἔκφραση τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Λέλας. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο τους γέλασαν καλόκαρδα.

Ἐνῶ ὅμως ἡ Λέλα εἶχε ἀπομακρυνθῇ σιγανοτραγουδώντας τὸ τραγουδάκι ποὺ ἀκούσαν ἀπὸ τὸ γραμμόφωνο τοῦ ἐξοχικοῦ κέντρου, ἡ Θάλεια ἔσπασε ἐξαφνικᾶ σ' ἑνα λυγμὸ ποὺ τῆς τράνταξε ὀλόκληρο τὸ κορμί καὶ ποὺ ἐγλώμισσε τὸ ὁμορφο πρόσωπό τῆς. Ἄν τὴν κύτταξε ὁ Τίτος ἐκείνη τὴ στιγμὴ θὰ ἔβλεπε ὅτι στὸ κερωμένο πρόσωπό τῆς ξεχώριζε ἡ γραμμὴ τῶν κόκκινων χειλιῶν, ποὺ ἐμοῖαζαν σὰν δυὸ σταλαγματιὰς ἀπὸ αἷμα.

Μὰ νὰ, ὁ εὐγενικός νέος ἀκούει τὸν πνιγμένο λυγμὸ καὶ κατατρομαγμένος σκύβει στὴν ἀγαπημένην του.

— Θάλεια, τί ἔχετε; ρωτᾶει Θεέ μου, τί πάθατε λοιπὸν;

Ἐνας πνιγμένος λυγμὸς ἦταν ἡ ἀπάντησί τῆς.

— Μὰ γιατί;... τί πάθατε;... πὼς τρέμετε... Μήπως ἐγώ;... Θεέ μου, μὲ τρομάζετε. Δὲ μοῦ μιλάτε λοιπὸν; Θέλετε νὰ φύγω;...

Σθυσμένη τότε ἀκούεται ἡ φωνοῦλα τῆς Θάλειας ποὺ ἀπαντᾶ:

— Ὅχι μείνετε.

— Τότε, γιατί κλαίτε; τὴν ξαναρωτᾶει ὁ Τίτος.

— Δὲν ξέρω, μουρμουρίζει ἐκείνη...

Ἰσως, ἡ ταραχὴ ποὺ σὰς ξαναεἶδε.

Μὰ τότε ἔπρεπε νὰ χαίρεσθε.

Πάλι μένει σιωπηλῇ ἡ Θάλεια καὶ οἱ λυγμοὶ τραντάζουν τὸ στήθος τῆς...

— Διότι, Θάλεια, τίς μαύρες στίες πεταλούδες ἀπὸ τὴ σκέψῃ σου, τῆς εἶπε ὁ Τίτος.

Τὸ χέρι τοῦ νέου ζητάει τότε τὸ δικὸ τῆς κι' ἐνῶ τὸ σφίγγει μὲ λαχτάρα, τῆς σιγανομουρμουρίζει:

— Μοῦ κρύβετε κάτι λοιπὸν;... Ὡ Θεέ μου, κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς ἤμουν ὁ πρὶο εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου... Μὰ τί συμβαίνει; Πέστε μου, γιατί ἡ ἀγωνία σφίγγει τὴν καρδιά μου, τὸ κορμί μου παγώνει κι' ἑνα μαῦρο μελαγχολικὸ προαίσθημα μὲ βασανίζει. Δὲ μιλάτε;

Ἡ Θάλεια ἐξακολουθεῖ νὰ μένει σιωπηλῇ. Δὲν ἀκούονται πιά οἱ λυγμοὶ τῆς... Μὰ ἔτσι ὅπως τὸ χέρι τοῦ Τίτου σφίγγει τὸ δικὸ τῆς, τὸ νοιώθει νὰ τρέμῃ σὰν τὸ φοβισμένο πουλὶ ποὺ πιᾶσθηκε στὴν παγίδα τοῦ κυνηγοῦ... Ἡ σκέψῃ τῆς πνίγεται ἀπὸ τὸ φρικτὸ ὄραμα ποὺ εἶδε τὴ νύκτα καὶ τὰ μέλη τῆς παγώνουν ἐναντὶ, σὰν νὰ εἶχε ἀπλώσει πάλι τὰ χέρια τῆς, τὰ σκελετωμένα ἐκεῖνα χέρια ἡ παράξενη σιλουέτα γιὰ νὰ τὴν πνίξῃ.

— Δὲ θὰ μοῦ πῆτε λοιπὸν, τὴν ξαναρωτᾶει μὲ τὴν ἴδια ἀγωνία πάντα ὁ Τίτος.

Τότε ἡ Θάλεια τοῦ ἀπαντᾶει μὲ μὴ σθυσμένη, πονεμένη φωνή:

— Ὡ, ναι... Θὰ σὰς πῶ γιατί πρέπει καὶ εἰς νὰ τὰ μάθετε. Καὶ ἡ Θάλεια φανερώνει στὸν Τίτο μὲ τρεμμένη φωνὴ τὸ φρικτὸ ὄραμα... Ἐνῶς προχωρεῖ στὴ διήγησί τῆς, τὰ μάτια τοῦ νέου στηλώνονται σ' αὐτὴν ἐπίμονα, ἐρωτηματικᾶ, τρομαγμένα. Καὶ ὅταν ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα τελειώσῃ τὴν τραγικὴ διήγησί τῆς, τότε ὁ Τίτος τὴν ρωτᾶει:

— Δὲν ἦταν λοιπὸν ὄνειρο; Ἀλλὰ

ποτέ τι νομίζετε ότι ήταν;

—Θεέ μου, σ'ας είπα, ήμουν θνητή όταν ο πατέρας μου αυτός άνθρωπος ήρθε και κάθισε κοντά στο κρεβάτι μου και μου είπε τα φρικτά εκείνα λόγια, που μ'έκαναν να τρέμω από την αγωνία και να νομίζω πως ήμουν πεθαιμένη.

—Κ'ή μητέρα σας, ο πατέρας, τί λένε γι' αυτό;

—Η Θάλεια άναστένανε και αποκρίθηκε:

—Δέν θέλουν να πιστέψουνε ότι είδα με τα μάτια μου τόν άπαισιο αυτόν άνθρωπο, και έπιμένουν ότι ήταν δ-νειρο... εφιάλτης.

—Μά τότε...

—Δέν έτελειώσε τη φράση του ο Τί-τος, γιατί φοβήθηκε μήπως τρομάξει περισσότερο την αγαπημένη του.

—Τι θέλετε να πείτε; τόν ρώτησε η Θάλεια, σάν να μάντεψε τη σκέψη του.

Και σηκώνοντας το κεφάλι της, τόν κύτταζε κατάματα, περιμένοντας με αγωνία την απάντησή του... Μά εκεί-νος σιωπούσε.

—Πέστε το καθαρά λοιπόν αυτό που σκέπτεσθε... Ήταν βρυκόλακας αύ-πός που είδα;

—Όχι Θάλεια, προσπάθησε να διώξει τούς φόβους της ο Τίτος.

—Ναί, αυτό είναι. Μου τ'ο κρύβετε. Θεέ μου, υπάρχει λοιπόν ένας βρυκό-λακας στην οικογένειά μας; Ένας βρυκόλακας που περιμένε να γυρίσω έγω έδω για να φανερωθώ;

Προσπάθησε του κάκου να την πα-ρηγορήσει εκείνος. Και σέ μια στιγ-μή ξέχασε τούς φόβους του, ξέχασε την τραγωδία της αγαπημένης του, νοιώθοντας την άπαλή επιδερμίδα του χεριού της, μέσα στο δικό του... "Ω! το βελουδένιο εκείνο χόδι... Το έ-πνούσε το μεγάλο, το άγνό αίσθημά του για την όμορφη Θάλεια, το αί-σθημα που είχε γιγαντωθή μέσα στο στήθος του ενόσω η Θάλεια έσπούδα-ζε στις καλόγριες.

—Διώς, Θάλεια, τις μαύρες αυτές πεταλούδες από τη σκέψη σου της είπε ο Τίτος. "Ο μπαμπάς σου και η μαμά σου έχουν δίκαιο όταν λένε ότι ήταν δνειρο. Πολλές φορές έξ' άλλου τυ-χαίνει να ξυπνήσουμε και να νομίζουμε πως βλέπομε ακόμη μπροστά μας τις παράξενες σκιές που βλέπαμε στόν ύ-πνο μας... Ναί... είναι δνειρο... Δέ-βά το ξαναδής πιά

—Ένας θαύς στεναγμός έβγυξε ά-πό το στήθος της Θάλειας. "Εκείνη τη στιγμή άκούσθηκε με μια παιγνιδιάρ-κη κοκκεταρία και ειρωνεία μαζί, ή φωνή της Λέας:

—"Ε, ακόμη λοιπόν δέν τά τελειώ-σατε;

—Ναί, πάμε. Κι' έσηκώθηκε πρώ-τη η Θάλεια.

Έν τω μεταξύ η Λέλα πήγε κοντά τους και προσπαθούσε να δει την όρα-στό μπροσέλε ρολογάκι της, κάτω άπ' την άστροφεγγιά.

—Πάμε, φανείπε η Λέλα, γιατί θα βρω κι' έγω το μελά μου.

★

Σιωπηλοί τώρα κ' οι τρεις κατηφό-ριζαν πρός το όμορφο προάστειο. Κά-θε τόσο όμως η Λέλα εκύτταζε με την άκρη τών ματιών της πότε τόν Τίτο και πότε την Θάλεια, σάν να ήθελε να μαντέψει την αίτία της άνεξήγητης γι' αυτήν βουβαμάρας των. Το διαβολί-

κ' μυαλό της εφάνταζόταν ένα σωρό πράγματα. "Ότι τάχα είχαν μαλλώσει και ότι ή αγάπη τους είχε πεθάνει από κείνη τη στιγμή. Και άρχισε να φλυα-ρή πότε εύθυμα και πότε νευρικά, γε-λώντας δυνατά, τόσο δυνατά, που ή Θάλεια φοβισμένη της έπιασε το μπράτσο και της είπε:

—Λέλα, σόπα μη γελάς τόσο, γιατί μπορούν να μάς ιδούν, να μάς γνωρί-σουν...

—Δέ θαρρώσαι. Οι συντοπίτες σου ανηθίζουνε να κοιμούνται με τις κό-τες. Μη φοβάσαι, λοιπόν.

Λίγο πιο κάτω και στα πρώτα σπι-τια του προαστίου, ο Τίτος μελαγχο-λικά άπλωσε το χέρι το υ στη Θάλεια — Πότε θα μπορέσω να σ'ας ξανα-δώ;

—Η Θάλεια έρριξε μια ματιά στην έ-ξαδέλφη της και κείνη πειρακτικά πάντα και με φιλαρέσκεια, της είπε:

—'Αντί να κυττάς έμένα, θα ήταν προτιμότερο να ρωτήσης την καρδιά σου.

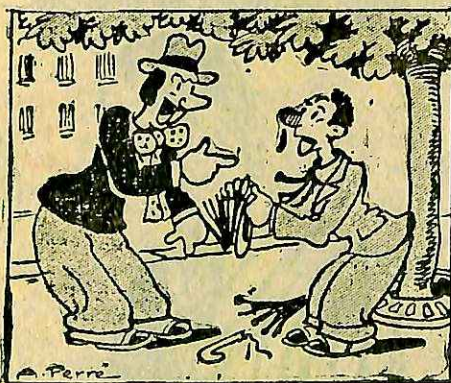
Γέλασε άθελα ο Τίτος, ένθ' ή Θά-λεια του έλεγε:

—Θέλετε μεθαύριο το θράδυ στο ίδιο μέρος;

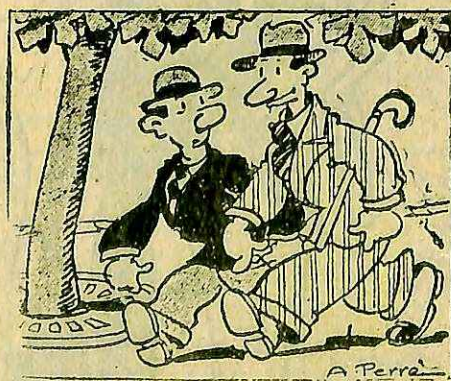
—Ναί, αλλά δέν θα είμαι κι' έγω μαζί σας, την διέκοψε η Λέλα. Δέν μπορώ να μείνω περισσότερο έδω. Με πιάνει μελαγχολία. Θέλω κόσμο, κί-νησι.

—Λέλα, σέ παρακαλώ, της είπε ή

ΧΙΟΥΜΟΡ

—Κύριε, είμαι μουσικός.
—Κι' αυτό είναι λόγος για να μου κάνης το καπέλλο... φουσαρνόνικα;

Χτές πήγα σέ πέντε ράφτες και σέ κανέναν δέ βρήκα αυτό που ζητώ.

—Και τί ζητάς; Κανένα πρωτότυ-πο ύφασμα:

—"Όχι. Πίστωσι.

Θάλεια, μείνε λίγες μέρες ακόμη.

—Σ'ας παρακαλώ κι' έγω, δεσποι-νίς, επρόσθεσε ο Τίτος. Και έπειτα θα σκεφθούμε πως θα βλέπομαστε.

—'Ας γίνη το θέλημά σας, είπε φι-λαρέσκια η Λέλα και μ'έναν τσαχπίνι-κο μορφασμό.

Έπειτα ο Τίτος έσφιξε το χέρι της αγαπημένης του, έχαιρέτησε τη Λέλα που τόν εκύτταζε κατάματα και άπο-μακρύνθηκε. Πού να ήξεραν οι άμοι-ροι νέοι ότι αυτό ήταν το πρώτο και το τελευταίο τους ραντεβού, γιατί μοίρα κακιά σάν μια φθονερή μητριά παραμόνευε για να πνίξη την εύτυχία τους....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ...

Δυό ήμέρες, έπειτα από τη νυκτε-ρινή εκείνη επίσκεψη του Θρασύβου-λου με τόν Τίτο στο σπίτι της θείας του στα Πατήσια, οι άθηναϊκές έφημε-ρίδες έγραφαν για το μυστηριώδες — όπως το έχαρκτηρίζαν — έγκλημα, προσθέτοντας ότι εκείνος που είχε σκοτώσει τη δύστυχη τη γρηά, τη σκότωσε για να την κλέψη... Αυτό το μαρτυρούσε ή κατάσταση στην οποία βρέθηκε το πτώμα... Μά έπειδή το σπίτι της θείας του Θρασύβουλου ή-ταν λίγο απόμερα, κανένας από τούς γείτονες δέν είχε πάρει είδησι το δο-λοφόνο. Οι άνακρίσεις συνεχίζονταν μολαταύτα και ο άνακριτής παρακα-λούσε όποιον ήξερε τίποτε σχετικό με τη δολοφονημένη, να πάη στο γρα-φείο του, γιατί διαφορετικά, άν άργό-τερα μαθευόταν ότι ήξερε και δέν το είπε, θα είχε μεγάλες εύθύνες

Μόλις ο Θρασύβουλος έδιάβασε την είδησι αυτή, άμέσως κάθισε και έ-γραψε ένα άνώνυμο γράμμα στόν ά-νακριτή όπου έλεγε ότι τη γρηά που βρέθηκε σκοτωμένη στα Πατήσια, τη δολοφόνησε ο Τίτος Κ... και διηγώ-ταν στόν άνακριτή το περιστατικό ότι είχε θρεθί και το είδαν κι' άλλοι, μέ-σα στην τσέπη του νέου ένα ματω-βαμμένο κομμάτι από το φόρεμα της γρηάς. Στο τέλος σημείωνε τη διεύ-θυνσι του Τίτου.

Μόλις ταχυδρόμησε το άνώνυμο γράμμα του ο κακοτύπος, έπήγε κατ'εύθειαν στο άνακριτικό γραφείο. Ζή-τησε να δει άμέσως τόν άνακριτή, ο ό-ποιος τόν δέχθηκε μόλις άκουσε ότι πήγαινε για την ύπόθεσι της δολοφο-νημένης γρηάς.

Ο άπαισιος δολοφόνος κατάφερε και προσποιήθηκε περίφημα τόν πονε-μένο, για το σκοτωμό της θείας του.

—Ποιός μπορούσε, είπε, να θλάψη την άγία αυτή γυναίκα, ποιός άλλος από έναν πορρωμένο κακοτύπο. Κύριε άνακριτά, σ'ας ζητώ για χάρι, έπει-δή είμαι ο μόνος συγγενής της στην 'Αθήνα — ο άντρας της βλέπετε ταξι-δεύει — να θρήτε το γρηγορότερο το δολοφόνο.

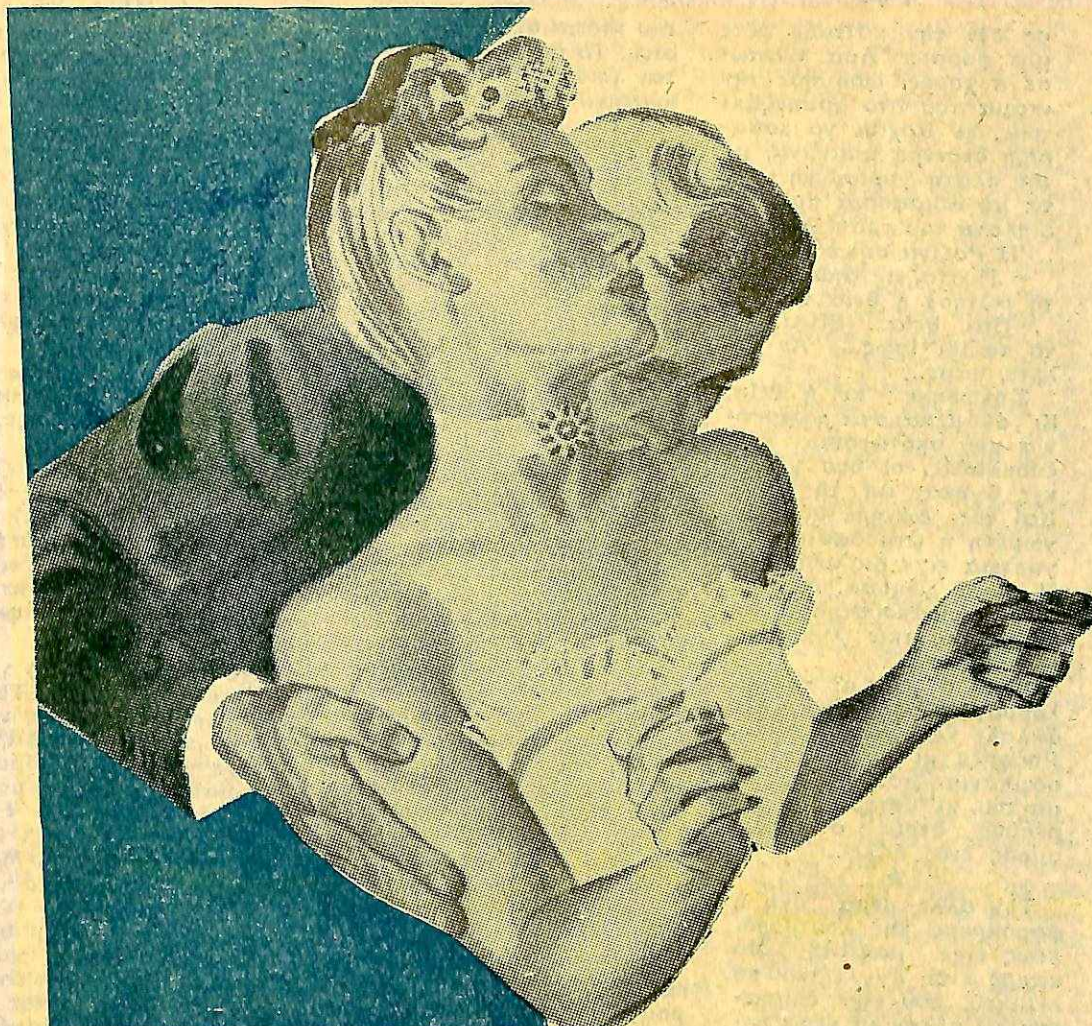
—'Από πότε είχατε να ιδήτε τη θεία σας; τόν ρώτησε ο άνακριτής.

—Είμαι πάνω από μια βδομάδα, του άποκρίθηκε ο δολοφόνος.

—Είχα πάει ένα πρωί — καθόταν και μακρυνά βλέπετε — για να δώ άν έγύρισε ο θεός μου.

Έπειτα από την κατάθεσι αυτή με πολύ σεβασμό ο Θρασύβουλος ρώτη-σε τόν άνακριτή:

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ Η' Η συνέχεια.

ΦΛΟΓΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

Η άφιξίς της είχε αναγ-γελθή, όπως αναγγέλλον-ται οι άφίξεις όλων των έ-πισημοτήτων. Σιγά-σιγά, από στόμα σέ στόμα, στην άρχή κάπως έπιφυλακτι-κά, ύστερα μ'ένθουσια-σμό, με λεπτομέρειες για την ιδιωτική της ζωή, για τις προτιμήσεις της, για την περιουσία της, για τις ίδιες τροπίες της, για όλα. Γε-νικά, δέν πέρασαν λίγες ώρες από τότε που πάτησε το πόδι της στην κοσμική λουτρόπολι, κι' άποτελούσε το θέμα όλων των συζητή-σεων.

—Την λένε Ροζίνα... Εί-ναι μοναχοκόρη ενός άνω-τέρου δικαστικού στα μι-κτά δικαστήρια της Αιγύ-πτου, του Φαρμέλα, που θέ-θανε έδω και τέσσερα χρό-νια. Μητέρα δέ γνώρισε, γιατί πέθανε έπάνω στη γέννα της... Έλεγαν οι «καλώς πληροφορημένοι».

—Καλά, κι' ή κυρία, που τη συνοδεύει, δέν εί-ναι μαμά της;

—Όχι... Είναι θεία της, άδελφή του πατέρα της... Η κυρία Ζαργά, χήρα βαμπακεμπούρου, άπ' το Κάιρο... Είναι ή μόνη συγ-γένισσά της και την κηδε-

μονεύει... Μαζί γυρίζουν όλη την Εύρώπη κάθε χρό-νο...

—Είνε τόσο πλούσιες; —Η προσωπική περιου-σία της άνηψιάς λένε πως ξεπερνάει τις πενήντα χι-λιάδες λίρες... Βάλε τώρα που θα κληρονομήση άλλα τόσα από τη θεία...

—Κάπου έξηντα εκατομ-μύρια δραχμές δηλαδή.. Μωρέ, μπράβο!...

—Και τί κορίτσι!

—Τέτοια όμορφα σπά-νια τη συναντά κανείς...

—Και τέτοια προίκα!...

Φαντάζεται κανείς, λοι-πόν, τη συγκίνησι που αί-σθάνθηκαν όλοι οι δανδή-δες της κοσμικής λουτρο-πόλεως, όταν είδαν τη Ρο-ζίνα εκείνο το θράδυ να κατεβαίνει στο έστιάτοριο του ξενοδοχείου για το δείπνο. Συνοδευόταν από τη θεία της, μια κυρία πε-νήντα πέντε έτών, με κά-τασπρα μαλλιά, σά μπα-μπάκι — «χήρα βαμπακεμ-πόρου» βλέπετε... — με θλέμ-μα μάλλον υπεροπτικό και κινήσεις άρχοντικές. Κάθη-σε μαζί με την άνηψιά της στο τραπέζακι που είχε ά-πό πριν γραμμένο τ' όνο-μά της, κι' άμέσως ο ίδι-

ος ο μάιτρ του έστιατορι-ου έσπευσε να τεθή στις διαταγές της.

Και τότε, πόσα άνδρικά βλέμματα καρφώθηκαν ά-πληστα στη Ροζίνα, που με τούς άγκώνες στηριγ-μένους στο τραπέζι και το κεφάλι ριχμένο στα ένω-μένα χέρια της, έρριχνε ά-διάφορες φευγαλέες μα-τιές στο «μενού», άπαντών-τας που και πομ μονοσύλ-λαβά στη θεία της...

Μά κι' άξιζε, αλήθεια, τόν κόπο... Ήταν ένα κο-ρίτσι ως είκοσι χρονών, γυναίκα περισσότερο παρά κορίτσι, λουλούδι περισσό-τερο παρά γυναίκα. Ή τάγια της έσχωρίζε άνά-γλυφη μέσ' άπ' το άγκά-λιασμα της λευκής της τουαλέτας, που ήταν ά-πλη, από μια φανερή διά-θεσι κοκετταρίας. Γιατί μέσ' άπ' τη λευκή άπλότη-τά της, εφάνταζε περισσό-τερο ή όμορφιά της γυναί-κας. Ο κορμός ήταν λε-πτός, το ντεκολτέ ήταν άλαβάστρινο, τα γυμνά χέρια ήταν έξαίσια, με δυό πικάντικες βουλιτσες στους άγκώνες, το στήθος ήταν μικρό και λαξευμέ-νο με άφθαστη τέχνη άπ'

το χέρι του δημιουργού, και το κεφάλι, που ύψωνό-τανε περήφανα μέσ' άπ' τούς δυό δλοστρόγγυλους ώμους, ήταν ένα όλόκλη-ρο πολήμα : Ξανθά μαλ-λιά, τόσο ξανθά, που εί-χανε που και που άνταύ-γειες άσημένιες—πλασιώ-νανε δυό μάτια κατάμου-ρα με μακρυνές θλεφαρί-δες, μια μυτίτσα λιγάκι προκλητικά «ρετρουσέ» — όπως της θέλει ο αισθητι-κός της παριζιάνικης μό-δας, — και δυό χελίδια κα-τακόκκινα χωρίς τη βοή-θεια κανενός κραγιονού, και περισσότερο σαρκώδη παρά άτυνα, που άνοιγαν άρκετά συχνά σ'ένα χα-μόγελο, για ν' άποκαλύ-ψουν δυό σειρές από δόν-τια κανονικάτα. "Ω, πό-σοι θα ώρκίζονταν ότι τά δόντια αυτά είχανε βγί-ν' άπ' το στόμα της, μέσ' άπ' τη στιγμή άότρα-κα, ψαρεμένα στα δάθη του 'Ινδικού 'Ωκεανού!...

Τέτοια ήταν ή Ροζίνα, που τη στιγμή εκείνη, σάν ένας ισχυρότατος μαγνή-της είχε συγκεντρώσει έ-πάνω της όλα τα βλέμμα-τα της σάλας. Τών άντρών τά μάτια έλαμπαν από πό-θο, τών γυναικών τά φασα-μαίν από κακία. Κι' άπο-ρούσε κανείς, μά την αλή-θεια, πως το ύπέροχο αώ-το πλάσμα, που εκείνη τη στιγμή μασουσε άδιάφορα μια φέτα ζαμπόν, δέν έγι-

Αυτοτελής του-θέλλα του ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

νόταν στάχτη κάτω άπ' την επίδρασι τόσοσ θετι-κού και άρνητικού ήλεκ-τρισμού...

Πέρασαν άρκετά λεπτά, άσπου να έπικρατήση κά-ποια σχετική ήρεμία μέσ' στη σάλα, άσπου να ξανα-γυρίσουν στα πιάτα τους οι κύριοι και οι κυρίες, άσπου να σερβίρουν με ά-νεσι τά γκαρσόνια, άσπου να πάη η τρέμη ο μάιτρ, και να συνεχισή άπ' τη γω-νιά του ο υπάρμαν το κου-νημα του κοκτέιλ. Και τό-τε ή Ροζίνα έρριξε μια φευγαλέα ματιά θασίλι-σας στην αίθουσα. "Ενοίω-σε πως όλα την κυττούσαν, Μ'όλο πούχε περάσει το

πρώτο τράκ, είχε παγίω-
θι γύρω της μια άτμό-
σφαιρα θαυμασμού: Κά-
ποιος, εκεί στο βάθος, για
νά την κυτάξω, είχε κατα-
πιή στραβά το κοινομέ-
του, κι' είχε γίνει κατακόκ-
κινος από έναν κομικώτα-
το βήχα. "Ενας άλλος
προσπαθούσε μάταια να
κόψι το μπιφτέκι του, για-
τί, έχοντας τα μάτια του έ-
πάνω της, έκοβε πραγματι-
κά το τραπέζομάντηλο. "Ο
σαξοφωνίστας της όρχη-
στρας, προτιμώντας να
κυτάξω εκείνην κι' όχι
την «πάρτα» του, πού θρι-
σκόταν άπλωμένω στο άνα-
λόγιο, μπροστά του, έπαι-
ζε ό,τι ήθελε, και τα φάλ-
σα του θα ήταν άνυπόφο-
ρα, άν βρισκότανε κανείς
να τον προσέξω...

Ξαφνικά όμως, ή Ροζί-
να είδε πως κάποιος δέν
την κ υ τ ο υ σε. Καθό-
τανε στο άκριβώς διπλανό
της τραπέζακι, κι' είχε γυ-
ρισμένη την πλάτη του
προς το μέρος της. Τό
πρόσωπό του δέν τό είχε
δη. Φαινόταν όμως νέος,
τά μαλλιά του ήταν άνω-
γα μπριγιαντινισμένα και
τό σμόκιν του φαινόταν έ-
ξαιρετικά καλορραμμένο.

Καθάρριζε εκείνη την ώ-
ρα με άργες, κομψές κινή-
σεις μια μπανάνα, και με
τό ηηροῦνι του ύστερα,
πρόσφερε τα κομμάτια
της σε μια κύρια που κα-
θόταν άκριβώς άντίκρυ
του, και πού δεχότανε τις
περιποιήσεις με ύφος γυ-
ναικας σίγουρης ότι αξίζει
να την προσέχουν. Της Ρο-
ζίνας ή γυναίκα αυτή της
φάνηκε μάλλον άσήμαντη.
Δέν ήταν ικανή θέβαια να
συγκριθί με τη δική της
ξανθή ομορφιά... Κι' ό-
μως, για χατήρι της γυναι-
κας εκείνης, ό νέος αυτός
δέν είχε γυρίσει ακόμα να
την κυτάξω... "Η Ροζίνα
σηκωσε τους ώμους της.
«Έρωτευμένος θάναί...»
σκέφθηκε. Μά πάλι, να
μην την κυτάξω ούτε μια
στιγμή;...

Σε λίγο, άφου τέλειω-
σαν τη μπανάνα τους, κι'
άδειασαν τη σαμπάνια άπ'
τά ποτήρια τους, ό νέος με
τά μπριγιαντινισμένα μαλ-
λιά κι' ή ντάμα του παρα-
δόθηκαν στους ατροβιλι-
σμούς ενός ταγκό. Τότε ή
Ροζίνα τον πρόσεξε κά-
πως περισσότερο: "Ηταν
πολύ μελαγχροινός, τά χα-
ρακτηριστικά του ήταν ά-
δρά, τά μάτια του μοιάζα-
νε βελούδινα. Χόρευε υπέ-
ροχα. Ναι, μά τί άραγε
είχε ζηλέψει της ντάμας
του; Από στιγμή σε στιγ-
μή ή Ροζίνα περίμενε να
δη τη ματιά του να δια-
σταυρώνεται με τη δική
της. Μάταια όμως. "Ο νέ-

ος δέν την κύταξε ούτε
μια φορά... "Αμα τέλειω-
σε ό χορός, ώδήγησε την
ντάμα του στο τραπέζακι
τους, κι' άρχισε να καθα-
ρίζει δεύτερη μπανάνα, με
την πλάτη γυρισμένη πάν-
τα με άδιαφορία προς τό
διπλανό του τραπέζακι...

"Η Ροζίνα σηκώθηκε.
— Νυστάζεις από τώρα;
τη ρώτησε ή θεία της.
—Ναι, θεία... Είναι άπ'
τό ταξίδι ίσως... "Αν θέ-
λετε, πάμε...

Σηκώθηκε κι' ή θεία.
Κι' ανάμεσα στα γκαρσόν-
ια πού σκοτώνονταν στις
υποκλίσεις, οι δυο γυναι-
κες δγίηκαν άπ' τη σάλα.
Και τότε φάνηκε σαν πα-
γωμένη ή άτμόσφαιρα. "Η
γοητεία είχε διαλυθί, μα-
ζί με τη γόησσα. Μερικοί
στεναγμοί άκούστηκαν, και
ύστερα μερικά λυπημένα
ψιθυρίσματα.

Μόνο ό νέος με τό κα-
λορραμμένο σμόκιν δέν
άλλαξε καθόλου τακτική.
Ρούφηξε κι' άλλο ποτήρι
σαμπάνιας μαζί με τη νά-
μα του, κι' ύστερα τήν πα-
ρέσυρε στους ατροβιλι-
σμούς ενός βάλς...

Την άλλη μέρα όλη ή
αφρόκρεμα της λουτροπό-
λεως είχε μαζευτή στο
καρρέ ενός έγγλεζίκου πο-
λεμικού, πού είχε έπισκε-
φθί τά έλληνικά νερά ηη-
γαίνοντας να ένωθί με τη
μοίρα της Μεσογείου. Τά
άπειρα φώτα του καρα-
βιού γέμιζαν την ήρεμη νυ-
χτερινή θάλασσα με άμέ-
τρητα χρυσά στολίσια.Κι'
ανάμεσα στις δλόφωτες
γυρίλάντες, έλαμπαν τά
ντεκολτέ των κυριών, και
τά φράκα των κυριών.

"Η Ροζίνα, σε μια γω-
νιά, εκεί προς τη δεξιά
κουπαστή, άποτελούσε τό
κέντρο ενός ζωντανού κύ-
κλου από άντρες. Είχε
κουρασθί κι' όλας άπ' τό
χορό—δέν την είχαν αφή-
σει ούτε στιγμή ν' άνασά-
νι. Και τώρα έπινε λίγη
παγωμένη πορτοκαλλάδα,
πού την είχε προσφέρει με
τό χέρι του ό Έγγλεζός
κυβερνήτης. Μιλούσε υπέ-
ροχα τη γλώσσα του, κι'
έτσι ό μεσόκοπος ναυτικός
είχε θρή την εύκαιρία να
της έκφράση πολύ καθα-
ρά τόν θαυμασμό του. Σε
λίγο ή Ροζίνα θέλησε να
χορέψι. "Ο κυβερνήτης
προσφέρθηκε για καθά-
λιέρος της. Κι' ένώ όλοι
την κυττούσαν με ζήλεια,
εκείνος εύτυχισμένος και
περήφανος, παρέσυρε τη
ντάμα του στα θήματα έ-
νός γρήγορου ρυθμού.

Κάπου εκεί, ή Ροζίνα
διέκρινε τό νέο της χτέσι-
νύ. Θραδυάς να χορεύη-
θύμωσε πολύ με τόν έαυ-
τό της, γιατί ένοιωσε μια
κρυφή χαρά. "Η άποψινή

του ντάμα δέν ήταν η χτε-
σινή. Τό ύφος του όμως ή-
ταν ίδιο. Τό φράκο του
πήγαινε περίφημα, οι μα-
τιές του όμως — οι περίερ-
γες αυτές βελουδένιες μα-
τιές...—δέν γύρισαν ούτε
στιγμή προς τό μέρος της.
«Θάναί κανέναν τύπος κα-
τακτητού...», σκέφθηκε ή
Ροζίνα. Ναι, μά γιατί δέν
την κυττούσε;

Πώς τηςπήγαινε τόσοάση-
μα ή άποψινή της τουα-
λέττα άπ' σάτεν κατά-
μαυρο, σαν τη νύχτα έ-
κείνη του Ίουλιου πού δέν
κείνη του Ίουλιου πού δέν
σφιγγε μ' ένα μυρωμένο
αγκάλιασμα τό κατάφωτο
πολεμικό; Μά μήπως την
είχε κυτάξει και χτέες;...

... "Αργά, μετά τηδεξίω-
σι, όταν ή Ροζίνα θρέθη-
κε στο κρεβάτι του ξενο-
δοχείου, δέν μπόρεσε να
κοιμηθί άμέσως. Είν' ά-
λήθεια, πως ή θεία της εί-
χε δείξει κάποια διάθεσι
για φιλαρία.

—Ροζίνα μου... πως εί-
σαι; "Απόψε ήσουν υπέρο-
χη. "Ο Έγγλεζος πλοίαρ-
χος ξετρελλάθηκε μαζί
σου... Είναι όπως έμαθα
λόρδος από πολύ παλαιά
άριστοκρατική οικογένεια.
Κάποιος πρόγονός του ή-
ταν ξάδελφος του Βούκιγ-
χαμ...

"Η Ροζίνα όμως δέν ά-
κουγε. Τό μυαλό της φτε-
ρούγιζε μακριά, πικαρι-
ρούγιζε άπ' την ίδια σκέψι.
Γιατί δέν την κύταξε έ-
κείνος; "Ηταν τόσο άσή-
μαντη; Τόσο φτωχή; Κι'
έπι τέλους, αυτός τί ήτα-
νε; Κανένας μαρκήσιος;
Με μόνι την ιδέα ότι άπα
σχολούσε τη σκέψι της ό-
λη ή άδιαφορία του, ένοιω-
σε μέσα της έναν φοβερό
θυμό. Κι' έκλεισε τά μά-
τια της με πείσμα, άποφα-
σίζοντας με κάθε θυσία να
κοιμηθί.

Μά ό ύπνος δέν ήρθε...

★
Σ' ένα σπίτι γνωστό,
της τόν σύστησαν, ύστερα
άπό μέρες:

—"Ο κ. "Αλέκος Δημά-
δης...

Της έσφιξε τό χέρι με
πολλήν ευγένεια, και όταν
είπε «χαίρω πολύ», την
κύταξε για πρώτη φορά.
Χωρίς να θέλη, ρίγησε έ-
κείνη κάτω άπ' τη ματιά
του, πού ήταν όμως τόσο
ψυχρά τυπική...

Τό άλλο πρωί, τόν ξανα-
δε ή Ροζίνα την ώρα του
μπαιν-μίζε. Τη χαιρέτησε
με έξαιρετική πάλι ευέ-
νεια. Τη ρώτησε τυπικά-
τα πως ήταν ή θεία της
κι' άπομακρύνθηκε. Γιατί
άραγε; Μπορούσαν να κο-
λυμπήσουν μαζί...

Τόν παρακολούθησε με
τό μαυρό μαγιώ του να πέ-
φτη στη θάλασσα και να
κολυμπά με δύναμι προς

τ ανοιχτά. Μά εκείνη δέν
έπεσε στο νερό. Προτίμησε
να ξαπλώση στην άμμου-
διά και ν' αφήση τό κορ-
μί της μισόγυμνο να τό
χαϊδεύουν οι άχτίνες του
ήλιου. "Επάνω άπ' τά κυ-
ματάκια, σ' ανοιχτά, ένας
γλάρος πετούσε με θόλ-
πλανέ. Τό πρωινό ήταν γε-
μάτο φώς, ή θάλασσα έ-
μοιαζε με λυωμένο μέταλ-
λο, όλα ήταν ζεστά, έντο-
να μέσα στη φύσι, πού φλο-
γίζονταν από πάθος...

Την άπέφευγε άραγε;
"Οχι... Αυτό δέν ήταν πιθα-
νόν... Ούτε και την κυνη-
γοῦσε όμως... Δέν του έ-
κανε ούτε κρύο ούτε ζέ-
στη... "Η όμορφιά της τόν
άφηνε άσυγκίνητο, κι' ή
γύμνια της άκόμα, πού ά-
πλωνόταν στα μάτια του
γεμάτη άσύγκριτους πει-
ρασμούς, τόν άφηνε ψυ-
χρό...

Είχε γνωρίσει λοιπόν γυ-
ναικές σαν κι' αυτήν; Τόν
παρακολουθούσε χωρίς να
θέλη, τώρα πού τό κεφάλι
του είχε γίνει ένα άδιόρα-
το σημάδι, πέρα μα-
κριά από τη θάλασσα... "Η-
ταν κατακτητής; "Ετσι έ-
δειχναν τά πράματά... Μά
κι' εκείνη ήταν γόησσα...
Τρία-τέσσερα χρόνια τώ-
ρα από τότε πού συνήθισε
να βλέπη τη ζωή σά γυ-
ναικά, κανείς δέν είχε άν-
τισταθί στη γοητεία της...
Και νά, τώρα πού βρισκό-
ταν μπροστά της ό πρώτος
άντρας, πού δεχόταν τη
φλόγα των ματιών της χω-
ρίς να καί, τό χαμόγελό
της, χωρίς να λυώση, ένας
δυνατός πού είχε την Ικα-
νότητα να όρθώνεται μπρο-
στά της με αὐθάδεια... "Α,
μά θα τόν κατακτούσε κι'
αὐτόν ή Ροζίνα!... Θά
τόν ξετρελλανει θά τόν έ-
κανε νά πέση νικημένος
στα πόδια της, κι' ύστερα
θά τόν έρριχνε άπότομα
άπ' τά συννεφα, γελώντας
δυνατά με τό πάθος του,
πού θά τό διηγόταν παν-
τού!... Μά την άλήθειαι
του άξιζε κάτι τέτοιο.

Ξαφνικά, γύρισε χωρίς
να τό θέλη τά μάτια της
προς τη θάλασσα κι' είδε
ένα σημάδι να μεγαλώ-
νι. "Ο "Αλέκος γύριζε. Βια-
στική χώθηκε κάτω άπ' τη
μεγάλη όμπρέλλα της κι'
άπ' τό ανοιγμά της τόν πα-
ρακολούθησε, ώσπου με
δυνατές άπλωτές έφτασε
στην άκτή, θγίηκε στάζον-
τας έξω και ήρθε να ξα-
πλώθι τρία-τέσσερα δη-
ματα μακριά της. Νόμισε
μάλιστα ή Ροζίνα πως διε-
κρινε τό βλέμμα του να
καρφώνεται—για μία στι-
γμή — στο ανοιγμά της
όμπρέλλας της...

Με κινήσεις άργες, μά
χαριτωμένες, χωρίς να δεί-
ξη πως τόν είχε άντιληφθί,

ξεχνώντας έπίτηδες άνοι-
χτά την πορτίτσα της τέν-
τας, έβγαλε τό μαγιώ
της. "Αδιάφορη και θέβαιη
πως εκείνος την έβλεπε
και την έτρωγε με τά μά-
τια του, σκουπίστηκε μ' έ-
να θαλασσί μπουρνούζι,
παρατείνοντας με νωθρές
κινήσεις τό σκούπισμα του
στην "Αθήνα για να ξανα-
έλαμπε, όλόγυμνο καθώς
ήταν, κάτω από μιάν άδιά-
κριτη ήλιακή άχτίδα, φτα-
σμένη ως αυτό με τρελλή
έπιθυμία, από κάποια χα-
ραμιάς. Και σίγουρη πιά
ότι είχε κάμει να την κυ-
τάξω με πόθο και μέλα-
χτάρα, γύρισε ή Ροζίνα
στιγμιαία τη ματιά της
προς τό μέρος του. Μά έ-
κείνος δέ βρισκόταν πιά
στην άμμο. Και με λύσσα
τόν είδε μέσ' στη θάλασ-
σα να άπομακρύνεται πάλι
προς τ' ανοιχτά...

★
"Υστερα από εκείνο τό
πρωινό, πέρασαν πολλά
πρωίνα, χωρίς να θελήση
να τό μιλήση, χωρίς να
τό δώση θάρρος για να
της μιλήση εκείνος.—θάρ-
ρος, πού κι' άν του τώδινε
άλλωστε, φαινότανδιατεθει-
μένος να μην τό πάρη πο-
τέ... Πέρασαν ακόμα έρά-
δυα πολλά, πού τά ζήσανε
ό ένας κοντά στον άλλον,
χωρισμένοι όμως από έ-
ναν πάγο, πού κανέναν δέ
φαινόταν πρόθυμος να τόν
σπάση... "Εμοιαζαν σά
δυο χωριστοί κόσμοι, πού
εχάραξαν την τροχιά τους
πολύ κοντά ό ένας στον
άλλον, χωρίς να ύπάρχη
ποτέ ή πιθανότητα να συγ-
κρουστούν...

★
"Ηρθε τό φθινόπωρο...
Κι' ένα θράδυ, σαν την
πρώτη θραδυά της έμφανί-
σεώς της, ή γόησσα ξανα-
βρέθηκε στο έστιατόριο.
Συνωδευόταν άπ' τη θεία
της — όπως πάντα — φο-
ρούσε την ίδια λευκή τουα-
λέττα της, και σκορπούσε
την ίδια γοητεία γύρω
της. Πάλι ένοιωσε έπάνω
της τά φλογισμένα άπ' τό
πάθος τους βλέμματα των
άντρων, πάλι ένοιωσε την
κακία των γυναικών φα-
σμαίν. Και πάλι είδε, στο
διπλανό άκριβώς τραπέζα-
κι, εκείνον, πού ρουφούσε
σιγά-σιγά τόν καφέ του,
καπνίζοντας τό τσιγάρο
του, με την πλάτη γυρι-
σμένη προς τό μέρος της.
Δίπλα του καθόταν μια
γυναίκα, ή ίδια άσήμαντη
γυναικούλα της πρώτης έ-
κείνης θραδυάς... Τη
γυναίκα αυτή μιλούσε εκεί-
νος άρκετά δυνατά, ώστε
να τόν άκούσε κι' από δί-
πλα.

—Τό άποφάσισα... Φεύγω
αῦριο...
—Βαρέθηκες;
—"Επληξα... "Η συντρο-

φιά σου έκανε ό,τι μπορού-
σε για να μου κάνη ευχα-
ριστή τη διαμονή σ' αυτή
την καληφλουτροπόλι... Τό
περιθάλλον όμως είναι τό-
σο μονότονο, τόσο όκληρό,
τόσο άηδισατικό...

—"Ωστε...
—Φεύγω αῦριο τό πρωί,
κι' έλπίζω να σε ξαναϊδω
στην "Αθήνα για να ξανα-
ζήσωμε τις ώραιες μας
στιγμές.

Και τό ζευγάρι σηκώ-
θηκε άπ' τό διπλανό τρα-
πέζι.

Τότε ή Ροζίνα ένοιωσε
ένα δυνατό βούβισμα στο
κεφάλι και νόμισε πως θά
λιποθυμούσε... "Η θεία της
πρόσεξε τό άπότομο της
χλώμισμα, και τά χρειά-
στηκε.

—Μπα!... Τιποτς... Μιά
ζαλάδα... Θά μου περάση
φανταζομαι άμα πέσω...

—"Ωστε, δέ θα πῶμε
στούς Λουκήδες, πού μας
έχουν καλέσει για μπρίτζ;
—"Εσεις θα πάτε... "Εγώ
μόνο δέ θάρθω... "Ο άνέξω
στην κάμαρά μου και θά
κοιμηθώ...

—Μά τί λές, παιδί μου;
Νά σ' άφήσω μόνη σου;
—Φοβάστε μή με κλέ-
ψουν;

—"Α, όχι τόσο γι' αυτό...
"Εχεις τά μυαλά σου τε-
τρακόσια... άλλα... μη σοῦ
χρειασθί τίποτα...

—"Αν μου χρειασθί φω-
νάξω την καμαριέρα...

★
"Όταν βρέθηκε μόνη στο
δωμάτιό της, ή Ροζίνα αί-
σθάνθηκε ένα άπέραντο
κενό ν' άπλωνεται μέσα
της. Αῦριο θάφευγε. Πάει,
τέλειωσε... ως έδώ ήταν...
Τόσον καιρό είχε θρή τη
δύναμι να κρατήη την ά-
γέρωχη στάσι, πού ήταν
όμως τόσο ψεύτικη... Και
την κούραζε τόσο... Τώρα
όμως; "Ολα είχαν τελειώ-
σει... Από αῦριο δέν θά
τόν έβλεπε πιά... Τά θήμα-
τά τους θά τούς ώδηγοῦ-
σαν τόσο μακριά τόν ένα
άπ' τόν άλλον!... Γι' αύ-
τόν θέβαια ό χωρισμός δέν
θά είχε την έννοια πού εί-
χε για κείνην. Αὐτός ήταν
ό άδιάφορος, ό άνθρωπος
ποbye διασταυρωθί μαζί
της στη ζωή, χωρίς να την
προσέξι. Ναι, μά εκείνη;
"Εκείνη ήταν άλλο!... "Ε-
κείνη τόν άγαπούσε... "Ε-
λυωνε μόνο στην ιδέα πως

θά τόν έχανε, πως δέ θα
ξανάβλεπε τά μάτια του,
αὐτά τά βελούδινα ήρεμα
μάτια πού της είχαν άνα-
ψει τόσες φωτιές...

... Σίγα — σίγα άνοιξε
την πόρτα του δωματίου
της και θγίηκε στο διάδρο-
μο. Τό σώμα της ριγούσε
μέσα στο άραχνοῦφαντο
κιμονό, άπ' τις πρώτες ά-
νατριχίλες του φθινοπώ-
ρου, και τά πόδια της ή-
ταν γυμνά και παγωμένα,
μέσα στο μικρά πασουμά-
κια... Γύστρησε άπαλά
προς τό δωμάτιό του... Τόν
ήξερε τόσο καλά αυτό τόν
αριθμό... Πλησίασε στην
πόρτα και χτύπησε σιγά-
σιγά.

"Η φωνή του άκούστηκε
ύστερα από λίγα δευτερό-
λεπτα:

—"Εμπρός!...
Κρατώντας ή Ροζίνα την
καρδιά της, πού σπαρτα-
ρούσε σά φοβισμένο πουλί,
γύρισε τό πόμολο και μπή
κε στο δωμάτιο. "Εκείνος
καθόταν σε μια πολυθρό-
να μπροστά στο κρεβάτι
του, τελειώνοντας τό τσι-
γάρο του μαζί με τό διά-
θασμα μιάς έφημερίδας.
Μόλις είδε την πόρτα ν' ά-
νοιγή, σηκώθηκε. "Όταν
διέκρινε τη Ροζίνα, τά χα-
ρακτηριστικά του φανέ-
σαν μιάν έκπληξι χωρίς
τέλος.

—Δεσποινίς... "Εσείς!...
Τέτοια ώρα; ψιθύρισε.

"Εκείνης την καρδιά εί-
χε φουσκώσει ένας άπέραν-
τος θυμός.

—Θά με διώξετε ίσως
κι' άπ' τό δωμάτιό σας;
τό φώναξε.

—Μά τί λέτε τώρα;...
Φαίνεται άρρωστη... Καθη-
στε... Θάθελα μόνο ναξερα
σε τί όφειλω την τιμή...

—Φτάνει!... τόν έκοψε ά-
γρια. Πάψτε να μιλάτε σ'
αὐτό τόν τόνο τόν τυπικό.
"Εγώ θά σας μιλήσω άνοι-
χτά... Δέ θά κρυφτώ καθό-
λου...

—Σας άκούω...
—Δέ θέλω να μ' άκούσε-
τε... Θέλω να μου άπαν-
τήσετε... Με βρίσκετε τόσο
άποκραυστική; Τόσο άσή-
μαντη; Τόσο γελοία;

—Μά, δεσποινίς... Τί λέ-
τε...
—Τά μάτια τά δικά σας
είνε τόσο διαφορετικά άπ'
τού άλλου κόσμου, ώστε
να μη βλέπουν;

—Τά μάτια τά δικά σας
είνε τόσο διαφορετικά άπ'
τού άλλου κόσμου, ώστε
να μη βλέπουν;

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

(στη σελίδα 28)

τό νέο μας περιπετειώδες άνάγνωσμα:

«Ο ΖΑΜΒΕΖΗΣ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ»

"Εξωτισμός, έρωτες, μυστήρια!

"Ωστόσο χίλιες φορές έ-
ζητησα την συντροφία σας
εγώ, πού όλοι ζητάνε τη
συντροφία μου... μια μερ-,
άπλωσα γυμνή, όλογοιμη-
την όμορφια μου μπρός
στα θέλματά σας... Μα
έσεις δέ γυρίσατε να την
κυτάξετε. "Αν την κυ-
τούσατε, ίσως να μην κα-
τάφερναν τά μάτια σας
να ξεκολλήσουν από πάνω
της... "Ε, άπόψε, αὐτην
την όμορφια έρχομαι να
σας την προσφέρω... Παρ-
τε την... Σας ανήκει!...

Με δυο κινήσεις απότο-
μες, κατακόκκινη άπ' την
ντροπή και τό θυμό, ή Ρο-
ζίνα έσχισε τό άραχνού-
φαντο κιμονό της. Και τό-
τε, — για πρώτη φορά το-
τε — είδε τά μάτια του,
τη βελουδένια του εκείνη
ασύγκριτη ματιά, να καρ-
φώνεται άπάνω της γεμά-
τη άγάπη, γεμάτη θαυμα-
σμό, γεμάτη πόθους...

★
«Δεσποινίδα "Αλίκη Τ...
"Αθήνας

Χρυσή μου "Αλίκη,
Είμαι πού εύτυχισμέ-
νη... Παντρεύομαι αῦριο...
"Ο άντρας μου είναι τόσο
εύγενής, τόσο καλός,
τόσο χαριτωμένος!... Τόν
έδιάλεξα, γιατί, σε θέβαι-
ών, είναι ό μόνος άνθρω-
πος πού δέ με κυνήγησε,
δέ με φλερτάρησε, δέν έ-
γινε θαυμαστής μου... Στο
τέλος, θέβαια, έγινε κι'
αὐτός... "Αλλά χρειάστη-
κε να κοπιάσω πάρα πο-
λύ...

»Σοῦ γράφω αὐτά τά
λόγια και σε αφήνω... "Ο
άνδρας μου με περιμένει...
Τόν κατέκτησα... Είναι δι-
κός μου... Τί δίκιο είχες
όταν μ'έλεγες «γόησσα»!
Σε φιλω πολύ
Ροζίνα».

★
—Κύριον Μίμνη Χ...
"Αθήνας

»Αγαπητέ μου,
»Είχα δίκιο κάποτε ό-
ταν σοῦ έλεγα ότι ή είς
«άτοπον άναγνώγη» είναι ή
καλύτερη μέθοδος στη Γε-
ωμετρία και στον "Ερω-
τα... Σοῦ γράφω την πα-
ραμονή του γάμου μου...
Την γυναίκα μου τη λα-
τρεύω σαν τρελλός, από
την πρώτη στιγμή πού την
είδα... Δέν της τό είπα ό-
μως, παρά μόλις χτέες...
Την άφησα να νομίζει πως
ήμουν έντελώς άδιάφορος
γι' αὐτήν, πως δέν της έ-
δινα καμιά σημασία, ενώ
έγώ την έβλεπα στο δνει-
ρό μου κάθε θράδυ...

»Σοῦ γράφω αὐτά τό
λίγα λόγια και σ' αφήνω
"Η γυναίκα μου με περιμέ-
νει... Την κατέκτησα, είναι
δική μου... Τί δίκιο είχει
όταν μ'έλεγες «γόη»!
»Και στα δικά σου!
"Αλέκος».

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Βρυζάλας

Μερικές αληθινές περιπτώσεις εμφάνισης βρυκολάκων στον τόπο μας

Είναι μιά άλλη αληθινή ιστορία βρυκολάκων αυτή που πρόκειται να σας αφηγηθούμε.

Τα πρόσωπά της; Δύο γνωστότατα μέλη της παλαιάς αθηναϊκής αριστοκρατίας. Εκείνος ήταν διακεκριμένος αξιωματικός του ελληνικού στρατού, στρατηγός εν αποστρατεία, πέθανε πρό τινος, και μιά στενή συγγένεια τον συνέδεε, πρὸς τὴν γυναίκα που είχε αγαπήσει. Είχαν τόσο πολύ αγαπηθῇ οἱ δυο αὐτοὶ ἄνθρωποι, ὥστε ἔχτισαν τὰ σπίτια τους — δύο πολύ παράξενα σπίτια, που σώζονται ἀκόμη — τὸ ἓνα ἀπέναντι στοῦ ἄλλου. Ἔτσι, θὰ μπορούσαν νὰ βλέπωνται κάθε μέρα.

Ὁ θρόνος λέει πὼς οἱ σχέσεις τους δὲν ἐπροχώρησαν πὺς πέρα ἀπὸ τὴν τρυφερότητα μιᾶς μοναχικῆς συναντήσεως μέσα στοῦ σαλονι τοῦ ἀγαπημένης.

Ἦταν τόσο κοντὰ ὁ ἓνας στὸν ἄλλον κ' ὅμως παρέμεναν τόσο μακριὰ! Ὁ πόθος θάπρεπε νάχηθερίψει μέσα στις ψυχές τους, ὡς τὴ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ τους!

Ἦρθε ἀπὸτομα αὐτὸς ὁ χωρισμός: Ἐφνικὰ ἔκεινη πέθανε!...

Θάλεγε ὅμως πὼς κάποια μυστηριώδης δύναμις τὴν κρατοῦσε ἀκόμη σφιχτὰ στὴ ζωή.

Κι' ὅταν ἐπῆγαν νὰ πάρουν τὸ φέρετρό της ἐστάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸ σηκώσουν. Εἶχε γίνει πραγματικὰ ἀσκήκωτο ἀπὸ τὸ βάρος κ' ἔμοιαζε σὰν νάταν καρφωμένο στὸ πάτωμα.

Ὅλοι παρεμείναν τότε μὲ τρόμο καὶ μόνος παρέμεινε κοντὰ ὁ πλατωνικός φίλος τῆς νεκρᾶς.

Γιὰ μιά στιγμή, ἐπεκράτησε ἡ σκέψις νὰ ζητηθῇ ἀδεια ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπή γιὰ νὰ γίνη ὁ ἐνταφιασμός μέσα στοῦ ἴδιου τοῦ σπιτί. Ἀλλ' οἱ συγγενεῖς, φοβούμενοι τὸ σκάνδαλο, ποὺ ἦταν ἔτοιμο νὰ ξεσπάσῃ ἐπέμειναν ὅτι ἡ κηδεῖα ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ γίνη τὴν ἐπομένη.

Τὴ νύχτᾳ ποὺ ἐμεσολάβησε, ὁ γέρω-στρατηγός, παρέμεινε κοντὰ στοῦ φέρετρο τῆς ἀγαπημένης του κ' ἔνας παπᾶς, ὁ ἐξομολογητὴς τῆς πεθαιμένης, ποὺ εἶχε μείνει κατὰ παράκλησιν τῆς οἰκογενείας της, κ' ἐσιγοιψιθύριζε διάφορες εὐχές.

Ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ πῇ ποιά μυστηριώδης συνομιλία διεμείθη τότε μεταξὺ τῶν δύο πλατωνικῶν ἐραστῶν, κατὰ τίς μακρυὲς ὥρες αὐτῆς τῆς ἀτελείωτης νύχτας; Τὸ βέβαιον εἶναι πὼς, ὅταν τὸ πρωῒ, οἱ ἄνθρωποι μὲ τίς μαῦρες ζακέτες

ἦρθαν γιὰ νὰ σηκώσουν τὸ φέρετρο τὸ βρῆκαν πολὺ ἐλαφρό, πούπουλε-νιο σχεδόν, καὶ γέλασαν κρυφὰ γιὰ τὴν παράξενη ἀντίστασι, ποὺ εἶχαν συναντήσῃ τὴν προηγουμένη ἡμέρα. Κι' ὁ παπᾶς ἦταν ἐπίσης εὐχαριστή-μένος, γιατί εἶχαν εἰσακουσθῇ οἱ εὐ-χές του.

Μπορεῖ νὰ ἦταν κι' ἔτσι.

Μὰ σ' ὅλους ἔκαμεν ἐντύπωσι τὸ ρόδινο χρῶμα ποὺ ἐξακολουθοῦσε νάχη ἀκόμη τὸ πρόσωπο τῆς νεκρᾶς κυρίας. Τὰ χαρακτηριστικά της εἶ-χαν τελείως γαληνέψει τώρα, ἀλλὰ τὸ στόμα της παρέμενε πάντα μισά-νοιχτο, σὰν νὰ χαμογέλοῦσε. Ἦταν τυχαία σύμπτωση; — Ἡ μήπως αὐ-τὸ τὸ χαμόγελο ἦταν μιά μυστηριώ-δης ὑπόσχεσις πρὸς τὸν μοναδικὸ φίλο τῆς ζωῆς της;

★

Γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, οἱ μέρες ποὺ ἀκολουθήσαν ἦταν χωρὶς φῶς καὶ οἱ νύχτες γεμάτες ἀγωνία. Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, ἀπὸ τὴν ἡ-μέρα τῆς κηδεῖας τῆς ἀγαπημένης του, παρέμενε κατὰκλειστη. Δὲν δε-χόταν κανέναν πιά. Μέσα σ' ἓνα με-γάλο δωμάτιο, μὲ δλόμαυρες κουρ-τίνες, εἶχε κρεμάσει μιά μεγάλη εἰ-κόνα τῆς καὶ γύρω εἶχε συγκεντρώ-σει μερικά ἐνθύμια — κάποιο μαρ-μένο τριαντάφυλλο, λίγα βιβλία μὲ τ' ὄνομά της, μιά τοῦφρα ἀπὸ τὰ μαλλιά της, τὸ ἀσημένιο χερούλι ἐ-νὸς μαστιγίου ποὺ εἶχε σπάσει μιά μέρα ποὺ εἶχαν πάει μαζί ἱππασία...

Μιά μεγάλη κατῆλα ἔκαιγε ἐμ-πρός, ἀπὸ τὸ ἓνα πρὸς τὸ ἄλλο. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, στοῦ ὁ-ποιο δὲν ἔμπαινε κανεὶς ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν, ἐρχόταν μόλις ἐσκοτεινιάζε-κι' ἔμενε ἐκεῖ ὥρες ἀτέλειωτες ὡς τὸ πρωῒ.

Ἐνα βράδυ, ὁ καμαριέρης τοῦ στρατηγοῦ, περνώντας ἐξω ἀπ' αὐ-τὸ τὸ δωμάτιο, νόμισε ὅτι ἀκούσε ἓνα μικρὸ ψίθυρο φωνῶν, ποὺ ἐρχό-ταν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν. Ἐκοντοστά-θηκε: Μιλοῦσε λοιπὸν μόνος του ὁ στρατηγός; Ἀλλ' ὅχι! Πλαίι σπῆ-δική του χονδρὴ φωνὴ ἀκουγόταν καθαρὰ μιά ἄλλη, γλυκεῖα καὶ κρυ-στόλληνη, ποὺ νόμισεν ὅτι τὴν ἀνε-γνώριζε.

Ἐπρεῖε ἀμέσως νὰ φωνάξῃ τὴ γρηὰ μαγείρισσα κ' οἱ δυο μαζί ἐστάθηκαν ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα ν' ἀ-φουγκρασθοῦν.

Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιά! Ἀλλ' ἦταν δυνατὸν αὐτό; Μήπως παρὰ-κουσαν; Ὁ στρατηγός μιλοῦσε μὲ τὴν πεθαμένη φίλη του! Καὶ νὰ... σὰν κάποιοι ἀνάλαφρος ἡχος βυλίων

ἐφθασε ὡς τ' αὐτιά τους. Ἐπειτα, ὅταν προχώρησε πολὺ ἡ νύχτα, ἀ-κούσθηκε ἓνα σιγαλὸ γυναικεῖο κλάμα, ποὺ βάσταξε ὥρες πολλές... Καὶ τὴ στιγμή ποὺ ἐπάνω στὸν οὐ-ρανὸ ἀρχισαν νὰ τρεμοσβύνουν τ' ἀ-στέρια, ἡ πόρτα ἀνοίξε μόνη της μὲ ὀρμὴ κ' ἓνας δυνατὸς ἀέρας ἐξεύ-θηκε μέσα στοῦ σπιτί. Ἦταν κάτι σὰν οὐρλιαχτὸ ἢ σὰν τὸ μουγγρη-τὸ ποὺ ἀφήνουν οἱ σειρήνες τῶν βα-ποριῶν σὲ ὥρες θυέλλης...

Ὁ γέρω-στρατηγός ἦταν πολὺ εἰ-θυμος τὴν ἐπομένη. Γελαστὸς σχεδόν, πρᾶγμα ποὺ σπάνια τοῦ συνέβαινε.

Ὡς τόσο, αὐτὲς οἱ παράξενες συ-νομιλίες ἐξακολουθήσαν καὶ τ' ἄλ-λα βράδια. Ἦταν λόγια ἀνθρώπων ποὺ σμίγουν ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν και-ρὸ καὶ ποὺ βιάζονται νὰ ποῦν χίλια πράγματα, γιατί φοβοῦνται πὼς ἡ ὥρα δὲν θὰ τοὺς πάρῃ. Κι' ἔπειτα πάλι ἦταν αὐτὸ τὸ φοβερὸ οὐρλια-χτὸ, ποὺ ἔκανε τίς τρίχες ν' ἀναση-κωνώνται ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὸ αἶ-μα νὰ παγῶνῃ μέσα στὶς φλέβες...

Οἱ δυο ὑπνέτες εἶχαν γίνει σκε-λετοὶ ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια καὶ, πὺς πολὺ, ἀπὸ τὸν τρόμο. Καὶ μόνο ὁ γέρω-στρατηγός φαινόταν εὐδιά-θετος πάντα καὶ σὰν ἑξανανειμέ-νος.

Ὁ καμαριέρης δὲν βάσταξε ὅμως. Ἐπῆγαινε νὰ τρελλαθῇ. Κι' ἔπειτα ἀπὸ καμμία δεκαπενταριά ἡμέρες βρῆκε μιά πρόφασιν γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπιτί.

Μόνο ἡ γρηὰ, πὺς θαρραλέα ἀπ' αὐτόν, παρέμεινε ὡς τὸ τέλος. Ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ὁ στρατηγός. Καὶ κάθε βράδυ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ παραστέκεται καὶ νὰ παρακολου-θῇ αὐτὴ τὴν παράξενη συνάντησι τῶν δύο ἐρωτευμένων, ποὺ ὁ ἄνθρω-ποποίητος πόθος, δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ λυτρωθοῦν καὶ νὰ ἡσυχάσουν.

Ζοῦσε ὡς πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια σ' ἓνα σπιτάκι στὸν Πειραιᾶ. Κι' ἐβε-βαίωσε — μὰ τὸ τίμο ξύλο ποὺ εἶχε μέσα σ' ἓνα φυλαχτὸ, στὸν κόρφο της, γιὰ νὰ τὴν φυλάξῃ ἀπὸ τὸ κακὰ πνεῦμα — πὼς, πολλές φορές, εἶ-χε ἰδῇ ὀλοζώντανη μπροστὰ της, «τὴν κυρία» μέσα σ' ἓνα ὀλόλευκο φόρεμα, νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ στρατηγοῦ, κατὰ τὰ ἡμερώμα-τα, κ' ἔπειτα νὰ γίνεται καπνὸς καὶ νὰ γάνετα.

Ἦταν κι' οἱ δυο τόσο καλοὶ ἄνθρωποι, ἔλεγε ἡ γρηὰ ὅταν ἀφη-γεῖτο αὐτὴ τὴν ιστορία, ἀλλὰ, στὰ στερνά, βάλθηκαν νὰ κολάσουν τὴν ψυχὴ τους. Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς συχω-οέσῃ!

Ε. ΜΠΟΥΡΑΛΙΣ

Ἡ ΞΕΡΑ μόνον οἱ κα- τοικοῦσε στοῦ ξενοδο- χεῖο «Ρίτς». Ἦθελα πολὺ νὰ τὴν γνωρίσω.

Ἡ τύχη μὲ εὐνόησε. Μὲ- λισ εἶχα μπῆ στοῦ ρεστο- ράν, φάνηκε. Κάθησε σ' ἓ- να τραπέζι πολὺ κοντὰ σ' ἐμένα. Ἀπαρατήρητος, τὴν περιεργάζομαι, καὶ ἀκου- σα καθὼς ἔλεγε στοῦ γκαρ- σόνι:

—Σὰς παρακαλῶ, φέρτε- μου, ὅσο πὺς γρήγορα μπορεῖτε, ἓναν καφέ, μιά βενεδικτίνη, κ' ἓνα μα- χαίρι. Τὸ μαχαίρι ὅμως, νὰ κόβῃ καλά...

—Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν κα- τάλαβα..., ἔκαμε τὸ γκαρ- σόνι.

—Ἐνα καλὰ ἀκονισμένο μαχαίρι, παρακαλῶ!

—Ἐνὸς λεπτοῦ ὑπομονῆ, σὰς παρακαλῶ, κυρία— ἀ- πῆντησε τὸ γκαρσόνι μὲ καταπληκτικὴ ἡσυχία.

Ἦμουν περιέργος νὰ δῶ τί θὰ ἐπακολουθοῦσε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή πλησί- ασε ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐστι- ατορίου στοῦ τραπέζι τῆς κυρίας.

—Θέλετε ἓνα μαχαίρι, ὅπως πρὸ ὀλίγου ἔμαθα... Μπορῶ νὰ μάθω γιὰ ποιὸ λόγο; ῥώτισε μ' εὐγένεια ἀφοῦ πρῶτα ὑποκλίθηκε.

—Βεβαίως, μπορεῖτε. Θέ- λω νὰ δώσω ἓνα τέλος στὴ ζωὴ μου...

—Ἀλλὰ, κυρία μου, δὲν βλέπω τὸ λόγο, γιατί μιά χαριτωμένη γυναίκα νὰ θέλῃ ν' αὐτοκτονήσῃ μ' αὐ- τὸ τὸν τρόπο.

—Ἐσεῖς βέβαια δὲν βλέ- πετε τὸ λόγο, ἐγὼ ὅμως... Δὲν ἔχω πιά χρήματα, καὶ δὲν γνωρίζω κανέναν ποὺ νὰ μπορῇ νὰ μοῦ δώσῃ με- ρικά...

—Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἄλ- λη διέξοδος; Σκεφθῆτε τὴν ὑπόληψιν τοῦ μαγαζιοῦ μου. Σὰς παρακαλῶ, ὑπάρχουν κι' ἄλλα μέρη, ἀφοῦ πρέ- πει ἀπαραιτήτως ν' αὐτο- κτονήσετε. Γιατί νὰ συμβῇ ἐδῶ; Ὁ λογαριασμός σας δὲν εἶναι σπουδαῖος. Κυ- ρία, σὰς παρακαλῶ, λογι- κευθῆτε!...

—Ἐμένα μοῦ ἀρέσει ἐ- δῶ. Συμπαθητικὸ περιβάλ- λον. Λοιπόν, γιὰ τελευταῖα φορὰ, τὸ μαχαίρι ποὺ πα- ρήγγειλα, παρακαλῶ. Ἀλ- λοῖως, δὲ θὰ μοῦ εἶναι κα- θόλου δύσκολο τὴν ἐπομέ- νη φορὰ νὰ προμηθευθῶ μαχαίρι καὶ νὰ ἐμφανισθῶ ἐδῶ...

—Ναί, ἀλλὰ θὰ ἔντε σί- γουρα συγγενεῖς. Θὰ εἶνε ἀπαρηγόρητοι.

—Δὲν ἔχω κανέναν.

Τώρα, ὅπως ἔβλεπα, ἀρ- χισε ὁ διευθυντὴς ν' ἀνη- συχῇ, καὶ δὲν μπορούσε

πιά νὰ κρύψῃ τὴν νευρικότητά του.

—Καὶ ἡ ἡγία μου; Τὸ σκάνδα- λο; Οἱ πελάτες μου;...

—Δὲν μ' ἐνδι- αφέρουν καθό- λου...

—Μὲ πεντακό- σια δολλάρια περνᾶ κανεὶς τὸν ὠκεανό, τῆς λέ- ει ὁ διευθυντὴς ἀπηυδισμένος.

—Καὶ βέβαια. —Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς προσφέ- ρω ἐγὼ πεντα- κόσια δολλάρια;

—Πεντακόσια δολλάρια; Εὐ- χαρίστως.

Καθὼς ἐφευγαν μαζί, πέρασαν μπροστὰ ἀ- πὸ τὸ τραπέζι μου. Λίγο πὺς ὕστερα σηκώθηκα κ' ἐγὼ, ἀλλ' ἦταν ὀργά. Ἐ- ψαξα παντοῦ, δὲν ὑπέρρεσα ὅμως πούθεν νὰ ξαναβρῶ αὐτὴ τὴ γυναίκα. Δεκα- τέσσερις ἡμέρες ἀργότε- ρα, πῆγα ἀπὸ τὴν Νέα Ὑ- ὀρκη στὴ Βοστώνη. Καθό- μουν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μεγα- λύτερα ρεστοράν. Ὄταν, ἀκούω πίσω μου μιά γνῶ- ριμη φωνή.

—Γκαρσόν!

—Κυρία...;

—Σὲ παρακαλῶ, φέρε- μου ἓναν καφέ, μιά βενε- δικτίνη, κ' ἓνα πιστόλι!...

Γρήγορα ἐστράφηκα καὶ κύτταξα τὸ πρόσωπο τῆς κυρίας, ποὺ τὸ θυμόμουν ἀκόμα πολὺ καλά. Μὲ εἶδε κ' ἔκείνη, σηκώθηκε βια- στικά καὶ βγῆκε ἐξω. Πέ- ταξα στοῦ τραπέζι τὰ λε- πτὰ τοῦ λογαριασμοῦ, καὶ τὴν ἀκολουθήσα. Τὴν πρό- φθασα στοῦ σκοτεινοῦ σταυ- ροδρόμι. Φαίνεται, κατὰ- λαβε ὅτι δὲν ἀνῆκα στὴν ἀστυνομία, καὶ στᾶθηκε.

Ἐπιθυμεῖτε τίποτα ἀ- πὸ μένα; ῥώτισε μ' ἓνα χαμόγελο χαριτωμένο.

—Ναί, θὰ ἤθελα πολὺ

ΓΚΑΡΣΟΝ

...ἓνα πιστόλι, παρακαλῶ

νὰ πὺς ἓναν καφέ μαζί σας, ἐπειδὴ ἔχω τύψεις ποὺ τὸν στερηθήκατε ἐξ αἰτίας μου. Ἀκόμα, ἔαν ἐπιθυμεῖτε καὶ βενεδικτί- νη...

—Ὡ! τώρα καταλαβαί- νω: Νέα Ὑόρκη — Ρίτς — Ὅτέλ... Βέβαια, βέβαια, ἐκεῖ ἦταν... εἶπε κυττάζον- τὰς μὲ σκεπτικὰ.

—Ἡ μνήμη σας εἶναι πε- ριφηρῆ.

—Πρέπει νὰ εἶναι, τὸ ἔ- χει τὸ ἐπάγγελμα...

★

Σ' ἓνα μικρὸ καφενεῖο μοῦ ἐξηγοῦσε λίγο ὀργά- τερα:

—Δὲν ἦταν καθόλου ψέ- ματα τὴν πρώτη φορὰ πρὶν ἀπὸ δυο χρόνια, ὅταν πρω- τοανεκάλυψα αὐτὸ τὸ ἐ- πάγγελμα. Δὲν εἶχα στ' ἀ- λήθεια χρήματα. Ἐκτὸς

αὐτοῦ, εἶχα καὶ μιά μεγά- λη ἀπογοήτευσιν. Ἦθελα πραγματικὰ ν' αὐτοκτονή- σω. Στὸ ρεστοράν εἶχαν φοβηθῇ. Μοῦ ἔδωσαν ἓνα μεγάλο ποσόν. Τὸ πῆρα.

Κατάλαβα ὅτι μπορεῖ ἔτσι καὶ πολὺ εὐκόλα νὰ κερδίξῃ χρή- ματα. Δὲν ἦταν πιά ἀνάγκη ν' αὐτοκτονήσῃς. Ἀπὸ τότε, βλέ- πετε, μὲ δια- σκεδάζουν τὰ φοβισμένα πρόσωπα ποὺ θέλουν τόσο γρήγορα νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ χρεῖματά τους.

Κύτταξε τὸ ρολοῖ της. —Πρέπει νὰ μὲ συγχω- ρήσετε. Σήμερα ἔχω ἀκό- μα καὶ νὰ κάνω. Θὰ ξα- νάρω ὅμως.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὤρ- μοῦσε πάλι μέσα στοῦ μι- κροῦ ρεστοράν ποὺ καθό- μουν, νευριασμένη καὶ ὠ- χρή. Κάθησε θυμωμένη.

—Γρήγορα, ἓνα οὐίσκυ, γκαρσόν, φώναξε καὶ στοῦ φηκε πρὸς ἐμένα

—Φαίνεται ὅτι μοῦ φέ- ρατεπολὴν τὴν εἶπε εἰρω- νικά. Καλλίτερα νὰ μὴν ξαναδοκίμαζα σήμε- ρα.

—Μὰ τί συνέβη;

—Στὸ μᾶρ τοῦ «Ὅτέλ— Ρουαγιάλ», ἐκεῖ κάτω, στὴ γωνία, ἔδωσα μιά παραγ- γεῖα. Ὁ μπάρμαν μὲ κύτ- ταξε σκεπτικὰ. Πρέπει ὅ- πως φαίνεται νὰ μ' ἔχη ἐξανασθῇ κάπου. Πῆγε λοι- πὸν ἀμέσως καί...

—...καὶ ἔφερε τὴν ἀστυ- νομία; εἶπα τρομαγμένος. —Αὐτὸ δὲν ἦταν καὶ τό- σο ἀσχημὸν.

—Ἀλλὰ, τότε... τί ἔφε- ρε; ῥώτισα!

—Τὸ τέρας! Μ' ἓνα δια- βολικὸ χαμόγελο στὰ χεί- λι, ἔτρεξε καὶ μοῦ ἔφερε τὸ... πιστόλι ποὺ παρήγ- νειλα!

ΧΑ.Ι.ΝΤΣ ΒΕΜΠΕΡ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.)

Ενῶ ὁ Πικουῖλλο κρατούμενος στὰ γραφεῖα τοῦ ἱεροδικείου περιμένει ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Βαλέντίας γιὰ νὰ παρουσιάσῃ πρὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ ὅπως ἐζητήσεν. Ἡ Αἰζά ἀνησυχῶν πηγαίνει ἕνα πρῶτ' στ' ἀνάκτορα γιὰ νὰ παρακαλέσῃ τὴν βασιλισσὰ νὰ τῆς παρασχῇ τὴν ἐξουσίαν τῆς γιὰ τὸν ἀδελφόν της. Ἡ βασιλισσὰ ἐκεῖ νη τὴν ὥρα ἀπουσίαζε καὶ ἡ Αἰζά ἀναγκάζεται νὰ τὴν περιμένῃ στὴ θερμάνα τῶν ἀνακτόρων, ὅπου ἐσάλωσε σὲ ἰὰ πολυὺν ὥρην. Ἡ Ζουανίτα προσφέρει νὰ τῆς προσφέρει μιὰ πορτοκαλάδα μέχρις ὅτου ὁμοῦ ἐπιστρέψῃ ἐρῇ κε τὴν Αἰζά ἀποκοιμισμένη καὶ ἀσπῆκε τὸ ποτήρι τῆς πορτοκαλάδας πάνω στὸ δίπλα στὴν πολυθρόνα τραπεζῆς. Αἰγες στυγμὲς ἀργότερα περνώντας ἀπ' ἐκεῖ ἡ κόμησα ντ' Οὐζέντ καὶ ἐλθέοντας τὴν Αἰζά ἀποκοιμισμένη κατὰθώοντα, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ κανεῖ, καὶ ῥίχνει μερικὰ στανόνης δηλητηριώδη ἀπὸ τὸ χρυσοῦ ποικυλάκι πού της ἔδωσαν ὁ πατέρ' Ἰερωνύμος, μέσῃ σὲ ποτήρι τῆς πορτοκαλάδας καὶ φεύγει θιαστική. Σὲ λίγο ἐξαγυρίζοντας ἀπ' τὸ ἴδιον μέρος εἶδε ὅτι ἡ Αἰζά ἔλειπε καὶ τὸ ποτήρι ἦταν ἀδύνατον. Αἰγες μέρες ἀργότερα ὁ Πικουῖλλο, πῆρε τὴν ἀδείαν νὰ παρουσιάσῃ στὸν πρωθυπουργόν, τυχαίως ὡς ὅμως συναντᾷ με τὸν ἀδελφόν καὶ τὸν Φερνάντο στοὺς δαπνίστους λέγει μὲν ὅτι ἡ Αἰζά κινδυνεύει, ἀσπνείται ὡς νὰ μαρτυρήσῃ ἀπὸ ποῦς. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή φάνηκε στὴ σάλλα τῶν ἀνακτόρων ὁ πρωθυπουργὸς δούξ ντὲ Λάρμα καὶ ὁ βασιλεὺς ἐσπύρισε νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ δεχθῇ ν' ἀκούσῃ ἐμμένον τὸν Πικουῖλλο. Ὅταν ἔμειναν μόνον ὁ Πικουῖλλο ἀνέφερε στὸν δούκα ντὲ Λάρμα ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ κόμης Οὐζέντ, ἡ κόμησα ντ' Αλταμέρα καὶ οἱ καλὸνιοι Ἰερωνύμος καὶ Ἑσκοθάρ συνωμοτοῦν ἐναντίον του, σὲ τέλος δὲ τοῦ ἀνεκόνισαν καὶ κατὰ τῆς ἱστορίας ἐξορκιστὰ σχέδια τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Ἑρρίκου Δ'. Εἰς ἀντάλλαγμα τῶν πληροφοριῶν αὐτῶν ὁ Πικουῖλλο ἐζήτησε ἀπὸ τὸν πρωθυπουργόν νὰ τὸν διορίσῃ ἀρχιμανδρίτην τῆς βασιλίσσης. Ὁ δούξ ντὲ Λάρμα ἀποφάσισε νὰ δώσῃ τὸν Πικουῖλλο δὲν τὰ ἀνέφερε ὅλα αὐτὰ στὸν βασιλέα τὸν παρακάλεσε νὰ μὴν πῇ σὲ κανέναν τίποτε.

— Σὰς τὸ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ πῶ, ἀπήντησε ὁ Πικουῖλλο).

5ον

— Σὰς εὐχαριστῶ καὶ σὰς λέγω ὅτι θὰ διορισθῇ ἀρχιμανδρίτης τῆς βασιλίσσης. Τὸ ἀξίζετε, πρόσθεσε ὁ πρωθυπουργὸς με φωνὴν σταθερὰ. Καὶ ὡς σήμερα το πρῶτ' εἶχα υπογράψῃ τὸν διορισμὸν ἄλλου.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ δούξ ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἔγγραφο καὶ τὸ ἔσχισε.

— Τὸ εἶχα υποσχεθῇ, συνέχισε ὁ δούξ στὸν κόμη Ντ' Οὐζέντ καὶ θὰ ἐρχόταν σὲ λίγο νὰ τὸ ζητήσῃ.

★

Καὶ πράγματι ἐκεῖνη τὴν

20

στιγμὴ φάνηκε ὁ κόμης Ντ' Οὐζέντ πού προχωροῦσε πρὸς τὸν πατέρα του. Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ εἶπε μὲ λίγες ἐπιλησάσεις:

— Ἐρχεσαι, βέβαια, ἀγαπητέ μου, γιὰ τὸν διορισμὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου τῆς βασιλίσσης. Λυποῦμαι πολὺ, μὰ αὐτὸ πού σοῦ υποσχέθηκα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ...

— Πῶς; Ἀθετεῖτε τὴν ὑπόσχεσιν πού ἐδώσατε σὲ μένα; Στὸ γυῖό σας;

— Ἐχεῖς δίκην. Καλύτερα ὅμως μοῦ φαίνεται νὰ δυσωρεστηθῇς ἐσὺ μαζί μου παρὰ ἕνας ξένος. Ἐσὺ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ γίνῃς ἐχθρὸς μου. Ἡθελες νὰ δώσω τὴν θέσιν τοῦ ἀρχιμανδρίτου τῆς βασιλίσσης στὸν Ἑσκοθάρ... τὸν πνευματικὸ σου. Ὁ βασιλεὺς ὅμως ἐπρότιμωσε νὰ δώσῃ τὴν θέσιν αὐτὴν στὸν νέον αὐτὸν μοναχὸν καὶ με ὑποχρέωσε νὰ διορίσω τὸν ἀδελφόν Λουδοβίκο Ἀλιάγα.

Ὁ Πικουῖλλο, πού ὡς ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ εἶχε σκυμμένο τὸ κεφάλι τ' ἀνασκήκωσε με ζωηρότητα καὶ ἔρριξε μιὰ προκλητικὴ ματιά στὸν κόμη Ντ' Οὐζέντ, ἐνῶ ἐκεῖνος, βλέποντάς τον ζυμειν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι καὶ τὸν πόνο του.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πρωθυπουργὸς, ἀφοῦ ἔχασε με συμπάθεια τὸν Πικουῖλλο, ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὰ διαμερίσματά του, ἐνῶ ὁ κόμης Ντ' Οὐζέντ, βλέποντας τὸν βασιλέα νὰ πλησιάζῃ με τὸν Φερνάντο, ἔτρεξε νὰ τὸν προὔπανθῃ καὶ νὰ τοῦ παραπονεθῇ γιὰ τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν προσβολὴν πού τοῦ ἔγινε.

Ὁ βασιλεὺς κυττάζοντας με ἀπορίαν τὸν Φερνάντο, εἶπε στὸν κόμητα:

— Γίως; ὁ πατέρας σου δὲν διώρισε ἐκεῖνον πού σοῦ ὑποσχέθη;

— Ὁχι, Μεγαλειότατε!...

— Καὶ δίδει τὴν θέσιν τοῦ ἀρχιμανδρίτου τὸν μοναχὸ Λουδοβίκο Ἀλιάγα;

— Ναί, μοῦ τὸ δῆλωσε ὁ ἴδιος πρὶν λίγη ὥρα.

— Ἀκατανόητο! Ἐκαμε ὁ βασιλεὺς.

— Καὶ ὅμως, Μεγαλειότατε, ὁ πατέρας μου λέγει ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ θέλησίς σας.

— Καὶ ἐσὺ τὸ πιστεύεις; Κι' ὅμως ξέρεις ὅτι ὁ πατέρας σου καὶ ὁ θεὸς σου Σαντοβάλ, διορίζουν πάντοτε, πρόσθεσε τῆς ἐκλογῆς τους στὶς κενὲς θέσεις τοῦ βασιλικοῦ οἴκου κι' ἐγὼ ἐπικυρώνω μόνον τὴν ἐκλογὴν τους.

— Σήμερα ὅμως ἐλπίζω, ὅτι ἡ Μεγαλειότης σας δὲν θὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἐκλογὴν αὐτὴν, εἶπεν ὁ κόμης.

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν ἀφοῦ δὲν ἐναντιώνομαι ποτὲ στὸν πατέρα σου νὰ ἐναντιωθῶ σήμερα πού πρόκειται γιὰ ἕνα νέον ἄξιον, μορφωμένον καὶ φίλον τοῦ Ντόν Φερνάντο ντ' Αλμπάντα;

Κι' ἐνῶ μιλοῦσε ὁ βασιλεὺς, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς δεινροστοχίας πού στεκόταν ὁ Πικουῖλλο, κι' ὅταν πλησίασε τὸν νέον μοναχόν, ἀκούμπησε στὸν ὄμο του τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Θέλω νὰ ξέρετε, ἀδελφέ μου, ὅτι ἐγκρίνω τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ καὶ ὅτι σὰς ἀνομάζομεν ἀπὸ σήμερον ἀρχιμανδρίτην τῆς βασιλίσσης, ἐάν κι' αὐτὴ, ἐναντίον, ἐγκρίνῃ, καθὼς ἐλπίζω, τὴν ἐκλογὴν σας.

Καὶ στηριζόμενος στὸ μπράτσο τοῦ ντόν Φερνάντο, ὁ βασιλεὺς, ἑξαγύρισε στὰ διαμερίσματά του.

Ὁ κόμης ντ' Οὐζέντ, πού δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ ὅσα ἔκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ βασιλέως, στεκόταν ἀκόμα ἐκεῖ σὲν ζυμεινόμενος ἀντίκρου στὸν Πικουῖλλο, ὁ ὁποῖος κυττάζοντας τὸν κόμητα στὰ μάτια τοῦ εἶπε:

— Δικὴ σας ἐπιθυμία, κύριε, ἦταν νὰ γίνω ἱερωμένος. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ αἰτίσθε παρὰ μόνον τὸν ἑαυτὸν σας.

Ὁ κόμης ντ' Οὐζέντ τὸν ἐκεραύνωσε μ' ἕνα βλέμμα γεμῶτο μίσους καὶ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

Ὁ Πικουῖλλο βλέποντας ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε πιά στὰ ἀνάκτορα ἔφυγε καὶ πῆγε θιαστικός στὸ σπίτι τῆς κομίσσης ντ' Αλταμέρας καὶ ζήτησε νὰ τὴν ἰδῇ ἀμέσως. Τοῦ ἀπήντησαν ὅτι ἡ κόμησα ἦταν ἀρρωστή καὶ δὲν μποροῦσε νὰ δεχθῇ κανέναν.

— Πρέπει νὰ με δεχθῇ, εἶπεν ὁ Πικουῖλλο με φωνὴν ἀπειλητικήν. Νὰ τῆς πῇτε ὅτι εἶμαι ὁ Λουδοβίκος Ἀλιάγα καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ἰδῶ.

Τρομαγμένη ἡ κόμησα στὸ ἀκούσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, διέταξε νὰ φέρουν τὸν μοναχὸ στὴν κάμαρά της.

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

Ἡ κόμησα ἦταν πραγματικὰ ἀρρωστή. Τὸ χλωμό της πρόσωπο καὶ ἡ ἀδυναμία της, τὸ μαρτυροῦσαν. — Σεῖς, ἐδῶ; εἶπε μάλιστα εἰς τὸν Πικουῖλλο. Τί συμβαίνει;

— Κυρία κόμησα, εἶπεν ὁ νέος μάλιστα ἡ ὑπηρετρία τοῦς ἄφθες μόνους, ἔχετε ὑποσχεθῇ νὰ καταστρέψετε μιὰ γυναῖκα τὴν ὁποῖαν ἐγὼ, ὀρκιστῆκα νὰ σώσω. Ἐννοῶ τὴν ἀδελφὴν μου Αἰζά.

— Τί ἰδέα! εἶπεν εἰρωνικά ἡ κόμησα, ἐγὼ νὰ καταστρέψω τὴν δούκινα ντὲ Σανταρέμ; Μὰ ἡ ἐξουσία μου ἐν τῷ θάσιν ἐστίν...

— Μπορεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν τιμὴν της. Γι' αὐτὸ ἡμῶν ἡσυχος καὶ εἶνε ἀστοχὸς ὁ ἀπρεπὲς ὑπαινιγμός σας. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ τὴν ζωὴν της ἐναντίον αἰσχροῦν συκοφαντῶν καὶ συνωμοτῶν...

— Τί ἐλέετε νὰ πῇτε; ρώ-

τησεν ἡ κόμησα παραγμένη.

— Ἐκεῖνο πού λέω, ἀπήντησεν ὁ Πικουῖλλο, ἀλλ' ὡστε ἡ παραχρῆσιν φανερώνει ὅτι με καταλαβαίνετε πολὺ καλά.

Ἡ κόμησα θέλησε νὰ σηκωθῇ, ὁ μοναχὸς ὅμως τῆρε τὸ χέρι της καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ μείνῃ στὴ θέσιν της.

— Πρέπει νὰ μ' ἀκούσετε ὥς τὸ τέλος, τῆς εἶπε με φωνὴν πού ἔτρεμε ἀπὸ ἀγανάκτησιν. Ἄν ἤθελα νὰ σὰς κάμω κακὸ, δὲν θὰ ἐρχόμουν ἐδῶ. Θὰ σὰς κατήγγελλα στὸ ἱεροδικεῖο καὶ σήμερα θὰ θρισκόσασθε καὶ σεῖς καὶ οἱ συνένοχοί σας στὶς φυλακές. Εἰσθε ὅμως ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ντόν Ζουάν ντ' Αλγκουῖλάρ καὶ ἡ θεὰ τῆς Κάρμεν καὶ φυσικὰ καὶ τοῦ Φερνάντο κι' αὐτὸ σὰς σώζει, Γι' αὐτὸ θὰ σιωπήσω, με μὴ ὅμως συμφωνία: Νὰ παραιτηθῇτε ἀπὸ τὰ κακοῦργα σχέδιά σας, ἂν βέβαια, εἶνε ἀκόμα καρό.

— Ἐγὼ; ἔκαμε ἡ κόμησα τρέμοντας. Ποῖα σχέδια θέλετε νὰ πῇτε;

— Τα γνωρίζετε καλύτερα ἀπὸ μένα.... Τὰ γνωρίζει ὁ μὴς κι' ὁ Θεός. Ἐπύρατε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἰερωνύμου ἕνα κρυστάλλινο μπουκαλάκι....

Ἡ κόμησα ἄφησε μιὰ τρομαγμένη φωνή, ἐνῶ ἀδιάφορος ὁ Πικουῖλλο, ἐξακολούθησε:

— Τὸ μπουκαλάκι ἐκεῖνο περιείχε ἕνα προμερὸ δηλητήριο.

Ἡ κόμησα γονάτισε χλωμὴ σὲν πεθαμένη.

Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ με παρακαλῇτε, εἶπεν ὁ Πικουῖλλο. Τὴν χάρι σας, σὰς τὸ εἶπα, τὴν χρωστάτε στὸν ἀδελφὸ σας. Μὰς βλέπει καὶ τοὺς δυὸ αὐτὴ τὴ στιγμή καὶ σὰς παρακαλῶ, σὰς ἐξορκίζω στ' ὄνομά του, νὰ μοῦ δώσετε τὸ μπουκαλάκι με τὸ δηλητήριον. — Ἀλλὰ, ἀδελφέ μου.... ψιθύρισε ἡ κόμησα.

— Πρέπει νὰ μοῦ τὸ δώσετε καὶ ἀμέσως μάλιστα.

Ἡ κόμησα σηκώθηκε με κόπο, ἐπροχώρησε σένοντας τὸ βῆμα της, ἀνύει ἕνα μικρὸ κλειδωμένο κουτί κι' ἐπῆρε στὰ χέρια της τὸ μπουκαλάκι. Μόλις ὅμως τὸ εἶδε ὁ νέος μοναχός, ἄφησε μιὰ κραυγὴ φρίκης.

Τὸ κοκκινωπὸ δηλητήριον ἦταν τώρα πολὺ λιγώτερον. Χωρὶς ἄλλο, ἡ κόμησα τὸ ἔχεν ἤδη χρησιμοποιήσει. Ὁ Πικουῖλλο κυττάζοντάς το, στηρίχθηκε στὸν τοῖχον γιὰ νὰ κρατηθῇ στὰ πόδια του καὶ βλέποντας πῶς δὲν τοῦ ἔμενε πιά ἄλλο παρὰ νὸ ἐκδικηθῇ τὴν ἀδελφὴν του, φώναξε στὴν κόμησα:

— Τὸ ἔγκλημα ἐννε! Μὴν περιμένῃς πιά οὔτε συγχώ-

ρησι οὔτε οἰκτον ἀπὸ μένα. Καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἡ κόμησα ὅμως αὐρῆθηκε στὰ πόδια του φωνάζοντας:

— Σοῦ ὀρκίζομαι πῶς δὲν μεταχειρίσθηκα ἀκόμα τὸ δηλητήριον. Ἐταί τὸ πῆρα ἀπὸ τὸν πατέρα Ἰερωνύμου. Περιέμενε καὶ θὰ δῆς πῶς λέω τὴν ἀλήθειαν. Θὰ δῆς πῶς ἡ ἀδελφὴ σου δὲν κινδυνεύει. Σοῦ ὀρκίζομαι.

Ὁ Πικουῖλλο, πού ἤθελε νὰ πιστέψῃ τὴν κόμησα καὶ νὰ ἐλπίζῃ τῆς εἶπε:

— Ὀρκίζεσαι ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ἀδελφῆς σου δὲν κινδυνεύει;

Δὲν ἔχει τίποτα νὰ φοβηθῇ, ἀπάντησεν ἐκεῖνη με φωνὴν πού ἔτρεμε ἀπὸ φόβον.

— Μοῦ τὸ ὀρκίζεσθε; — Τί ὠφελεῖ ὁ ὀρκος; Θὰ τὸ δῇτε μόνος σας. Ξέρετε θέβαια, πῶς ἐνεργεῖ αὐτὸ τὸ δηλητήριον;

— Ναί! εἶπεν ὁ Πικουῖλλο, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἀρχίζει νὰ φανερῶνται τὰ πρῶτα ἴχνη τῆς δράσεώς του καὶ τὸ μπουκαλάκι αὐτὸ βρίσκεται στὰ χέρια σας μόνος πρὸ δέκα ἡμερῶν.

— Λοιπόν, ἂν σὰς λέω ψέματα, ἂν ὁ παραμικρὸς κίνδυνος φανῇ πῶς ἀπειλεῖ τὴν ἀδελφὴν σας, ἔχετε τὸν καιρὸν νὰ ἐκδικηθῇτε....

— Καὶ νὰ εἰσαθε βεβαίαν, πῶς τότε, τίποτε δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκδικήσιν μου.... Χαίρετε κόμησα.

Ὅταν λίγο ἀργότερα ἡ

Αἰζά, ἑξαεῖδε, ὕστερα ἀπὸ τὸσον καιρὸ τὸν Πικουῖλλο, ἡ χαρὰ της ἦταν τόσο ζωηρὴ καὶ μεγάλῃ, ὥστε αὐτὴ μονάχα μπόρεσε ν' ἀνακουφίσῃ καὶ ν' ἀποζημιώσῃ τὸν νέον μοναχόν γιὰ ὅσα θάνατα ὑπέφερε αὐτὸν τὸν τελευταῖον καιρὸ.

Τὸν ἐφιλοξένησε σπῆτι της καὶ ἐπιστάτησε μόνῃ της στὴν τοποθέτησιν τῶν ἐπιπλῶν τοῦ δωματίου καὶ τῆς βιβλιοθήκης του. Ὅλες τῆς ἄρες πού περνοῦσε μακριὰ ἀπ' τὴν αὐλή, τῆς ἀφιέρωνε στὴ συντροφιά καὶ στὴν περιποίησιν τοῦ ἀδελφοῦ της.

Κι' ὁ Πικουῖλλο, ζώντας πάλι μαζί με τὴν Αἰζά καὶ τὴν Κάρμεν, ἑξαβόρηκε τὴν εὐτυχίαν πού τόσο καιρὸ εἶχε στερηθῇ. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὅμως ἡ Κάρμεν ἦταν ἡ πιὸ εὐθυσὴ καὶ πιὸ χαρούμενη, γιὰτὶ ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα πού θὰ γινόταν γυναῖκα τοῦ Φερνάντο πού τόσο πολὺ ἀγαποῦσε.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πικουῖλλο, πάντοτε ἀνήσυχος γιὰ τὴν ὑγείαν τῆς ἀδελφῆς του, παρακολουθοῦσε κρυφὰ τὴν Αἰζά καὶ ὅταν κάποιες στιγμὲς τοῦ φαινόταν ὥρην καὶ καταβεβλημένο τὸ πρόσωπό της, ἡ ἀγωνία τοῦ νέου μοναχοῦ, τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης, ἦταν ἀπερίγραπτη.

Καὶ δὲν φαίνεται νὰ γελοιῶταν ὁ ἀδελφὸς Λουδοβίκος. Ἡ Αἰζά εἶχε πραγματικὰ ἀδυνατίσει καὶ φαινόταν πῶς κατὰ τὴν βασιάνειαν, κατὰ πού εἶχε διώξει τὸ γέλιο ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ ἔφερ-

νε συχνὰ στὰ μάτια της τὰ δάκρυα. Μία μέρα πού ὁ Πικουῖλλο ἀνήσυχος τὴν κυττάζε μ' ἐπιμονή, τὸν ρώτησε:

— Γιατί, ἀδελφέ μου, με κυττάζεις με τόσο περιέργεια;

— Μοῦ φαίνεται ἀδύνατη μὴπως ὑποφέρετε;

Ἡ Αἰζά προσπάθησε ν' ἀρνηθῇ μὰ ἔγινε κατὰ-χλωμη.

— Πῶς τὸ φαντάσθηκες; εἶπε, θελώντας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν της.

— Τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι. Πές μου τί ἔχεις;

— Σιωπή!... μὴ μ' ἐρωτᾷς σὲ παρακαλῶ....

— Φοβοῦμαι, ἀδελφὴ μου, πῶς κάποιος μεγάλος κίνδυνος σὲ ἀπειλεῖ. Ἴσως εἶνε καιρὸς ἀκόμα νὰ σὲ προστατεύω, γι' αὐτὸ προτιμῶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν.

Δὲν σὲ καταλαβαίνω, ἀδελφέ μου. Τί συμβαίνει; Μίλησε....

Τότε ὁ Πικουῖλλο τῆς διηγήθηκε τὴν ἱστορίαν τοῦ δηλητηρίου καθὼς καὶ τὴν τελευταία του ἐπίσκεψιν σὲ σπῆτι τῆς κομίσσης Ντ' Αλταμέρας. Καὶ ὅσο ὁ ἀδελφὸς της προχωροῦσε στὴν ἀφήγησίν του, ἡ Αἰζά συνερχόταν σιγά-σιγά ἀπὸ τὴν ταραχὴν της καὶ τὰ χλωμά της μάγουλα ἑξαπαύρναν τὸ φυσικὸν χρῶμα.

— Πές μου, λοιπόν, τῆς εἶπε ὁ Πικουῖλλο μόνος τελείως, μήπως τῆς μέρες αὐτῆς ἔμεινε μόνῃ σου με τὴν κόμησιν;

— Ναί, μιὰ-δυὸ φορές στὴν Αὐλὴν, ἀλλὰ δὲν τῆς μίλησα.

— Μήπως ἐπῆρες ἀπὸ τὰ χέρια της κανένα γλυκὸ ἢ τίποτε πού μποροῦσε νὰ πῇ;

— Ὁχι, ποτέ.... — Καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται πῶς ἔχει λιγοστέψει τὸ ὕγρὸ σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ μπουκαλάκι.

— Τὸ ἔχεις ἀπάνω σου τὸ μπουκαλάκι αὐτό; Δώσε μοῦ το....

— Τί θέλεις νὰ τὸ κάμῃς;

— Νὰ τὸ σπᾶσω καὶ νὰ χύσω τὸ δηλητήριον.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Πικουῖλλο. Γιὰ νὰ μὰς φοβᾶται ἡ κόμησα πρέπει νὰ ξέρῃ ὅτι θορᾷσεται πάντα στὰ χέρια μας.

— Τότε δώσε μοῦ τὸ νὰ τὸ φυλάξω.

— Πρέπει ὅμως νὰ προσέχῃς πολὺ.

— Ἠσύχασε, μὴ φοβάσαι εἶπεν ἡ νέα, σφίγγοντας στὰ χέρια της τὸ μπουκαλάκι πού τῆς ἔδωσε ὁ ἀδελφὸς της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. Ο ΚΡΥΦΟΣ ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΙΖΑΣ

Ἡ παραμονὴ τοῦ γάμου

21

ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΕΠΕΣΕ...

Δραματικό διήγημα του 'Αμερικανού συγγραφέως ΤΟΥΡΕΤ ΣΕΤΟΝ

Όταν μια γυναίκα πολύ ωραία, αλλά και πολύ επιδεκτική σε συγκινήσεις συναντήσει έναν άνδρα όρμητικό και πρωτόγονο-αρχαίο και μια ιστορία με πολύ ενδιαφέρον και δραματικό τέλος...

Τα γεγονότα συνέβησαν στην Τονκαρόλα, το όλοπρασίνιο τοίχο του Ειρηνικού.

Οι ήρωες και το τεχνικό προσωπικό της κινηματογραφικής Εταιρείας «Σάνμποστ», είχαν ναυλώσει, για το γύρισμα των εξωτερικών σκηνών ενός φιλμ, ένα ατμόπλοιο που έμενε τώρα άγκυροβόλο λιμάνο, έπειτα από ένα εξαήμερο ταξίδι, στον Ειρηνικό, στο φυσικό λιμάνι της Τονκαρόλα. Το χρυσοπράσινο τοπίο της νήσου ήταν σαν ένα ψεύτικο φαντασμαγορικό σκηνικό του Χόλλυγουντ. «Αγριο και παρθένο. Υποβλητικό και δυνατό. Έτσι που ο καθένας μπορούσε άμέσως να πη ότι ο Κάρντουελ ήταν ο μόνος άνθρωπος που στεκόταν άρμονικά πλάι σ' αυτή την εικόνα της φύσεως.

Ο Κάρντουελ ήταν ο βασιλιάς του νησιού, ο κυρίαρχος λευκός. Το πρότυπο και κάτι παραπάνω του ήρωα των δραμάτων των νήσων του Ειρηνικού. Ήξερε στην κυρία όλη τη φεγγαρόλουστη βραδιά

σεις με φυτείες καρυδιών, και εκατοντάδες ιθαγενείς. Επάνω στο μαύρο τουάλογο και με το μπρούτζινο χρώμα του προσώπου του φάνταζε σαν ένας μεσαιωνικός ιππότης. Είχε δική του πρωτόγονη ομορφιά. Μιάν ομορφιά μ' δύναμη, που έκαμε τη Στέλλα Στόρελ να νοιώσει μίαν αλλόκοτη συγκίνηση μόλις τον αντίκρισε.

Η Στέλλα ήταν η πρωταγωνίστρια της ομάδας των καλλιτεχνών. Άδυσωπτη στους θαυμασμούς και τις κολλοκασίες των παρτεναίρ της... Καλόβολη όμως κι' επιδεκτική στο κεραυνοβόλο βλέμμα του Κάρντουελ.

—Αυτός ο άνδρας μου άρεσε πολύ, είπε στον σκηνοθέτη.

—Εμένα μου είναι τρομερά αντιπαθής, απήντησε επεμβαίνοντας ο Τζόνυ Ντίξον.

★

Η κινηματογραφική αποστολή ζιέμενε στο μοναδικό ευρωπαϊκό ξενοδοχείο της νήσου και ο Τζόνυ Ντίξον εργαζόταν στο τμήμα του σενάριο και ήταν ένας τύπος ταπεινού και υπομονετικού ανθρώπου αφωσιωμένου με πίστη στη δουλειά του. Την ίδια τακτική της υπομονής και της πίστωσης έδειχνε και στην αγάπη του προς την Στέλλα, η οποία του είχε

μισούποσθη να τον παντρευτεί. Τού είχε μισούποσθη σαν μια φίλαρεσκη γυναίκα που ήταν. Η Στέλλα δεν παρέλειπε κάθε τόσο να περιορίσει την ένταση των ονείρων του, και στο διάστημα που οι διευθυνταί της κινηματογραφικής επιχείρησης έψαχναν να βρουν το κατάλληλο τοπίο της νήσου για να γυρίσουν τις σκηνές του φιλμ, η Στέλλα μαζί με τον Τζόνυ και τον Κάρντουελ περνούσαν εύχρηστα τις ώρες τους με διάφορα σπόρ.

Πέρασαν έτσι τέσσερις μέρες, στο διάστημα των οποίων ο Τζόνυ είχε γίνει σκυθρωπός και άγριος, γιατί στα μάτια του Κάρντουελ έβλεπε την φλόγα του πόθου για την απόκτηση της Στέλλας να γιγαντώνεται.

Την τετάρτη ημέρα, το δόλοιο φεγγάρι πλημμύριζε με τις ασμένιες αχτίδες του όλο το νησί. Και την ώρα που ο χορός μέσα στη σάλλα του ξενοδοχείου ήταν στο φώρτε του, ο Κάρντουελ βρήκε την ευκαιρία να παρασύρει τη Στέλλα στη σκοτεινή βεράντα.

—Βρήκατε το τοπίο που ζητάτε; την ρώτησε.

—Όχι ακόμα, είπε η Στέλλα.

—Διαθέτω το καλύτερο που υπάρχει σε όλο το νησί, ψιθύρισε ο Κάρντουελ, και θα επιθυμούσα να το αντικρύζατε πρώτη, αυτή τη φεγγαρόλουστη βραδιά.

—Ερχόσαστε; —Τώρα άμέσως! —Τώρα άμέσως.

—Πού είναι;

—Στη ζούγκλα, τέσσερα μίλια απ' εδώ. Μια απόκρυφη χαράδρα, μ' ένα λείψανο του παρελθόντος: ένα μεγάλο πέτρινο είδωλο. Πρέπει να το δείτε! Το ανέκαλυψα την εποχή που εξερευνούσα το μέρος, και είμαι ο μόνος λευκός που το γνωρίζω. Οι ιθαγενείς αρνούνται να πάνε ως εκεί κι' ούτε μιλούν ποτέ για την ύπαρξή του, γιατί το θεωρούν «ταμπού», στοιχειωμένο.

—Θα είναι συναρπαστικό.

—Πρέπει να το δείτε. Πέστε μου ότι θαρρήτε!, την

έπιασε ο Κάρντουελ. «Όλα τα έχω ετοιμάσει. Στο πίσω μέρος του ξενοδοχείου μας περιμένουν δυο άλογα. Θα φύγουμε χωρίς να μας αντιληφθώ κανείς και θα επιστρέψουμε σε τρεις ώρες.

—Θ'άρθω — αλλά Θεέ μου! — τι είν' αυτό; έτραβήξε η Στέλλα τρομαγμένη νοιώθοντας ολόκληρο τον περμένο ογκό της βεράντας να συγκλονίζεται λες από ένα γιγάντιο χέρι.

Ο Κάρντουελ την έπιασε από το μπράτσο.

—Σεισμός, της είπε. Μη φοβάστε. Δεν είναι τίποτε. Νά, πέρασε κιόλας. Στο νησί μας όλοι είμαστε λίγο ευαίσθητοι και από την υπέργεια αυτήν ομορφιά του συγκινείται το πάν... Πηγαίνετε κρυφά να ετοιμασθήτε προχειρα. Σας περιμένω.

★

Στο χάλ, ο Τζόνυ φφραξε το πέρασμα της Στέλλας.

—Θέλω να σου μιλήσω, της ψιθύρισε.

—Είμαι απασχολημένη και βιαστική.

—Θέλω να σου μιλήσω για τον Κάρντουελ. Νά προσέχω. Τον έχεις κάνει είδωλό σου, και η παρέα όλη συζητεί το πράγμα...

—Ας λένε ότι θέλουν, απήντησε η Στέλλα απότομα και τον άφησε μόνο.

Ο Τζόνυ πήγε στον μπουφέ και άρχισε να τίνι με πάθος ούισκυ, το ένα ποτηράκι επάνω στ' άλλο.

—Επειτα από λίγα λεπτά η γοητευτική αμαζόνα συναντούσε τον Κάρντουελ.

Η νύχτα ήταν ζεστή, κι' όπως προχωρούσαν στον έρημικο δρόμο που ώδηγούσε στην ζούγκλα, η Στέλλα ανέληφθη μιά σκοτεινή σιλουέττα να κινείται εμπρός τους.

—Ποιός είν' αυτός; ρώτησε.

—Ο πιστός μου ιθαγενής υπηρέτης, της εξήγησε ο Κάρντουελ. Με ακολουθεί παντού φοβάς. Τον πήρα για να μας κρατήσει τ' άλογα.

Διήγουν με απόλυτη σιωπή, που την επέβαλλε η γοητεία του περιβάλλοντος, μιά δασοδιδέκτασι, κι' έπειτα από μίαν ώρα σταμάτησαν σε μιά μικρή κοιλάδα που την περιέβαλαν τεράστιοι θάμνοι. Στη μέση υπαίονταν ένα σύμπλεγμα βράχων.

(Το τέλος στη σελ. 64)

του Φερνάντο και της Κάρμεν είχε φτάσει και η 'Αϊζά ανέλαβε να κάμει όλες τις αναγκαίες προετοιμασίες. Εφρόντισε και γι' αυτά άκόμη τα πολύτιμα κοσμήματα της μελλονύμφου, τα όποια ήθελε να προσφέρει ή ίδια από τους ανεξάντλητους θησαυρούς του πατέρα της.

Το βράδυ εκείνο της παραμονής έδωσε διαταγή να μη δεχθούν κανένα. Έμεινε μαζί με την Κάρμεν σε μιά μικρή αίθουσα και μιλούσαν για την αυριανή τελετή.

Επειτα από λίγη ώρα ειδοποίησαν την Κάρμεν ότι έφεραν το νυφικό της φόρεμα που έπρεπε να το δοκιμάσει. Κι' εκείνη αφήνοντας μιά παιδική φωνή χαράς, έκαληνύχτισε την 'Αϊζά και έπηγε στο δωμάτιό της, όπου την περίμενε η μοδίστρα.

Μόλις η 'Αϊζά έμεινε μόνη της, έτοιμάστηκε ν' ανέβη στην κάμαρά της, όταν άκουσε κάποιο άμαξι που σταμάτησε στην εξώπορτα του σπιτιού της.

Σε λίγα λεπτά η βελουδένια κουρτίνα της πόρτας του δωματίου εκείνου παραμέρισε και στο άνοιγμά της φάνηκε ο Φερνάντο ντ' 'Αλμπάντα.

—Με συγχωρείτε, κυρία, είπε ταραγμένος, βλέποντας μόνη της την 'Αϊζά, που είπαν ότι η Κάρμεν είνε μαζί σ';

—Ναί, ήταν εδώ πρό δλίγου. Φοβόμυαι όμως πώς δεν θα μπορέσετε να την ιδείτε τώρα, γιατί μόλις της έφεραν να δοκιμάσει το νυφικό της φόρεμα.

Για λίγα λεπτά έπεκράτησε βαθειά σιωπή που την έκαμε πιο δυσάρεστη ακόμα η ταραχή του Φερνάντο που δεν κατάρθωνε να την καταστείλει.

Αντιθέτως η 'Αϊζά φαινόταν όσο μπορούσε πιο ήρεμη και για να διακόψει την σιωπή άρχισε να μιλά στον Φερνάντο για την αυριανή μεγαλοπρεπή τελετή των γάμων και για την τιμή που θα τους έκανε η βασίλισσα, που απάφασισε να παρευρεθί σ' αυτούς.

Ο Φερνάντο εξακολουθούσε να σιωπά. Η 'Αϊζά του μίλησε ύστερα για την ομορφιά της Κάρμεν, για την χάρι της, για την απεριόριστη αγάπη της γι' αυτόν. Εκείνος χλωμός και σιωπηλός πάντοτε και με το μάτι που εκύτταζαν επίμυ να στο πάτωμα, φαινόταν σαν να μη πρόσεχε τί του λέγε. Κι' έτσι η 'Αϊζά άναγκάστηκε να του δείξη με το δάχτυλό της το ρολόι που ήταν επάνω στο τζάκι, λένοντάς του με μεγαλοχολικό χαμόγελο.

—Είνε πολύ φυσικό νά

δεχνιέται. Έτσι ο γαμβρός στο σπίτι της νύφης. Είνε όμως άργα κι' αύριο πρέπει ναρρήτε νωρίς.

Τότε ο Φερνάντο κυττάζοντας την στα μάτια της είπε με φωνή που έτρεμε κάπως:

—Άκουστε με. Ότι θέλησατε να κάμω το έκαμα, ή θυσία, που ένόμιζα άδύνατη, αύριο θα συντελεσθή. Πιστός στο καθήκον μου, θα φυλάξω τον όρκο που έδωσα στον πατέρα της Κάρμεν και σε σας. Μη μου ζητήσετε όμως τίποτε περισσότερο.

Η 'Αϊζά τον εκύτταξε περιλυπη χωρίς να μιλά. Έκείνος εξακολούθησε:

—Υπέφερα καρτερικά το μαρτύριό μου μόνο και μόνο για να μπορέσω να ζήσω και να δώσω τ' όνομά μου στην εξαδέλφη μου πιστός, όπως είπα στην ύποσχεσι που έδωσα στον πατέρα της. Άφου όμως έκπληρώσα το χρέος μου αυτό, έννοω να διευθύνω την ζωή μου, όπως έχω θέλω.

Κι' αύριο, 'Αϊζά, έλπίζω ότι θα τελειώσουν τα θάσανά μου. Υγίανε! Κι' έκανε ένω... θήμα προς την πόρτα.

—Φερνάντο, φώναξε η 'Αϊζά. Μείνατε μια στιγμή, έχω να σας μιλήσω.

Κι' όταν εκείνος έσταμάτησε, η δούκισσα Ντ' Σανταρέμ τον έπλησίασε και του είπε:

—Όχι, φίλε μου, δεν εκπληρώνεις το καθήκον σου, μ' αυτό τον τρόπο, ούτε φυλάττεις έτσι τον όρκο σου. Δεν υποσχέθηκες στον Ντόν Ζουάν να δώσης μόνον τ' όνομά σου στη Κάρμεν, έδωσες τον λόγο σου να την κάμεις ευτυχισμένη εις το πλάι σου για όλη της την ζωή. Και νομίζεις πως θα είνε ευτυχία για την Κάρμεν να παντρευθί αύριο μαζί σου, για να κλαίη ύστερα όλα τα χρόνια που της

μένουν να ζήση τον θάνατο του ανθρώπου που αγάπησε με τόσον έρωτα;

—Ίσως έχετε δίκιο, άπάντησε ο Φερνάντο λυπημένος, μήπως όμως κι' αν θέλω να ζήσω, ή Κάρμεν δεν θα είνε πιο δυστυχισμένη; Πώς θα μπορέσω να υποκρίνωμαι αιώνως; Προτιμώ γι' αυτό να με κλάψη νεκρό παρά να με θλέπη άδιάφορο στο αίσθημά της.

Δεν θα έχω ποτέ τη δύναμη της κρύψω για πολύ τον έρωτα που αισθάνομαι για σας, αυτόν που άποτελεί την ευτυχίαν αλλά και το μαρτύριο της ζωής μου.

—Κι' όμως έχεις καθήκον να έπιθλήθης στον έαυτό σου, έχεις καθήκον να καταπνίξεις κάθε άλλη φωνή της καρδιάς σου, έχεις καθήκον να υποφέρης, μά ή Κάρμεν να είνε ευτυχισμένη.

—Μά μου είνε άδύνατον! —Είνε άδύνατον σ' έναν άντρα, άξιωματικό όπως εσύ, να δείξη τόση γενναιοδωρία; Και όμως έχω πού είμαι μιά άδύνατη γυναίκα, την έχω!

Όταν ο Φερνάντο άκουσε την όμολογία αυτή, που για πρώτη φορά φανέρωνε τον έρωτά της ή 'Αϊζά, άφησε μιά φωνή χαράς και άπλωσε τα χέρια του στην νέα.

—Σιωπή! σιωπή! του έκαμεν εκείνη. Γι' αυτή την όμολογία που μου έέφυγε, χωρίς να θέλω, δεν θα λυπηθώ αν μπορέση αυτή να σου δώση τη δύναμη και το θάρρος να υποκούσης στη φωνή του καθήκοντος.

—Τώρα όλα μπορώ να τα υποφέρω. Μίλησε, πές μου τί θέλεις να κάμω. Διατάξέ με και θα σε υπακούσω τυφλά.

—Λοιπόν, Φερνάντο, όπως ο μακαρίτης ο θεός σου, έτσι κι' έχω σήμερα σου άναθέτω την ευτυχία της Κάο

μεν, της αδελφής μου. 'Αφίερωσε όλη σου την ζωή σ' αυτήν και προσπάθησε να ξεχάσης ένα αίσθημα που δεν έπρεπε ν' ανθήση στην καρδιά σου. Μετά τον γάμο σας πρέπει να έγκαταλείψετε την Μαδρίτη. Θα παρακαλέσω την βασίλισσα να σε διορίση διοικητή της Βαλέντίας ή της Γρενάδας.

—Κι' έσύ ή 'Αϊζά; Έσύ;

—Έγώ θα υποφέρω λιγάκι, όταν θα δώ πως άκούλουθες τον δρόμο της τιμής και του καθήκοντος και εξησφάλισες την ευτυχία εκείνης που αγάπησάν αδελφή μου. Και τότε δεν

θα ντρέπωμαι πιά για το αίσθημα που μου ένέπνευσες. Πρέπει να φύγης, Φερνάντο, την επομένη του γάμου σου και θα σε συνοδεύη παντού και πάντα ή έκτίμησις και ή φιλία μου. Για μένα δεν πρέπει ν' ανησυχή.

Κι' αν ή θυσία αυτή υπερβαίνει τις δυνάμεις μου κι' αν ακόμα δεν μπορέσω να ζήσω, κι' ο θάνατός μου πρέπει να είνε μιά παρηγοριά για σένα, γιατί θα σου δώση τη βεβαιότητα πως δεν υπέφερες ούτε έβουσιάσθηκες μόνος σου.

—Θα φύγω, 'Αϊζά, άφου το θέλεις. Θα προσπαθήσω να φανώ άξιος των έλπίδων σου. Το θάρρος μου θα είνε μεγάλο σαν το δικό σου και σου όρκίζομαι να εξασφαλίσω την ευτυχία της Κάρμεν έστω και με θυσία της ζωής μου.

—Σιγώτερα! ψιθύρισε ή 'Αϊζά, δεν σοφ φαίνεται σαν ν' άκούστηκαν θήματα:

—Όχι, άπάντησε ο Φερνάντο, δεν άκουσα τίποτε.

—Ίσως ν' άπατήθηκα! Είμαι τόσο παραγμένη. Φύγε τώρα Φερνάντο. Είνε άργα, φίλε μου. Καληνύχτα!

Μόλις ο Φερνάντο έφυγε ή 'Αϊζά μουρμούρισε σκεπτική:

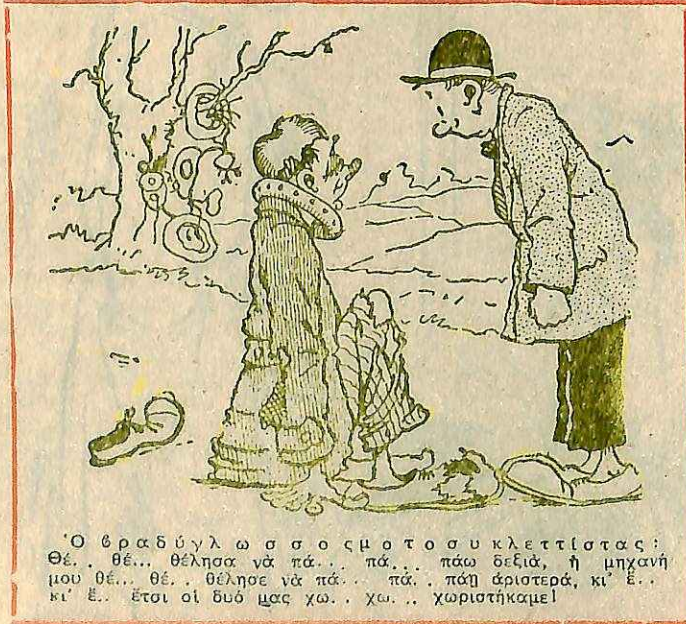
«Περίεργο. Και όμως είμαι θέβαιη πως άκουσα θήματα έξω από την πόρτα... Ίσως όμως πάλι και να νελάστηκα...».

★

Δεν είχε όμως γελαστή. Όταν ή Κάρμεν πήγαυε να δοκιμάση το νυφικό της φόρεμα, άκουσε κι' αυτή το άμαξι που σταμάτησε κι' έστειλε μιά υπηρέτρια να μάθη μήπως ήταν ο Φερνάντο που ήλθε.

—Μάλιστα, είνε ο κύριος Ντ' Άλμπάιντα, της είπεν ή υπηρέτρια, όταν ξαναγύρισε. Κι' όταν του είπα πως ανέβηκατε στην κάμαρά σας πρόσθεσε ή υπηρέτρια, εξήγησε να δη την κυρία Ντ' Σανταρέμ.

(Ακολουθεί)

Ο θρασύγλωσσος φωτοσυκλεττίστας: Θέ... θέ... θέλησα να π... π... πάω δεξιά, ή μηχανή μου θέ... θέ... θέλησε να π... π... πάη άριστερά, κι' έ... κι' έ... έτσι οι δύο μας χω... χω... χωριστήκαμε!

Λευκή γλέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.
Καθώς το άμαξόσπιτο των πανοδίων θάυμα
τοποιών κυλά προς το Παρίσι ο Ραστινός που
ποτέ δεν έβγαλε απ' το μυαλό του την ιδέα
να ν' απολαύσει το νεανικό κορμί της Τζέν-
νης, της υπόσχεται ότι θα την οδηγήσει εις
τους γονείς της κι' εκείνη δέχεται να φύγουν
μαζί κρυφά από την μέγαιρα Ραστινίω. Πρά-
γματι, ένα βράδυ που ή χοντρογυνίκα επέ-
στρεψε μεθυμένη στο σπίτι, ο Ραστινός
κρυφά κι' από την Τζέννη έβριξε μέσα στο
ποτήρι της μεθυμένης γυναικάς του μία πο-
σότητα ναρκωτικού, της έκλεψε το σακκού-
λι με τα χρυσά νομίσματα που φύλαγε. Έ-
κείνη, έδωσε τον σκύλο, παρά τις παρακλι-
σεις της Τζέννης και μετά μαζί της χάθηκε
μέσ' το σκοτάδι. Μόλις όμως προχώρησαν
λίγη ώρα, ο Ραστινός εγκατέλειψε τον δρόμο
στο δρόμο και μπήκε μέσα σε στενά μονο-
πάτια όπου ύστερα από λίγο έδειξε φανερά
τις αισγρές προθέσεις του και έπεσε κατά
της Τζέννης με ανήθικους σκοπούς. Αυτή
τρελλή από τον φόβο αντίσταθηκε με κλά-
ματα και φωνές και τέλος σωριάστηκε μαζί
του στο έδαφος. Έν τώ μεταξύ ανήσυχος ο
σκύλος κατάρωσε αφού έπαυσε τα δεισιμα-
τα, να κάμει την αύριο Ραστινίω να συνέλ-
θη από την νάρκη της και να ξυπνήσει. Κι'
όταν ή μέγαιρα αντίληψε την φυγή του
αντρός της και της Τζέννης και την κλοπή
του θησαυρού της, έβγαλε ένα κο-
μμένο μαχαίρι, έφθασε στο μέρος που πά-
λευαν οι δύο φυγάδες, ακολουθώντας τον Τουρ-
κό, την στιγμή ακριβώς που ο άντρας της ή-
ταν έτοιμος να εισέλθω το δούτυχο κορίτσι. Μ'
άγρια χαρά τότε του έμπεσε το μαχαίρι της
στο στήθος του και κουρασμένη έγειρε δι-
πλα του, όποτε ο Ραστινός καταβάλλοντας
μία τελευταία δύναμη, τράβηξε το μαχαίρι
απ' το στήθος του και το έμπεσε στην κα-
ρδιά της γυναικάς του. Τρομαγμένη ή
Τζέννη απ' την αλλολεσφαγή αυτή έτρεξε
μακριά ενώ ο Τουρκός θάβονταν με χαρού-
μενα τηλήματα και τραβώντας την από το
φουστάνι, της έδινε να καταλάβη ότι έπρεπε
να φύγουν άμέσως από το τόπο εκείνον.

25ον

Ωρμησε προς τα έμπρός και γυ-
ρίζοντας πίσω το κεφάλι του κάθε
τόσο για να βλέπει εκείνην που έσω-
σε, αντίχνει τον δρόμο που έπρεπε να
περάσουν στη νυχτερινή εκείνη πο-
ρεία τους.

Η Τζέννη που άρχισε πάλι να
νοιώθη τον τρόμο της βραδυάς που
πέρασε, άρχισε να τρέχει άκατάπαυσ-
τα, έχοντας ως σημείο κατευθύνσεως
τα φώτα που διακρίνονταν στο θά-
λος. Μόνη τώρα επιθυμία της ήταν να
φιάση μία ώρα γρηγορότερα στο Πα-
ρίσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΕΝΑΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Το Παρίσι ήταν παραδομένο στην
τρέλλα της Αποκρηάς εκείνο το θρά-
δυ, όταν, εξαντλημένη και με την ά-
γωνία της θανάσιμης έκείνης νύχτας,
ή Τζέννη, ακολουθούμενη πάντοτε α-
π' τον Τύρ, έφθασε σ' ένα από τα
πολυπληθέστερα προάστια της απέ-
ραντης πόλεως.

Για πολλή ώρα θάδιζε έτσι στην
τύχη, καθώς κανείς απ' όσους παρε-
κάλεσε να την οδηγήσουν, στής κ.
Μποστέλ, δεν της έδινε απάντησι, κι'
άπελπισμένη τραβούσε μέσ' απ' τα
διάφορα γ' να

Κι' άφου άκουσε ένα σωρό πρό-
συχες άιωντήσεις απ' ιούς μέν, διώ-

γτηκε σαν ζητ'να απ' τους άλλους,
το δύστυχο κορίτσι απέφασε να
διατρέξει στους δρόμους ώσπου να
συναντήσει μια σπλαχνική ψυχή, που
από οίκτο πιά νάθελε να την άκού-
ση.

Τελείως όμως εξαντλημένη πιά, πε-
θαίνοντας από την πείνα και τουρτου-
ρίζοντας απ' το κρύο δεν μπόρεσε να
προχωρήσει και πολύ και με την ψυ-
χή στο στόμα ζάρωσε σε μία γωνιά
μιάς μεγάλης αυλόπορτας, κοντά
στον φτωχό Τύρ, που εξαντλημέ-
νος και νηστικός όπως εκείνη την
κτύταζε έρωτηματικά στα μάτια.

Δεν πέρασαν όμως πολλές αιγι-
μές, όποτε ξαφνικά, μία ομάδα με-
ταμφιεσμένων, ώρμησε στο δρόμο έ-
κείνο τραγουδώντας άποκρηάτικα
τραγουδιά, ούρλιαζοντας, χορεύον-
τας και πειράζοντας με θάναυσε έ-
ξυπνάδες τους διαβάτες που είχαν
καθυστερήσει να γυρίσουν σπίτι
τους και τους ήσυχους περιόικους.

Ήταν μία είθυμη παρέα φοιτητών
με διάφορες φίλες τους, που ήσαν ά-
ποφασισμένοι να γλεντήσουν όσο
μπορούσαν ζωηρότερα την τελευταία
αυτή βραδυά της Αποκρηάς.

Ένας απ' τους προωπιδοφόρους
ανεκάλυψε κάποια στιγμή την Τζέν-
νη κι' άρχισε να την πειράζει, χορο-
πηδώντας και φωνάζοντας και τους
άλλους.

— "Ε, μικρή! Σήκω άπάνω! φώ-
ναξε όλος ο δούλος φτάνοντας κοντά
στην αυλόπορτα που είχε ζαρώσει ή
Τζέννη.

Οι φίλες των φοιτητών περικύκλω-
σαν το φοβισμένο κορίτσι και το ά-
νέγκασαν να βαδίσει μαζί τους παρ'
όλη την αντίστασή του.

Κι' έπειδή ο Τύρ έτριζε τα δόντια
του και γαύγιζε υπόκωφα, έτοιμος να
υπερασπιστή τη Τζέννη:

— Βαράτε το σκυλί! φώναξαν, α-
κοσι φωνές μαζί, ενώ συγχρόνως οι
κλωτσιές άρχισαν να πέφτουν άπα-
νατές πάνω στη ράχη του ζώου που
ή ξαφνική αυτή έπίθεση το έφόβισε
κάπως.

Σε λίγο ή Τζέννη θρέθηκε άνάμε-
σα σ' έναν ανθρώπινο άνεμοστρόβιλο
χωρίς να μπορεί να ξεφύγει, ζητώντας
άδικα να την λυπηθούν εκείνοι που
την περικύκλωναν και φώναζαν σαν
δαιμονισμένοι.

— Σου κάνουμε το γεύμα, μικρού-
λα φώναζε ένας πιερρότος.

— Και του σκυλιού μου μαζί! συμ-
πλήρωσε μια χοντροκοπέλλα μεταμ-
φιεσμένη σε μπεμπέ.

— Έμπρός όλοι μαζί, ντάμες και
καβαλλιέροι! διάταξε ένας διάβολος,
θέλοντας να κάμει τον δούλο να ξε-
κινήσει.

Ξαφνικά όμως τρομερός θόρυβος,
φωνές και τρεχάματα έκαμαν όλους
να έγκαταλείψουν την Τζέννη τρο-
μαγμένοι. Ήταν ο Τύρ που λυσσα-

σμένος σχεδόν απ' τις κλωτσιές και
μη μπορώντας να θρητή την Τζέννη,
άρχισε να όρμα πάνω στους μεταμ-
φιεσμένους που ούρλιαζαν σαν τρελ-
λοί.

Σε λίγες στιγμές ο Τύρ, είχε σα-
ρώσει το μέρος και υπερίφανος πή-
γε και ξάπλωσε στα πόδια της Τζέν-
νης, που με δάκρυα στα μάτια πανα-
καλούσε την εύθυμη παρέα να την ά-
φήσει στη δυστυχία της.

Θυμωμένοι όμως οι φοιτητάι και
θέλοντας πάνω στη ζάλη τους να
έκδικηθούν το δύστυχο ζώο, άρχισαν
να όπλιζονται με πέτρες και ξύλα
για να έπιτεθούν κατά του σκυλιού,
όποτε ξαφνικά ένας νέος, που απ' τη
μικρή θαλίτσα που κρατούσε στο χέ-
ρι, φαινόταν σαν καθυστερημένος,
περνώντας άνάμεσα απ' τους μεταμ-
φιεσμένους έφθασε ως τη Τζέννη, που
με πλεγμένα τα χέρια παρακαλούσε
να την λυπηθούνε

— Πίσω όλοι σας! φώναξε ο νεο-
φερμένος σταυρώνοντας τα χέρια του
με ύφος αυτοπεποιθήσεως.

Και δειχνοντας τη Τζέννη που έ-
τρεμε σύγκορμη κάτω απ' τα λεπτά
της φορέματα, πρόσθεσε:

— Αυτό που κάνετε, φίλοι μου, ού-
τε εύγενικό, ούτε τίμιο είναι!

Μερικοί απ' την εύθυμη παρέα πλη-
σίασαν περιεργοί, ενώ ο άγνωστος,
χωρίς να δείξη την παραμικρή παρα-
χή απέναντι του δούλου που σχηματι-
ζόταν γύρω του, συνέχισε:

— Έκείνοι που διασκεδάζουν δεν
πρέπει να ξεχνούν ότι υπάρχουν και
άλλοι που υποφέρουν.

Και πιάνοντας τη Τζέννη απ' τέ
χέρι έτοιμάστηκε ν' άπομακρυνθή
μαζί με τον Τύρ που του έγλειφε τα
παντελόνια μ' ευγνωμοσύνη, όποτε
ένας απ' τους μεταμφιεσμένους που
είχε κολλημένο πάνω στη μύτη του
ένα χρωματιστό χωνί, φώναζε πλησιά-
ζοντας:

— Μωρέ ο Μαρσιάλ! ο Μαρσιάλ
μας!

Και καθώς εκείνος ο άγνωστος
νέος, άκούοντας τ' όνομα του γύρισε
εκπληκτος στο μέρος της φωνής, ο
μεταμφιεσμένος συνέχισε:

— "Εί φίλε Μαρσιάλ, περίμενε
πρώτα να γίνης δικηγόρος κι' ύστερα
υπερασπίζεις τα σκυλιά που δαγκώ-
νουν και τα παληοκόριστα που γυρί-
ζουν στους δρόμους τη νύχτα αντί να
ροχαλίζουν άμέριμνα στο κρεβάτακι
τους... Κι' έπειτα, κύρ δικηγόρε, που
είναι ή τέχεννος και ή τραχηλιά
σου;...

Ύστερα παίρνοντας ύφος δικηγό-
ρου πάνω στο βήμα και κάνοντας
ένα σωρό κομικές χειρονομίες και
άστειον τόνον φωνής, άρχισε με δυ-
νατή φωνή:

«Κύριοι δικαστάι, κύριοι ένορκoi, ή
υπόθεσις την όποιαν ο φίλος μου

Μαρσιάλ ανέλαβε να υπερασπίση έ-
νώπιον όμων, είναι ή μόνη δικαία, ή
μόνη που αξίζει να τύχη της εύμε-
νούς προσοχής σας...»

Δεν χρειάζοταν, φυσικά, περισσό-
τερο για ν' άρχίσω άμέσως μία τρελ-
λη συμφωνία έπιφωνημάτων και χει-
ροκροτημάτων προς τιμήν του συν-
τρόφου τους που πόσο άπρόοπτα θρέ-
θηκε άνάμεσά τους.

Σ' όλη τη διάρκεια της σκηνής αυ-
τής ή φτωχή Τζέννη είχε αγωνισθή
για να διατηρήσει το λίγο σθένος που
της έμεινε ύστερα από τις δοκιμα-
σίες και στερήσεις δυό ολοκληρών
ήμερών. Όταν όμως δεν είχε τίποτε
να φοβηθή απ' τον δούλο εκείνο των
μεγάλων παιδιών που είχε άπομα-
κρυνθή τώρα, ή δύστυχη ένοιωσε πως
θα λιποθυμούσε.

— Υποφέρετε, της είπε ο νέος με
γλυκύτητα. Μόλις κρατιέστε στα πό-
δια σας, το βλέπω καλά... Μπορείτε
λοιπόν να στηριχθήτε επάνω μου κι'
έτσι θα μωρόσετε να περπατήσετε
και μάλιστα αν έχετε να πάτε μα-
κριά... Κι' αλήθεια, μικρούλα μου,
που ηγναίνετε;

— Δεν ξέρω, κύριε!

Ο νέος έκαμε ένα κίνημα έκπλη-
ξεως και για μία στιγμή σκέφθηκε ά-
δεν έπεσε στα καλοστημένα δίχτυα
μ' απ' εκείνες που ρίχνονται πρόωρα
σε δρόμο της διαθοράς και ζητούν
έφήμερες περιπέτειες πάνω στα Πα-
ρισινά πεζοδρόμια.

Βλέποντας όμως την άθώα, παιδική
έκφρασι του προσώπου της Τζέννης,
έδιωξε γρήγορα τη σκέψη αυτή και:

— Έξηγηθείτε, μικρούλα μου, είπε
με καλοκάγαθο τόνο,

Ένας από τους προσωπιδοφόρους ανεκάλυψε κάποια στιγμή την Τζέννη και άρχισε να
την πειράζει χοροπηδώντας μπροστά της.

Κι' έπειδή ή Τζέννη έδίσταζε ν' ά-
παντήσει, ο Μαρσιάλ πρόσθεσε:

— Όσοσο δεν είσαι, θέβαια, μόνη
στο Παρίσι;

— Δυστυχώς ναί! κύριε.

Η φωνή της Τζέννης έτρεμε δίνον-
τας την απάντησι αυτή.

— Δεν έχετε, λοιπόν, οικογένεια; έ-
πανάλαβε ο νέος.

— Όχι, κύριε, έχω τον πατέρα
μου και την μητέρα μου στο Μπορ-
ντώ. Έχω κι' έναν άδελφό, θιάστηκε
να πη.

— Τότε πως, και γιατί τους άφη-
σατε;

Η έρώτησις αυτή, που ξαναθύμιζε
στη Τζέννη τόσες σκληρές αναμνή-
σεις, συνετάρωσε βαθειά το δύστυ-
χο κορίτσι και, με δάκρυα στα μάτια
και ταραγμένη, ψιθύρισε:

— Όχι κύριε!... κύριε, θα σάς τα
πώ όλα!...

Και οι λυγμοί, που με δυσκολία
συγκρατούσε το δύστυχο κορίτσι ως
εκείνη τη στιγμή, έσπασαν ξαφνικά
και της έκοψαν τη φωνή.

Την νευρική ταραχή που της έδινε
δυνάμεις ως τότε, διεδέχθησαν τα δά-
κρυα και ή Τζέννη δεν είχε πιά δυ-
νάμεις να συγκρατηθή. Στηριχθηκε μ'
όλο της το θάρος στο μπράτσο του
Μαρσιάλ που άπορούσε τώρα τί ά-
πόφασι έπρεπε να πάρη.

Απ' τη μία μεριά διαζέταν να γυ-
ρίσει στο δωμάτιό του, απ' όπου έλει-
πε μία δδομάδα τώρα, που πέρασε
στην έξοχή μαζί με την οικογένειά
του, κι' από την άλλη, σκεφτόταν,
ότι ήταν δυνατό, να θρискόταν πραγ-
ματικά μπρος σε μία μυστηριώδη και
άτυχη ύπαρξ: και ή συνείδησις του έ-

πέβαλλε να μη έγκαταλείψη μόνο,
μέσα στους Παρισινούς δρόμους, ένα
δυστυχισμένο κι' εξαντλημένο κορίτσι
που ριγούσε από πυρετό.

— Άκουσε, μικρούλα μου, της είπε
έπειρα από μία στιγμή. Είναι άνω-
σελο να καίς έτσι. Πά- μου καλό-
ρα τί σκοπεύεις να κάμης; που θέ-
λεις να πάς, και θα σε συνοδεύσω
μ' όλη μου την ευχαρίστησι... Δεν
μπορούμε όμως να στεκόμαστε άνα-
παφάσιμοι έδώ πέρα... Τρέμεις όλο-
κληρη από το κρύο κι' έχεις άπόλυτη
ανάγκη να καταφύγης κάπου για να
συνέλθης και να ζεσταθής.

Η Τζέννη όμως δεν είχε πιά τη δύ-
ναμι ούτε ν' άπαντήσει. Ύψωσε προς
τους ουρανούς τα βολωμένα απ' τα
δάκρυα μάτια της και ύστερα έγειρε
το κουρασμένο κεφάλι της και το
σήπριξε πάνω στον ώμο του Μαρ-
σιάλ.

Τότε ο νέος κατάλαβε ότι δεν έ-
πρεπε να θραδύνη για να πάρη την
άπόφασί του. Και καθώς έκείνη τη
στιγμή περνούσε ένα άμάξι από κοντά
τους, φώναξε τον άμαξά, τον παρε-
κάλεσε να τον βοηθήσει για ν' άνα-
βάσουν την Τζέννη στην άμαξά του
και τούδωσε τη διεύθυνσί του. Ύστε-
ρα από μία στιγμή το άμάξι τραβού-
σε για τον προορισμό του, ενώ ο Τύρ
άκολουθούσε πιστά υπό πίσω.

Η συνοικία στην όποιαν θρискόταν
τέ φτωχικό οίκημα του Μαρσιάλ ά-
πείχε πολύ απ' τα περιγύρα του σιδη-
ροδρομικού σταθμού του Σώ, απ' ό-
που πήραν τ' άμάξι, όταν στην μέση
σχεδόν της διαδρομής ο νέος πρόσεξε
μία έλαφρά θελτίωσι στην κατά-
στασι της Τζέννης.

— Πως είσαι τώρα; την ρώτησε.
Η Τζέννη φάνηκε σαν να εύπαιγε
άπότομα από τόνηχο της φωνής του κι'
έκαμε μία άινησι σαν νάθελε να ση-
κωθή.

— Πού είμαι; ρώτησε άνήσυχη. Και
ξαφνικά, σαν να θυμήθηκε:

— Πού με ηγναίνετε, κύριε; πρόσ-
θεσε:

— Στο σπίτι μου, που άλλοι; ά-
πάντησε ο Μαρσιάλ.

Κι' έπειδή ή Τζέννη σιωπούσε άνή-
συχη και δεν εύρισκε τί ν' άπαντήσει,
ο νέος έξακολούθησε:

— Δεν μπορούσα, θέβαια, να σ' ά-
φήσω να γυρίζεις, έτσι έσκοπα, στους
δρόμους του Παρισιού. Όχι μόνον,
γιατί διέτρεχες ένα σωρό κινδύνους,
όλλά και δεν ήσουςα σε κατάστασι
να σταθής στα πόδια σου... Μήπως
έκαμα λάθος που σ' ανέθασα σ' ά-
μάξι και άρνείσαι να δεχτής την φι-
λοξενία που νόμισα καθήκον μου να
σου προσφέρω;...

— Όχι! Ευχαριστώ, κύριε, σάς ευ-
χαριστώ πολύ! είπε ή Τζέννη με φω-
νή που έτρεμε.

— Μήπως... φοβόσαι, είπε ο Μαρ-
σιάλ, που νόμιζε ότι το κορίτσι φο-
βόταν να μείνη μόνοι; Έναν άγνω-
στο.

Χωρίς ν' άπαντήσει ή Τζέννη έκρυ-
ψε το πρόσωπο μέσ' τα χέρια της κι'
ανάλύθηκε σε λυγμούς...

Η άνάμνησι των θρώμικων διαθέ-
σεων που είχε προμελετήσει ο Ρα-
στινός και ή αίματηρή σκηνή που είδε
με τα μάτια της, ξανάρχονταν στη
μνήμη της, για να την θυθίσουν σε νέα
άγωνία.

Άφοδ διέφυγε, ως εκ θαύματος τους εγκληματικούς σκοπούς του Ραστινών, βρίσκονταν άρα γε και τώρα έκτεθειμένη σε παρόμοιες απόπειρες;

Κι' όμως, όταν δεχόταν την βοήθεια του άγνωστου εκείνου, όχι μόνον δεν είχε νοιώσει κανένα αίσθημα φόβου, αλλά και μετά την αναχώρησιν των προσωποδοφόρων, όταν βρέθηκε μόνη μ' αυτόν, ή καρδιά της είχε κυριευθή από αίσθημα εύγνωμοσύνης.

Άλλα και τώρα ακόμα, παρ' όλες τις λυπηρές αναμνήσεις που συγκρούονταν στο πνεύμα της, το ένστικτό της της έλεγε να έχη εμπιστοσύνη στον νέον αυτόν.

Και σαν να κατάλαβε ο Μαρσιάλ τί συνέβαινε στην ταραγμένη ψυχή της μικρούλας που συνώδευε, πρόσθεσε:

— Σε παίονω στο σπίτι μου, μικρούλα μου, γιατί θάταν πολύ δύσκολο απόψε να σε τάω στη μητέρα μου που δεν θα δισταζε, είμαι βέβαιος γι' αυτό, να σε δεχθώ...

— Στην μητέρα σας!... ψιθύρισε ή Τζέννη, που ή λέξις «μητέρα» την έκανε να ανάξωγονηθώ...

Ο Μαρσιάλ κατάλαβε τον διαταγμώ της. Ένοιωσε την ανάγκη να δώσει μερικές εξηγήσεις στην δυστυχισμένη μικρούλα, που φαινόταν έτοιμη να ξαναπέσει στην ίδια κατάσταση άγωνίας κι' άπελπίστιας.

— Ναι, είπε με γλυκύτητα, στη μητέρα μου, που είναι πολύ πονόψυχη και που θα σε περιποιώταν, πιστεύω με, με τη μεγαλύτερη προθυμία, στην κατάσταση που βρίσκεσαι... Και σ' αυτήν ίσως θάλεγε, ότι δεν τολμάς να εμπιστευθής σ' έμένα. Άλλα, πρόσθεσε, ή μητέρα μου μένει στο Φοντεναί. Ψωρόζ, ένα μέρος αρκετά μακριά απ' τη Παρίσι και σκέφτηκα ότι δεν θαταν φρόνιμο να κάμης τόσο μακρινό ταξίδι...

Τα λόγια αυτά, που έλέχθηκαν με τόσο μαλακό ύφος, επέφεραν κάποια ανακούφιση στο πνεύμα της ταραγμένης Τζέννης και με φωνή που μόλις άκουόταν, ψιθύρισε:

— Ευχαριστώ, ευχαριστώ, κύριέ μου... Και ξανάπεσε κουρασμένη στο έδαφος του άμαξιού.

Ο Μαρσιάλ την άφησε ήσυχη στην κατάσταση εκείνη και μονάχα όταν τ' άμάξι στάθηκε, τότε πήρε την Τζέννη στην άγκαλιά του για να την φέρη στην πόρτα του σπιτιού.

Τότε μονάχα πρόσεξε ότι ο σκύλος είχε άκολουθήσει την άμαξα.

— Είναι δικός σου, λοιπόν; ρώτησε την Τζέννη.

— Μάλιστα, κύριε! απάντησε εκείνη και το χέρι της χάδεψε απαλά το κεφάλι του ζώου.

Μετά, σαν ένας άόριστος φόβος να την κατάλαβε, ρώτησε με φανερή άγωνία:

— Θα τον κρατήσετε κι' αυτόν, δεν είναι έτσι, κύριε;

Και σαν να κατάλαβε ότι έπρόκειτο γι' αυτόν, ο Τύρ σήκωσε τα μαντιά του στον νέο και, μόλις άνοιξε ή πόρτα, ώρμησε μέσα στον διάδρομο και δεν σταμάτησε παρά στα πρώτα σκαλοπάτια της σκάλας.

Ο Μαρσιάλ ύποστηρίζοντας την Τζέννη την άδύχησε αθόρυβα ως τη μέση της σκάλας και ύστερα γύρισε κι' έχτισσε την πόρτα του θυρωρού λέγοντας:

— Έγώ είμαι ο Μαρσιάλ, μην άνησυχής, υπάρχουν Σιμόν, έχω σπύρτα.

Μετά, ξανάπιασε την Τζέννη απ' το χέρι και σιγά-σιγά ανέβηκαν στο τελευταίο πάτωμα του πανάρχαιου είεινου σπιτιού της όδοι «Παλαού Περιστρεώνος» για να καταλήξουν σ' ένα εύρύχωρο κάπως δωμάτιο που από τα πολυάρθρα και όγκώδη βιβλία που βρίσκονταν παντού μαζί με διάφορα, σκορπισμένα 'δω κι' εκεί χαρτιά, έδειχνε άμέσως ότι ήταν δωμάτιο σπουδαστού.

— Κάθου' εκεί μικρή μου, είπε ο Μαρσιάλ, τραβώντας θιαστικά απ' το κάθισμα τα διάφορα αντικείμενα που ήταν πεταμένα πάνω του, κι' άμέσως άναψε τη φωτιά, της όποιος τ' άπαιτούμενα είχε προετοιμάσει ο μπάρμπα Σιμόν.

Μόλις τελείωσε με τη φωτιά που άρχισε να πετά τεράστιες φλόγες προς το τζάκι, ο φοιτητής άναψε και τη φωταχική του λάμπα και τότε μονάχα μπόρεσε να δη ποιό θελκτικό πλάσμα φιλοξενοῦσε.

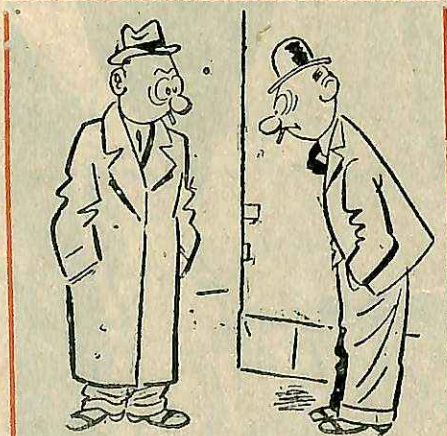
Η φυσική όμορφιά της Τζέννης έτονιζόταν ακόμα περισσότερο τώρα από την άόριστη έκφραση πόνου και μελαγχολίας που ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό της. Κάτω απ' την επίδραση της γλυκειάς θερμότητας, που άρχισε να γίνεται αισθητή, ή ώχροτης του προσώπου έδινε σιγά-σιγά τη θέσι της σ' ένα έλαφρό ρόδινο χρώμα και τα μάτια της είχαν τώρα την γλυκειά έκφραση που διαδέχεται τις άσθενικές λαμψεις που προκαλεί ο πυρετός.

Ο Μαρσιάλ έθαύμαζε άφωνος σιτά κρυφά την προστατευόμενη του, όταν τα άχρωμα χείλη της Τζέννης κινήθηκαν για να καλέσουν τον σκύλο που, άπαθόστατα, είχε κουλουριασθή κοντά στο τζάκι.

— Φτωχέ μου Τύρ, του είπε με τρυφερότητα... Πεινάς πολύ ίσως... Έχεις τόσες μέρες να φας...

Η φράσις αυτή που άπευθυνόταν στο ζώο, έδωσε στον Μαρσιάλ να καταλάβη ότι εκείνη που συνηγορούσε για τον σκύλο δεν μπορούσε βέβαια ναταν περισσότερο χορτάτη.

— Δεν είχες, λοιπόν, χρήματα, φτωχό μου παιδί, ρώτησε με συνκίνηση

— Δεν καταλαβαίνω διόλου τον τρόπο του ντυσιμάτος σου. Φοράς ένα όλοκαίνουργιο, ωραίοτατο παλτό και ένα πανταλόνι χιλιοτριμμένο.

— Μά τί κουτός που είσαι. Ξέρεις έσύ κανένα έστιατόριο όπου να μπορή κανείς ν' ανταλλάξη το παλτό του πανταλονί;

και κάποια άμνηχανία μαζί, ο Μαρσιάλ.

— Όχι, κύριε!

— Κι' έπειδή δεν είχες χρήματα... Δεν μπορούσες να δώσης στο σκύλο σου να φάγη;

Η Τζέννη χαμήλωσε τα μάτια.

— Κι' έσύ; συνέχισε ο Μαρσιάλ.

— Έγώ, έγώ... δεν πεινούσα, κύριε... Έκλαιγα, έγώ...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά ή Τζέννη κάλυψε ζωηρά το πρόσωπο με τα χέρια της.

Ο Μαρσιάλ της τάπισσε ήρεμα και με την ίδια γλυκύτητα της φωνής της έλεγε:

— Δεν πρέπει να κλαίς, μικρή μου. Πρέπει νύχης θάρρος, άφοδ... δεν είσαι πιά μόνη στο Παρίσι...

Και ή Τζέννη, τον ευχαρίστησε με μια ματιά που πήγε κατ' ευθείαν στην καρδιά του νέου.

Συγκινημένος και ευχαριστημένος αϊτός, για τον ρόλο του προστάτου που του έτυχε, άρπαξε με θία τη θάλισσα που μπαινόνατας πέταξε σε μια γωνιά, την άκούμπησε πάνω στο τραπέζι και άνοιγοντάς την, έλεγε με εύθυμη φωνή:

— Έδώ μέσα βρίσκονται φαγητά που μπορούν να θρέψουν ένα όλοκληρο σύνταγμα... Άς δοῦμε λοιπόν πρώτα τί μπορεί να φάγη απ' αυτά το κακόμοιρο ζώο, που δεν μπορεί να πη πόσο ύποφέρει...

Και θγάζοντας ένα-ένα διάφορα πακέττα, μουρμούριζε χαμογελώντας:

— Καυμένη μητέρα... Έτσι το κάνεις πάντα όταν πηγαίνω να την ιδώ... Με φορτώνει από χίλια καλά, σαν να μην υπάρχουν στο Παρίσι.

Και πραγματικά ή θάλισσα ήταν κυριολεκτικά παραγεμισμένη. Η μητέρα του φοιτητού' δεν είχε ξεχάσει ούτε τις κρεατόπηττες, ούτε το μπουκόλι με το τριανταφυλλόεδο, του όποιου τη συνταγή φύλαγε με μεγάλη προσοχή στο σπίτι της.

— Άκόμα και φασκόμυλο! έχει έδώ μέσα ξεφώνισε ο Μαρσιάλ καθώς έβγαζε και το τελευταίο χοντρόδεμα απ' το θάθος της θάλισσας.

«ΝΑΙ... ΕΧΩ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ»

Λίγες στιγμές άργότερα ο Τύρ ριχνόταν άχόρτατος πάνω σε ένα κομμάτι τυρόπηττας, ενώ ο Μαρσιάλ προσέφερε στη Τζέννη ένα κύπελλο φασκόμυλο που φρόντισε ο ίδιος να φτιάση στη φωτιά.

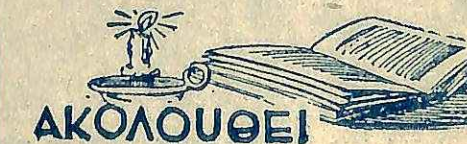
— Πιές το αυτό, μικρή μου, της έλεγε, καθώς τον κύτταζε έκπληκτη για τις περιποιήσεις αυτές στις όποιες δεν ήταν συνηθισμένη.

Και οι περιποιήσεις αυτές δεν άργησαν να φέρουν τα ευεργετικά τους αποτελέσματα, τόσοι στις σωματικές όσο και στις ήθικές δυνάμεις εκείνης προς την όποιαν άπευθύνονταν.

— Να που ανέλαβες λιγάκι, μικρή μου, έκαμε ο Μαρσιάλ, όταν ή Τζέννη ύστερ' από το φασκόμυλο δέχτηκε να φάγη και ένα κομμάτι ψητής κότας. Τώρα, πρόσθεσε, πρέπει ν' άναπαυθής, να κοιμηθής...

Και μετά πρόσθεσε άμέσως:

— Θα ξαπλώθης στο κρεβάτι μου...

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

ΣΤΟ παραλιακό όικο. τροφείο, που διέμενε, ή Πέγκυ Μάρτιν ένοιωσε τις πρώτες μέρες τὰ πιο αντίθετα συναισθήματα. Στην άρχή υπέφερε από πληξί, με την άφιξη όμως στην λουτρόπολι του Τζέφ Χέντερσον, το είκοσι-τετράωρό της έγινε εύχρηστο. Η ζωή της άπέκτησε περιεχόμενο, γιατί ο νέος σύντοκος ήταν ο τύπος που της άρεσε. Άλλωστε, κι' εκείνος έδειξε άνάλογο ενδιαφέρον στην παρουσία της, μολονότι ήταν ντροπαλός.

Δυστυχώς όμως ή εύχρηστη αυτή συντροφιά των δύο νέων, κλονίστηκε με τον έρχομό στο οικοτροφείο της «τρίτης»: Της Λίζας Ντάνβερς. Ήταν πλουσία κι' έφτασε με το ιδιόκτητο αυτοκίνητό της, που διηγύθηκε ή ίδια. Η συμμετοχή της το βράδυ στο δείπνον του οικοτροφείου, έκαμε τὰ βλέμματα όλων των άλλων, και μαζί και του Τζέφ, να στρέφονται όλοένα ελάνω της. Ο Τζέφ, μάλιστα, ό-τως καθόταν άπέναντί της είχε πάντα να της πη κάτι.

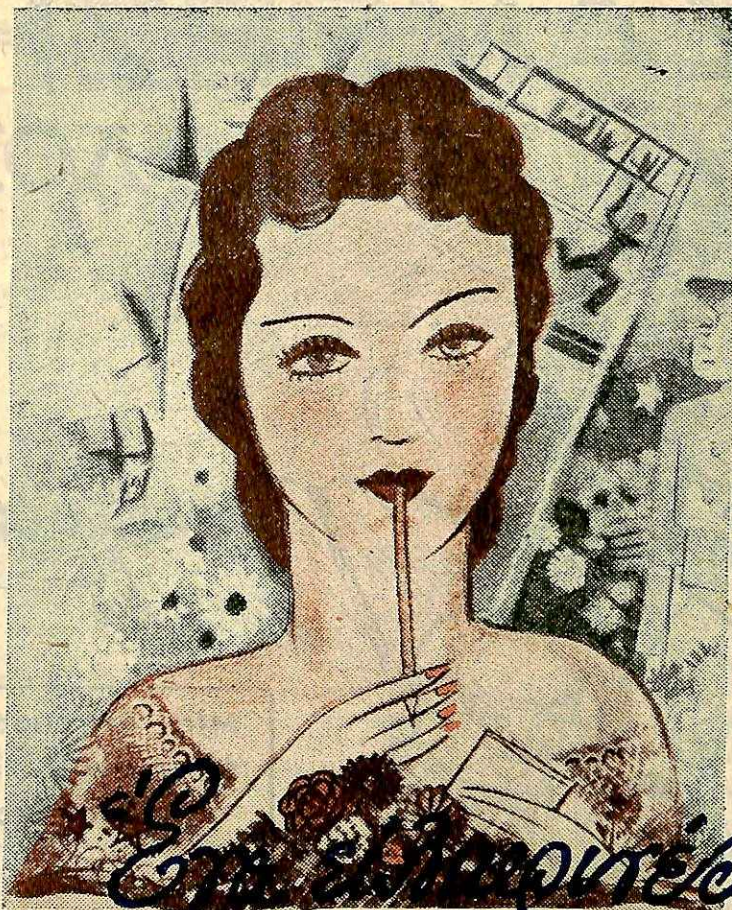
Η Λίζα ήταν πολύ κοσμική γυναίκα και φαινόταν να έχη σχέσεις με τους καλλιτεχνικούς κύκλους του Λονδίνου. Γνώριζε πρόσωπα και πράγματα: Τis ύποθέσεις και την ψυχολογία των ρόλων από τὰ διάφορα θεατρικά έργα που είχε δη, τις διασημότητες της ήμέρας που είχε γνωρίσει προσωπικά, τὰ σπουδαιότερα και νεώτερα βιβλία που είχαν έκδοθί... Με λίγα λόγια, είχε κάμει «έμφε», με τον άέρα και τις επίκαιρες γνώσεις της, στην μικρή όμήγυρι.

Ο γοητεία μάλιστα αυτής της γυναίκας κράτησε και τις δυο έπόμενες ήμέρες, πράγμα που έκαμε την Πέγκυ έξω φρενών. Το τρίτο βράδυ, ή συζητήσεις είχε περιστραφή στα νέα βιβλία, όταν για μια στιγμή ο Τζέφ ρώτησε:

— Διάβασε κανείς σας το τελευταίο βιβλίο του Κλάιβ Άλλεν;

Κυττάχτηκαν όλοι εξανασμένοι. Γιατί ο λαμπρός και νέος αϊτός μυθιστοριογράφος ήταν σχεδόν μια διασημότητα. Είχε έκδόσει μόνον τρία βιβλία άλλα και τὰ τρία είχαν σημειώσει καταπληκτική επιτυχία. Έγιναν σενάρια, έπιφυλλίδες, μεταφράστηκαν άμέσως...

Το τελευταίο ήταν ο «Επικίνδυνος Θεός» και είχε έκδοθί την προηγούμενη μόλις έβδομάδα και έγινε άνάρπαστο. Λίγοι είχαν

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΔΙΝΗΜΑΤΑΚΙ ΤΟΥ Σ. ΣΙΝΚΛΑΙΡ

προφτάσει να το διαβάσουν.

— Έγώ, άπήντησε ή Πέγκυ. Είναι το καλύτερό του βιβλίο.

Πράγματι ένας εξάδελφός της, ο όποιος εργάζόταν στο γραφείο ποίχε άναλάβει την διαφήμιση και την διάδοση του βιβλίου του Άλλεν, είχε προμηθευθί ένα αντίτυπο και της το έδωσε πριν ακόμα κυκλοφορήση.

Για μια στιγμή, ή Πέγκυ, που ήταν μία άθώα ψυχή, θέλησε να όμολογήση αυτό το πράγμα. Βλέποντας όμως την αντίζηλό της, τη Λίζα, να χάνει το παιχνίδι, και το ένδιαφέρον του Τζέφ να στρέφεται ξαφνικά σ' αυτήν, ένθουσιάστηκε κι' έπρόσθεσε:

— Μου το έδωσε ο ίδιος ο συγγραφέας του...

Αίσθησις! Όλων τὰ βλέμματα έστράφηκαν σ' αυτήν. Τότε, ή Πέγκυ, με μια γόνιμη φαντασία που την προκαλούσε ο ένθουσιασμός, άρχισε να περιγράφει την ιδιωτική ζωή του Κλάιβ Άλλεν, να μιλά για τις προτιμήσεις του, για τὰ βίτσιά του και να διεκτραγωδύ την άπενταρία του πριν ακό-

«Ο Κλάιβ στην Πέγκυ, που νοιώθει το βιβλίο μου».

Κατά την διάρκεια όλης της έβδομάδας, ή Πέγκυ, χωρίς την φανταστική γνωριμία της με τον συγγραφέα Κλάιβ Άλλεν, κατώρθωσε ν' άποκτήση μια ζωηρότητα κι' έναν άέρα που την έκαμε συμπαθητική στον Τζέφ. Άλλωστε ο νέος γνώριμός της είχε ό-πως έδειχνε καλλιτεχνική φλέβα και ένα βράδυ της έξωμολογήθηκε πως έγραφε κι' εκείνος. Της έπρότεινε, μάλιστα, να της δι-αβάση και μερικά ποιήματά του. Είχαν άρχίσει ν' άγίνωνται άπαραίτητοι ό ένας στον άλλον, και κάθε μέρα στην πλαζ και στις έκδρομες βρίσκονταν μαζί.

Την παραμονή της άναχωρήσεως της Πέγκυ στο Λονδίνο, το βράδυ, ο Τζέφ άνέβηκε στο δωμάτιό της και χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της με τον άφελή και παιδικό τρόπο που έχαρακτηρίζει όλες τις κινήσεις και τις πράξεις του, της έλεγε:

— Απόψε θάρθης μαζί μου να κάνωμε έναν περίπατο, Πέγκυ. Η βραδυά είναι φεγγαρόλουστη και ο χωρισμός μας πλησιάζει.

Περπάτησαν στο

πυκνό δάσος σιωπηλοί και χωρίς να το καταλάβουν, βρέθηκαν ξαφνικά αρκετά μακριά από το κέντρο της μικρής λουτρόπολεως. Έφτασαν σ' ένα ποταμάκι και κάθησαν στον κορμό ενός πεομένου δένδρου.

Ο Τζέφ πήρε το χέρι της και της έλεγε άπότομα:

— Άκουσε, Πέγκυ. Έχω να σου πω κάτι. Σε αγαπώ. Ίσως αυτό να το άντελήφθης κι' έσύ. Σου άρέσει και σ' ένθουσιάζεις ό,τι άρέσει και ένθουσιάζει κι' έμένα. Και παρατήρησα ότι σε όλα ήσουν ειλικρινής άπέναντί μου. Δεν σκέφθηκες ποτέ να μου έ-πιδειχθής ή να με γελάσης στο παραμικρό — όπως κάνουν οι περισσότερες γυναίκες που γνωρίζω. Άγαπώ τους άπλους και φυσικούς ανθρώπους, γιατί κι' έγώ είμαι ένας απ' αυτούς. Η ειλικρίνεια με συγκινεί... Έτσι, μολονότι στενοχωρήθηκα για ό,τι μου είπες γύρω από τη ζωή και την γνωριμία σου με τον Κλάιβ Άλλεν, δεν μπορώ να μη σου φανερώσω τον θαυμασμό μου που έχεις σχέσεις μ' έναν

(Το τέλος στη σελ. 65)

Ο ΖΑΜΒΕΖΗΣ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Μία συνταρακτική υπόθεση
έξωτισμού, έρωτος περιπε-
τειών και μυστηρίου
υπό
ΓΚΟΥΪΝΤΟ ΜΟΝΑΛΤΙ

ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΕΦΥΡΑΣ

Εκείνη τη στιγμή, καθώς ο ήλιος έπαιζε ανάμεσα στα ξέντρα, οι σκιές του Σιλβα Γκαρντόζο έφάνταζαν σαν λεκέδες παλιού χρυσαφιού επάνω στο δλοπράσινο φόντο του δάσους. Ο Ζαμβέζης πεταχόταν μπουρμούριζε σε καμιά είκοσαριά μέτρα προς τα δεξιά. Τό μπουρμούριμά του ήταν ανάλαφρο, γιατί μόλις πενήντα χιλιάδες μέτρα από την πηγή κυλούσαν τα νερά του.

Οι άνδρες είχαν αφήσει τις σκηνές τους κι' είχαν σχηματίσει συντροφίες ενώ κι' εκεί, κάτω από τις σκιές των χουρμαδιών. Κάπου-κάπου ακούγονταν τα σκουζέματα των πιθήκων που τ' έδουσαν για μία στιγμή κάτω και άμέσως ξαναγύριζαν επάνω στα κλαδιά των δένδρων και από εκεί κορόιδευαν ο ένας τον άλλον. Τό παιγνίδι αυτό κράτησε κάμποσο και όμως από τους κυνηγούς του Σιλβα Γκαρντόζο δεν εκυριεύθηκε από τη θέθυμία να καρπωθεί της εύκολης αυτής λείας, γιατί ο άρχηγός δεν έπρεπε στατάλη των πυρομαχικών, άφου υπήρχαν άφθονα τρόφιμα στη κατασκήνωσι.

Για μία στιγμή, από μία μεγάλη σκηνή, θγήκε μία νέα βχι και τόσο ψηλή, αλλά μέκανονικές γραμμές, με μύρρα μάτια και πλούσια μαλλιά που στεφάνωναν ένα πρόσωπο με μαργαριταρένιες αποχρώσεις. Φορούσε λευκή μπλούζα και φούστα και ψηλές μπότες όπως οι νύντροφοί της. Ήταν

ή 'Ινές Γκαρντόζο, ή κόρη του άρχηγού. Ή εμφάνισή της έδημιούργησε μία γενικήν αίσθησι. Ή 'Ινές πηγαία σε σιγά-σιγά στη ρίζα μιας χουρμαδιάς που προφύλασσε από τον καυτερό ήλιο έναν μονάχο κυνηγό και τού έπτε με δυνατή φωνή για να την ακούσουν όλοι:

— 'Αντόνιο, αποφάσισα. Δεν θα παντρευτώ παρά μόνο εσέν.

Ακούοντας αυτά τα λόγια, ο κυνηγός σηκώθηκε απότομα με τη σκέψη να αρπάξει και να σφίξει δυνατά τα χέρια της νέας, αλλά ο πατέρας της 'Ινές, χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνησι τόν συνεκράτησε μ' ένα απλό: «Στάσου», στο οποίο ο 'Αντόνιο υπήκουσε άμέσως. Τότε ο Σιλβα προσέθεσε με ήρεμη φωνή:

— 'Ινές, σου είπα, πώς θα παντρευτείς τόν Ροντριγκές Γκάρθια... και θα τόν παντρευτείς. Ξέρεις πολύ καλά πέσο είναι σταθεροί στόν λόγο τους οι Γκαρντόζο.

— Τό ξέρω καλά, πατέρα μου, απήντησε ή νέα με σταθερότητα, γιατί κι' εγώ είμαι από την ίδια γενιά, άλ μπορέση να με έαναγκάση να κάμω έναν γάμο παρά τη θέλησί μου, μ' έναν άνθρωπο που μου είναι αντιπαθτικός και που θα γίνη σε λίγον καιρό πολύ μισητός σε όλους.

Ο Σιλβα σήκωσε τούς ώμους.

— 'Ακουέ ται! ψθύρισε ο Ντόν Ροντριγκές Γκάρθια, που βρισκόταν κοντά στόν άρχηγό. Δεν μεταχειρίζεται μισές λέξεις ή κόρη σου. Είπε ή κείνο που νοιώθει.

— Μην τήν ακούτε, φίλε μου. Σας διαβεβαιώ πώς θα υποκύψη, συνεπλήρωσε ο άρχηγός και σηκώθηκε δρις ακολουθούμενος από τόν Ρον-

τριγκές.

— Ξέρετε, αγαπητέ Σιλβα, πώς σας έκτιμά ως έναν πολύ ένεργητικό άνθρωπο, έπτε ο Γκάρθια μόλις απομακρύνθησαν γάμποσο από την κατασκήνωσι, αλλά δεν πιστεύω να φανήτε τό ίδιο με την κόρη σας και με τόν... αγαπημένο της. Ναι, εκείνος ο 'Ιταλός σας έχει μπη πολύ στο ρουθούνι.

Τόν μεταχειρίζομαι όπως όλους τούς άλλους, κι' είναι ο καλύτερος απ' όλους, αγαπητέ Ροντριγκές. Έχει κι' αυτός συμβόλαιο όπως κι' οι άλλοι κι' ή συμφωνία μας θα τελειώση σαν φτάσωμε στο Κίντε.

— Ναι, από την 'Ανγκολα ως τόν Μοζαμβίκη, τό ξέρω, έπτε γελώντας ο Ροντριγκές. 'Αλλά από τη Λοάντα ως τις έκβολές του Ζαμβέζης, βρίσκονται πάντα μαζί και μαζί θα φτάσουν ως την ανατολική 'Αφρική, αγαπητέ Σιλβα!...

— Μά, φίλε μου, τί θέλετε να πείτε! ξεφώνισε ο κυνηγός. Τί τολμάτε να έσκομίζετε; Τί νομίζετε πώς είναι ή 'Ινές;

— Χωσ δεν τό ξέρω!... Τίποτε τό κακό, θέβαια, έκαμε ο Ντόν Ροντριγκές. Είναι άπλως πώς βρίσκονται ποντα μαζί.

— Γενήτε κυνηγοί κι' ακολουθήστε μας, έπτε ο Σιλβα πειρακτικά. Κι' έτσι, θάσασε κι' εσείς κοντά μας.

— Δεν θάταν άσχημο, μά την πίστι μου, Σιλβα. 'Αλλά ή θέσις που είναι στο Κακέντζι, στη γέφυρα που φτιάχνεται και που έχω θάλει τό κεφάλιά μου... Φτιάχνω μιάν ώραία γέφυρα, τήν πιδ ώραία που υπάρχει επάνω στόν Ζαμβέζη και τήν πιδ γερή που μπορεί κανείς να συναντήση σ' όλη την 'Αφρική!...

Μά ο Σιλβα ήξερε πώς ο Ροντριγκές ήταν κάπως υπερβολικός στις εκφράσεις του και θγάζοντας τήν πίπα από τήν τσέπη του, έπτε στόν συνοδό του:

— Με αναγκάζετε να σας πω πώς δεν ξέρετε να κάνετε τόν έρωτευμένο. 'Αφου ξέρετε πώς ή κόρη μου έχει άλλου τις θλέψεις της, έπρεπε να της συμπεριφερθήτε πιο τρυφερά και ν' αφήσετε σ' έμένα να τής πω για τά οικονομικά σας. Ένω εσείς φερθήκατε πολύ άδέξια: είπατε στην κόρη μου πώς θα καταθέτατε μπροστά στα πόδια της όλα τά πλούτη της 'Αφρικής και πώς θα τήν έκάνατε τήν πιδ ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου χαρίζοντάς της τό πιο χονδρό μπριλάντι που υπάρχει.

— Ποιός σας τό έπτε αυτό;

— Με ρωτάτε; Εκείνη στην όποια τά είπατε και ή όποια, συγγνώμη δηλαδή, σας πήρε τήν κοροϊδία. Τής μιλήσατε σαν τάχα αυτή, κόρη ενός κυνηγού, ενός τυχοδιώκτη, — πέστε με όπως θέλετε — να μην ήξερε ποιός έχει τά πιο μεγάλα μπριλάντια της γής και σ' αν να μην ήξερε ακόμα τήν οικονομική σας κατάσταση.

— Και δεν βρίσκομαι μήπως σε άνηρη κατάσταση;

— Τό ξέρω, και γι' αυτόν ακριβώς τόν λόγο δέχτηκε τήν πρότασί σας.

— 'Α, ώστε, μόνο για τά λεφτά μου, έ; ξεφώνισε ο Ροντριγκές.

— Μά εσείς μιλήσατε γι' αυτά άμέσως—άμέσως στην 'Ινές και δεν σκεφθήκατε καμιά γυναίκαίαν άδυναμία της. Δεν τής είπατε ούτε μία έρωτική λέξι παρά μόνο πώς θα τής προσφέρετε αυτό κι' εκείνο, πώς θα τήν κάνετε πλούσια και πώς θα ταξιδεύετε παντού, πώς θα έχετε υπηρέτες και αυτοκίνητα και θα συχνάζετε στα πιο όμορφα μέρη του κόσμου. 'Ολ' αυτά είναι καλά και άξια, αλλά δεν τής είπατε...

— Εκείνα που τής λέει ο 'Αντόνιο Μορένι!...

— 'Ακριβώς έδω ήβελα να φτάσω, φίλε μου. 'Αν τής έλέγατε ό,τι ξέρει και τής λέει μόνο ο Μορένι!...

— Που να τόν καταπιή ο Ζαμβέζης! 'Οπωσδήποτε, μου έχετε δώσει τόν λόγο σας.

— Τόν έχετε, Ντόν Ροντριγκές, και δεν θα είμαι εγώ ή αίτία να τόν αποσύρω.

Χώρισαν ύστερα από λίγο κι' ο Σιλβα ξαναγύρισε στην κατασκήνωσι, ένω ο πλούσιος έπιχειρηματίας, άφου άνέθηκε σ' ένα άμάξι που τόν έπερίμενε στην άκρη του δάσους, έπτε στόν νέγρο άμαξηλάτη να τόν πάη άμέσως στην πόλι.

Ο 'Αντόνιο Μορένι βρισκόταν στην δεξιά όχθη του Ζαμβέζη. Περπατούσε από άδρες χωρίς να καταλάβη πώς ο καιρός περνούσε και πώς ή άτμοσφαίρα όλοένα γινόταν πιο ψυχρή με τό πέσιμο της νύχτας. Τό δάσος, που σ' άλλες ώρες αντίστοιχούσε από τά κελαηδήματα των πουλιών, τώρα ήταν σιωπηλό. Δεν ήξερε ακριβώς που πήγαινε και γιατί πήγαινε. Είχε απομακρυνθή από την κατασκήνωσι για να μην υποκύψη στην έπιθυμία να μιλήση στην 'Ινές και συγχρόνως για να βρίσκει περισσότερο κοντά της με τη σκέψι του, μέσα στην έρημια.

Ήξερε καλά πώς, τη χαραυγή, τό καραβάνι θα ξεκινούσε για τό μακρινό ταξίδι του στόν ποταμό και πώς

ή κοινή ζωή με τήν 'Ινές, ύστερα από τήν άρνησι του πατέρα της και τη δήλωσι της κόρης, θα ήταν πολύ άνοπόφορη γι' αυτόν.

Ο 'Αντόνιο Μορένι ήταν έξαιρετικά άπογοητευμένος και σκεπτικός. 'Αν είχε μία θάρκα ή τά μέσα για ν' αγοράση μία, θα ήτοόσε να γίνη άνεξάρτητος. Τά έδάφη του Ζαμβέζη είναι πολύ πλούσια για έναν καλό κυνηγό. Μά μία άλλη σκέψις του θασάνιζε τό μυαλό: Θα τόν διέγραφε ο Σιλβα από τό καραβάνι του άφου είχαν κάμει συμφωνία; Ήταν έξέτασις πώς δεν θα μπορούσε να τό κάμη αυτό ο άρχηγός.

Οι σκέψεις του 'Αντόνιο προχωρούσαν, χωρίς να βρίσκουν μία πιθανή λύσι, όταν για μία στιγμή μία ξαφνική άνατριχίλα τόν έτράνταξε από τό κεφάλι ως τά πόδια. Γύρισε τό θέλημα του παντού κι' είδε πώς θασίλευε σκοτάδι. Συγχρόνως άκουσε θήματα να τόν ακολουθούν κι' ή προνοητικότητα, που άποτελεί μία δεύτερη φύσι για κάθε λευκό που γνωρίζει καλά τήν 'Αφρική, τόν συνεβούλευσε να σταθί. Μία γνωστή του φωνή τόν έχαίρετσε από πολύ κοντά.

— 'Εσύ είσαι, 'Αντόνιο; Πηγαίνεις στην κατασκήνωσι του Ντόν Ροντριγκές; Κι' εγώ ακριβώς πηγαίνω κατόκει, για να ιδώ τη γέφυρα. Λένε τώς είναι άριστούργημα κι' έπειδή ενδιαφερόμαι γι' αυτό τό έργο, θέλω να διαπιστώσω μόνος μου αν ο Ροντριγκές μας διηγήθηκε υπερβολές. Τόν ξέρω για πολυλογία, αλλά έχει λεφτά με τό σακί κι' όλοένα τά αύξάνει. 'Ετσι, λοιπόν, αντί για έναν όνειροπόλο κυνηγό, μου μέλλει να έχω για γαμπρό έναν πλούσιο έπιχειρηματία!...

Νομίζεις πώς μ' ενδιαφέρει έμένα καθόλου, 'Αντόνιο; Χμ!... Σε διαβεβαιώ πώς δεν μου κάνει ούτε κρύο ούτε ζέστη 'Εκείνος όμως που διατάσσει, τό ξέρεις, είναι ο πατέρας, κι' όταν ο πατέρας μιλήση... Σ' έσας, στην 'Ιταλία, δεν είναι τό ίδιο; Ξέρεις πώς ποτέ δεν είδα τήν 'Ιταλία; Λένε πώς είναι ώραία κι' έχει πολύ όμορφα κορίτσια. Πώς σου ήρθε στο νού να έρωτευής τήν άδελφή μου;

Ήτν ο Βάσκο Γκαρντόζο, ο πρωτότοκος γιός του Σιλβα, που μόλις είχε συμπληρώσει τά είκοσι τρία του

χρόνια: ήταν ένας περίεργος μελαχροινός τύπος, στιβαρός, που έδινε τήν εντύπωσι πώς ήταν έξαιρετικά ένεργητικός και γενναίος. Κι' όμως δεν ήταν τίποτα απ' αυτά. Ήταν ένας από εκείνους τούς νέους που ο πατέρας του μάταια έκοπίασε να τόν κάνει σωστόν άνδρα, όπως αυτός έννοούσε τή σημασία της λέξεως, κι' έτσι κατήντησε να μην ενδιαφέρεται πια γι' αυτόν και δέχτηκε τήν πρότασι του Ντόν Ροντριγκές που τόν ζήτησε για να τόν πάρη κοντά του στα έργα.

Ο Βάσκο λοιπόν δεν θάφευγε μαζί με τούς άλλους τήν χαραυγή.

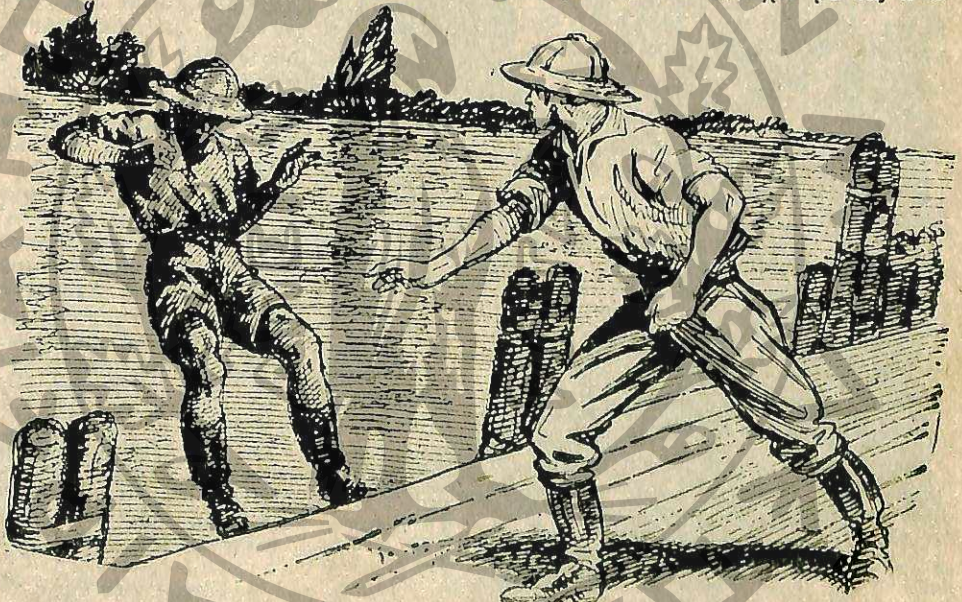
Ο 'Αντόνιο Μορένι περπατούσε πλάι του κατά μήκος του ποταμού χωρίς ν' άπαντά στα λόγια του νέου, που δεν επέμεινε ώστόσο στο θέμα του κι' άρχισε ένα άλλο.

— 'Εχεις πολλά ελαττώματα, 'Αντόνιο, έπτε. Δεν είσαι Πορτογάλος και δεν ταιριάζεις πολύ μαζί μας. Είσαι θέβαια πολύ καλός κυνηγός, ο καλότερος ίσως απ' όλους μας κι' έφτασες σ' ένα σημείο με τήν άδελφή μου που κανείς άλλος από τούς κυνηγούς του πατέρα μου δεν θα μπορούσε να φτάση. 'Επί πλέον έχεις κι' έναν ύπνέτη!... Πολλά ελαττώματα μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα, αγαπητέ 'Αντόνιο, για έναν που ζή στις όχθες του Ζαμβέζη!... Δεν ξέρεις — έξηκολούθησε — πώς έμεις οι Ποοτογάλοι είμαστε όλοι εύγενείς και καταγόμεστε από μιάν άνώτερη φυλή. Κι' όμως, παρ' όλ' αυτά δεχόμαστε να μας ύπηρετούν νέγροι!...

— Μά ο 'Αλλής δεν είναι ύπνέτης, τό ξέρεις καλά, απήντησε ο 'Ιταλός. Μόνο ή άπειρη εύγνωμοσύνη του τόν δείχνει τέτοιον και μόνο ή έμπιστοσύνη που έχω σ' αυτόν με κάνει να δέχομαι τις ύπηρεσίες του, τις όποιες κανείς δεν μπορεί να μου προσφέρη. Νοιώθω πώς τόν ευχαριστεί πολύ να ενδιαφέρεται για μένα και για τις δουλειές μου και γι' αυτό τόν αφήνω να κάνει ό,τι καταλαβαίνει. 'Εε έλλου, δεν είναι άχρηστος στο καραβάνι. 'Απεναντίας μάλιστα!...

Ο Βάσκο Γκαρντόζο ύπογράμμισε τά τελευταία λόγια του 'Αντόνιο με ένα ήχηρό γέλιο.

— 'Αν ήταν άχρηστος, έπτε, ο πατέρας μου θα τόν έδιωχνε με τις κλώ.

«'Αχ, κακοῦργε!» Αυτά τά λόγια ξεφύγαν από τά χείλη του 'Αντόνιο Μορένι καθώς έδέχθηκε μία γερή απρωξιά, που τόν έκαμε να χάση τήν ισορροπία του και να πέση στα νερά του Ζαμβέζη!...

ποιές και θά τον έρριχνε στον Ζαμβέζη για να μην ξεδέσει έστω και μια σφαίρα. Βρήκε στον Άλχη, ότι χρειαζόταν να έχει ένας μαύρος κι ένας κοινός κυνηγός, κι δλ' αυτά χωρίς να ξεδέσει ούτε μια δεκάρα από την τσέπη του. Είναι τυχερός ο πατέρας μου! Μά, για κύτταξε, φτάσαμε στη γέφυρα.

Πράγματι είχαν φτάσει. "Εβλεπαν μέσα στο σκοτάδι τα κόκκινα φανάρια που φώτιζαν τις σκαλωσιές ανάμεσα στις οποίες εσφύριζε ο άνεμος. Ένας άπλοισμένος νέγρος σήκωσε το φανάρι του μπροστά στα πρόσωπα των επισκεπτών κι' αναγνωρίζοντας σ' έναν απ' αυτούς τον φίλο του άφεντικού του, ξανάρχισε να περπατάει σωπηλώς επάνω στη γέφυρα, ενώ ο Βάσκο κι' ο Αντόνιο προχωρούσαν προς την κατασκήνωσι. Το σκοτάδι αγκάλιαζε τα πάντα, αλλά από την απέναντι άκρη της γέφυρας ένα άλλο φανάρι έδειχνε πως κι' άλλος ένας νέγρος θρικόταν εκεί.

Φαίνεται πως πράγματι η γέφυρα είναι σπουδαία, είπε με χαμηλή φωνή ο Βάσκο στον Αντόνιο, αφού περπάτησαν αρκετά. Τα έκατομύρια του Ροντριγκές θα περιστέφουν! "Ας καθίσουμε λιγάκι, θέλεις; "Εγώ δεν κατάλαβα και πολύ απ' αυτές τις δουλειές — πρόσθεσε αφού κάθισαν — αλλά νομίζω πως ακριβώς, σ' αυτό το σημείο θα υπάρχη ένα από τα σπουδαιότερα στηρίγματα της γέφυρας. Ειλέπει; Το ρεύμα διακόπτεται. Φαίνεται πως κάτω από το νερό θα υπάρχη ένα από τα θάβρα που έπαινεί τόσο ο αντίζηλος σου.

Σε παρακαλώ, Βάσκο, μη μου μιλάς γι' αυτό το ζήτημα. Έγώ δεν θέλω να έμποδίσω την ετυχία της 'Ι... της αδελφής σου, αλλά δεν είναι σωστό και να με πληγώνης επάνω στον πόνο μου.

Δεν σε πληγώνω, Αντόνιο, σέ διαβεβαιώ! μά είσαι τόσο περίεργος, έχεις μια τόσο παράξενη ιδέα για την ετυχία, που δεν κατορθώνω να την νοιώσω όπως την νομίζεις εσύ για την αδελφή μου.

Έγώ δεν σε καταλαβαίνω. Πώς μπορείς να συμπεριφερθώ για να μην είμαι περίεργος;

Κι' όμως! "Ετσι και για την ετυχία του Άλχη, είπες πως αυτή έχειται στην έξυπνηρήτη σου.

Μά έτσι είναι.

Με την λογική αυτή αύριο μπορεί να πής πως η ετυχία της 'Ινές έχειται στο να σε παντρευτή!

"Α, έδω ήθελες να φτάσης; Λοιπόν, έκαμε ο Αντόνιο και σηκώθηκε. Δεν ξέρω γιατί ή κουβέντα μας γλύστρησε σ' ένα οδυνηρό σημείο, αλλά σε διαβεβαιώ πως η αδελφή σου θα ήταν πιο ετυχισμένη αν παντρευόταν έμένα, παρά τον Ροντριγκές.

Στεκόταν όρθιος κοντά στο χείλος της γέφυρας. "Ο σιλουέττα του φαινόταν μαύρη. "Ο Βάσκο τον πλησίασε για ν' ακούη καλύτερα τα λόγια του.

Βλέπεις, όμως — πρόσθεσε ο Αντόνιο — πως αποφάσα να την ξεχάσω. Δεν ξέρω αυτή τη στιγμή αν κόνω καλά, αλλά θα το κάω. "Αν ο πατέρας σου με άφηλλασσε από το συμβόλαιο και υπέγραφε ένα άλλο για τον Άλχη, εγώ θα έφευγα και θα ζητούσα άλλο δουλειά. "Ισως νάβρωσκα δουλειά στον Μανόελ Ντ' Ασουμπάο. "Ισως... "Αχι Κακοθύρει!

Αυτά τα λόγια ξέφυγαν από τα χείλη του Αντόνιο Μορένι, καθώς εδέχθηκε μιά γερή σπρωξιά που τον έκαμε να γύση την ισορροπία του και να πέση στα νερά του Ζαμβέζη. ενώ ο αντίπαλός του ξεπούσε σ' ένα δυιστό γέλιο.

Πήγαινε να θρής δουλειά στον Μανόελ — έλεγε ο Βάσκο. Πήγαινε, αν το κατορθώσης.

Και γονατίζοντας στην κόψη της γέφυρας, κύτταξε από κάτω. "Ακουσε το μουρμούρισμα του νερού που έμοιαζε με ανθρώπινη επιληκτική φωνή, αλλά δεν δοκίμασε καμιά τύψη. "Ήξερε πως πέρα από τα θάβρα της γέφυρας υπήρχαν κοφτεροί θράχοι και με την όρμη του νερού ο 'Ι. τολός θα κυμματιαζόταν επάνω σ' αυτός. "Από προνοητικότητα όμως, έβγαλε το πιστόλι του και περίμενε, έτοιμος να το αδειάση επάνω στο πρώτο φάντασμα που θα παρουσιαζόταν από κάτω ή απάνω στη γέφυρα.

Μά το πιστόλι δεν του χρησίμευσε, και ο Βάσκο Γκαρντίζο προχώρησε ως τον δεύτερο θάβρα και του είπε:

Πού είναι ο άρχηγός σου; Θέλω να μιλήσω άμέσως στον Ροντριγκές Γκάρθια.

Ο φύλακας του έδειξε μιά μικρή σκηνή που θρικόταν εκεί κοντά κι' ο Βάσκο προχώρησε προς τα εκεί.

Ο ΜΑΝΟΕΛ ΝΤ' ΑΣΟΥΜΠΑΟ

Ο Μανόελ Ντ' Ασουμπάο ήταν ένας Πορτογάλος από την Κόιντρα, ως σαράντα χρόνων, και που έδω και δέκα πέντε χρόνια ζούσε στην "Ανγκολά. "Ήταν ρωμαλέος και μάλλον ύψηλός. Είχε καστανά μαλλιά και πάντα κομμένα, μικρά μάτια και χείλη σαρκώδη. "Ήταν θαυμάσιος γεωργός, έξυπνος και επιχειρηματικός νούς. Καλλιεργούσε το ζαχαροκάλαμα, το κακάο, τον καπνό και το μπαμπάκι. Στην επιχείρησή του έχρησιμοποιούσε όλη την οικογένειά του και πενήντα νέγρους Μπαντόν κι' άλλους τόσους 'Ινδο-Πορτογάλους από την Καόα και έπι πλέον τέσσερις 'Αλγερίνους που ήσαν κυνηγοί, γεωργοί και βοσκήτες.

Παρ' όλη όμως αυτή την ποικιλία φυλών και θρησκειών, μέσα στην επιχείρησή του Μανόελ Ντ' Ασουμπάο ποτέ δεν συνέδιναν παρεξηγήσεις και τσακώματα και πολύ σπάνια εχρησιμοποιείτο ο θούρδουλας. "Ο Μανόελ έθεωρείτο ως ο δίκαιος ανάμεσα σε δίκαιους και οι άνθρωποι του κυριολεκτικώς τον έλάτρευαν.

Μεταξύ αυτού και του Σιλβα Γκαρντίζο δεν υπήρχαν καλές σχέσεις, γι' αυτό, κατά τη χαραυγή, καθώς το καράβι του Σιλβα ξεκινούσε για το ταξίδι του, ο Άλχη, ο υπηρέτης του Αντόνιο Μορένι, αντικρουζοντας τον Μανόελ, έτρεξε κοντά του πηδώντας σαν αντίλοπη και ζήτησε την προστασία του, γιατί ο Σιλβα τον είχε χτυπήσει.

Σαχίμπ, του είπε, εσύ είσαι ο πιο δίκαιος άνθρωπος σ' αυτή τη χώρα. "Υπερασπίσου με και τώρα, όπως ε' έσωσες από τους ιθαγενείς του Κογκό και μ' έδωσες στον καλόν Άντόνιο.

Να σε υπερασπιστώ; Δεν έχεις το άφεντικό σου;

Ναι, σαχίμπ, αλλά ο Άντόνιο δεν ξαναγύρισε στην κατασκήνωσή απ' ό χθές το βράδυ. "Ο Σιλβα τώρα θέ-

λει να με πάρη μαζί του. Άλλά πώς να πάω χωρίς τον άφεντικό μου στον έπιο δέφιλω τη ζωή μου;

— Έχασα έναν άνθρωπο μου, τον 'Ιταλό, είπε ο Σιλβα, και δεν θέλω να χάσω κι' άλλον.

Μά τον έχεις άγκαζάρει στο καράβι σου και τον Άλχη; ρώτησε ο Μανόελ.

Τόν κράτησα για όσον καιρό θα ήσαν κοντά μου κι' ο άφεντικός του.

Μην τον πιστεύεις, σαχίμπ! "Αν οι άνθρωποι του ήθελαν να πούνε την αλήθεια, θα μαρτυρούσαν πως λείψματα... "Ο σαχίμπ μου, ο Άντόνιο, μοίραζε το φαί του μαζί μου, χωρίς τ'ε μερίδιό του γι' αυτόν τον λόγο να είναι διπλό, παρ' όλο που εγώ του ήμουνα χρήσιμος όπως και κάθε άλλος.

Φαίνεται, είπε ύστερα από μιά σύντομη σκέψη ο Μανόελ, πως ο Άλχη δεν σου ανήκει, Γκαρντίζο. "Αρα λοιπόν είν' ελεύθερος. "Αφησέ τον να πάη όπου θέλει.

Τι θέλεις να πής μ' αυτό, θρωμό σκυλο!

Σ' αυτό το σημείο διαδραματίστηκε μιά σκηνή, που κανείς δεν θα την φανταζόταν. "Ο Μανόελ ρίχτηκε επάνω στον αντίπαλό του σαν τίγρις, τον άρπαξε από τον λαιμό, τον έρριξε κάτω κι' έτοιμαζόταν, με μερικές γροθιές στο κεφάλι, να του αφαιρέση τη ζωή. Μιά φωνή πόνου ακούστηκε κι' η 'Ινές έπρόβαλε απ' το άμαξι της. "Ήταν χλωμή από τον θυμό της.

Άφηστε τον πατέρα μου! ξεφώνισε.

Και γυρίζοντας ύστερα στους κυνηγούς, είπε:

Και σεις τί στεκόσαστε; Δειλοί! Πού είναι το ντουφέκι μου;

Μην το ζητάτε, είπε ευγενικά ο Μανόελ. Νά, ο πατέρας σας είν' ελεύθερος, δεσποινίς. Σας τον αφήνω.

Έκαμε ένα πήδημα προς τα όπισω και είπε στον Άλχη:

Θέλεις νάβρης μαζί μου, φίλε;

Έχω κι' άλλους τέσσερις ομοφύλους, σου πού δοξάζουν τον προφήτη γιατί θρικήκαν στον δρόμο τους.

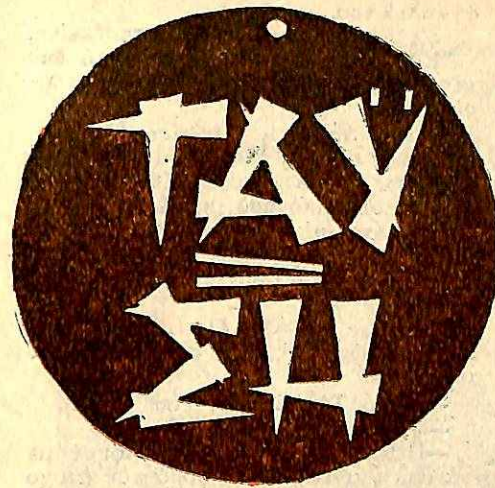
Ο προφήτης είπε: "Εκείνος που θα σώση τη ζωή ενός ανθρώπου, θα άμειβθ' σαν να έσωσε μιά ολόκληρη άνθρ'ότητα. Σ' ακολουξό, σαχίμπ. Έου θά με βοηθήσης να βρώ τον σαχίμπ Άντόνιο.

Ο Μανόελ έκανε να φύγη, αλλά η φωνή της 'Ινές τον κράτησε:

Σας ζητώ συγγνώμη, Ντόν Μα. νοέλ, έλεγε η νέα, γιατί σκέφτηκα έτσι και για μιά στιγμή κακό για σάς! Είμαι θεαία πως ο πατέρας μου σας σέβεται όπως και κάθε άλλος, αλλά ήταν νευριασμένος, γιατί ένας κυνηγός, ο πιό άσιος απ' όλους τούς άλλους, χάθηκε χωρίς να ξέρω με πού πήγε. Το γεγονός αυτό μάς λύπησε όλους πολύ, Ντόν Μανόελ, κι' ο πατέρας μου είναι πολύ δούθυμος. Αυτό ήσαν όλο. Είχε υπολογίσει πως θα μιουρούσαμε να κρατήσουμε τον Άλχη ως το Λίδιγκτον, κι' εκεί να έρωμε άλλους λευκούς κυνηγούς. Γι'ατί δεν...

Τι συμβιβάξετε; ε' τον Άλχη; Θά κάνη κι' αυτός συμβόλαιο.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Καταπληκτικό ανάγνωσμα έρωτος, περιπετειών και μυστηρίου

υπό
ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡ

ΒΟΝ (ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ)

Την άρπαξε από τη μέση και χύθηκε προς την πόρτα. Η Τάυ-Ση άφησε μιάν άπεγνωσμένη φωνή.

— Βοήθεια! Βοήθεια!

— Διωθ' για αίμα! τήςείπε με θραυχή φωνή. "Ελα καταραμένη, γιατί θέλω να σε ιδώ να πεθάνης μαζί με τον αγαπημένο σου. Τώρα σε μισώ, σε περιφρονώ, σε καταριέμαι!

Τη στιγμή εκείνη έφταναν οι πολεμιστάι σέρνοντας δεμένο τον Ζοζέ. Ακούγοντας τη φωνή του Τάυ-Σούγκ και βλέποντας την Τάυ-Ση στην άγκαλιά του, ο 'Ισπανός ένοιωσε το αίμα να του ανεβαινή στο κεφάλι. Με μιά εφφονική κίνησι, έρριξε κάτω τούς ανθρώπους που τον ώδηγούσαν και ώρμησε με σκυφτό το κεφάλι έναντίον του Τάυ-Σούγκ, που έν τω μεταξύ είχε ξαναπάρει το γιαταγάνι του. "Ο Κά-Μπόγκ κι' οι άνθρωποι του μπήκαν στη μέση.

— Άθλιε!... Άθλιε!, ξεφώνισε ο Ζοζέ.

Ο Τάυ-Σούγκ τον πλησίασε.

— Θέλω να σε ιδώ να πεθάνης μαζί της, του είπε. Κι' όταν θα έχετε πεθάνει, κι' όταν ο έλέφας σας λυώση τα κεφάλια, θα άρχίσω να χορεύω γύρω σας σαν δαιμονισμένο πνεύμα. Στόν στίβο!... Στόν στίβο!

Οι πολεμιστάι άρπαξαν τον 'Ισπανό από τα χέρια και τον τράβηξαν, παρ' όλη άπεγνωσμένη αντίστασή του. "Ο Κά-Μπόγκ τον άκολουθούσε, φέρνοντας στην άγκαλιά του την Τάυ-Ση, που δεν έδειχνε πιά σημεία ζωής.

Το πρωινό ήταν μελαγχολικό, ο ουρανός γκρίζος, συννεφιασμένος. Μιά ψιλή - ψιλή βροχή έπεφτε σιγανά, μουσκεύοντας τούς στενούς δρόμους της Μπιέν-Χόα, ενώ ένας ψυχρός άνεμος έρχόταν από τον Βορρά.

Η πομπή κατευθύνθηκε προς τον στίβο, που ήσαν κατασκευασμένος μέσα σ' ένα χωράφι.

Ένα άναρίθμητο πλήθος είχε καταλάβει τον γύρω χώρο. "Ολοι σχε-

δόν οι κάτοικοι της Μπιέν-Χόα θρικόταν εκεί.

Ένα άκατάπαυστο μουρμούρισμα, όμοιο με το μουγγισμα της θάλασσας, υποδέχθηκε τούς μελλοθανάτους. "Ο Ζοζέ, βλέποντας όλα εκείνα τα μάτια καρφωμένα επάνω του, σήκωσε υπερήφανα το κεφάλι.

— Άχι!, ξεφώνισε με πίκρα. Θέλετε να δήτε το αίμα μου. Θά σάς δείξω πως ξέρει να πεθάνη ένας 'Ισπανός καί...

Στάθηκε κι' άχρίασε τρομερά. — Τάυ-Ση!, μουρμούρισε με σπαράγμο.

— Νά, η έρωμένη σου!, άκούσθηκε μιά φωνή.

Στράφηκε και είδε κοντά του την Τάυ-Σούγκ.

— Νά είσαι καταραμένος!, άπήντησε ο 'Ισπανός, δείχνοντάς του τη γροθιά του. Νά είσαι καταραμένος, και το φάντασμα της Τάυ-Ση να σε βασανίζει μέχρι τάφου!

Ο Τάυ-Σούγκ σώπασε. "Εκαμε μερικά βήματα προς τα όπισω, τρέμοντας, κάτωχος και με το πρόσωπο παραμορφωμένο από σπασμούς, άνέθηκε στο θεωρείο του, κι' εκεί σωριάστηκε σ' ένα χαλί. Δαγκώνοντας τα χείλη του, έκαμε να ζεπηδήση ένα αλύακι αίμα, που κατηφόρισε στο σώγι του.

Ένα χτύπημα του «γκόγκ» άκούστηκε και σκέπασε το μουρμούρισμα του πλήθους. "Ο Ζοζέ σύρθηκε στόν στίβο και στα πόδια του ρίχτηκε η Τάυ-Ση, λιπόθυμη.

Ο Ζοζέ έσκυψε προς την αγαπημένη του και της φίλησε τα χείλη, που ήσαν παγωμένα σαν να την 'χε άγκαλιάσει ο θάνατος. Ένας λυγμός του έσχίσε το στήθος.

— Θεέ μου!... Θεέ μου!, έπρόφερε με βραχνή φωνή. Δεν υπάρχη πιά έλπίσι!... Θάρρος, Τάυ-Ση!... Στόν τάφο θά θρού με την ετυχία μας, πού μάς την έστέρησαν έδω ο Θεός σου και ο Θεός μου!...

Ανασηκώθηκε και τα μάτια του καρφώθηκαν σ' έναν τεράστιον έλέφαντα, που ούρλιαζε τρομακτικά, σείοντας την προβοσκίδα του. Στο αντίκρουσμα όμως του θηρίου, το θάρρος του έσβησε. Φοβήθηκε!

— Όχι! "Όχι!... Όχι!, ξεφώνισε. Δεν θέλω να πεθάνω!...

Έστρεψε γύρω του το χέ-

μένο βλέμμα του:

— Λυπηθήτε την!... Λυπηθήτε το «Ρό» του Ντόγκ-Τσιάγκ! Σώστε την, σώστε την!

— Χίλια-δυό χέρια τεντώθηκαν άπειληκτικά έναντίον του και χίλιες-δυό κραυγές έσκέπασαν τη φωνή του.

— Θάνατος στην άτιμη!

— Θάνατος στον λευκό!

— Θάνατος στοίς έχθρους της πατρίδας μας!

Ο δυστυχισμένος έστρεψε τότε το βλέμμα του προς τον Τάυ-Σούγκ και έφώνωζε:

— Τάυ-Σούγκ, σώσε την.

Ο στρατηγός άνοιξε τα χείλη σαν νάθελε να μιλήση, αλλά τίποτα δεν άκούστηκε.

Το πλήθος ούρλιαζε κι' άπειλούσε ακόμα:

— Θάνατος στην άτιμη!

— Θάνατος στον λευκό!

— Θάνατος στους έχθρους της πατρίδας μας!

Ο Ζοζέ έπεχείρησε μιάν άπεγνωσμένη άπόπειρα. "Αρπαξε την Τάυ-Ση και ώρμησε κατά των πολεμιστών, προσπαθώντας να σωθή με μιά εφφονική φυγή. Άλλά γονάτισε και σωριάστηκε στο έδαφος. Δυό πολεμιστάι όμως τον άρπαξαν και τον κράτησαν ως πού ο κυβερνήτης της Μπιέν-Χόα έδιάβαζε την καταδικαστικήν άπόφασι.

Ένα δεύτερο χτύπημα του «γκόγκ» άκούστηκε, πράγμα που έπέβαλε τη σιωπή σ' όλο το πλήθος.

Ο Ζοζέ, νοιώθοντας τον εαυτό του ελεύθερο, σύρθηκε ως την Τάυ-Ση που

Ένας κοχικινέζος, ανοίγοντας δρόμο ανάμεσα στους 'Ισπανούς έκαμε τον έλέφанта να άποσχωρήση και ύστερα ρίχτηκε επάνω στον Ζοζέ...

Г. М.

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

δικό του τρόπο να προετοιμάζεται για τις ερωτικές σκηνές των ταινιών που γυρίζει. "Εται η Γκρέτα Γκάρμπο θέλει ν' ακούει μερικούς αισθηματικούς σκοπούς πριν γυρίσει τις ερωτικές σκηνές της. Η Τζέαν Κράου-φορντ, η οποία έχει μιαν από τις σπουδαιότερες συλλογές δίσκων στο Χόλλυγουντ, δια-λέγει από αυτούς και παίζει εκείνους που νομίζει ότι θα την προετοιμάσουν καλύτερα, πριν παίξει μιαν αισθηματική σκηνή. Ο Κλάρκ Γκέμπλ, ο οποίος είναι πάντοτε καλό-κεφος, δεν παύει να περπατάει ζηρώτατα τις πιο μεγάλες θεντέτες στις δοκιμές των ερωτικών σκηνών. Η Ζανέτ Μαρκντόναλντ και ο Νέλσον Έντν, που παίζουν τώρα σχεδόν πάντοτε μαζί, γυρίζουν τις ερωτικές σκηνές τους φυσικώτατα, τραγουδώντας πάντα, χω-ρίς καμιά παραφροσύνη να προδίδη την συ-κίνησή τους. Ο Ουίλλιαμ Πόουελ και η Μύ-να Λόου, που είναι το πιο κεφάτο ερωτικό ζευγάρι της οδόνης, έχουν πλέον συνηθίσει με τους πυροβολισμούς, τα σπασιμάτα, τους ανθρώπους που πηδούν από τα παράθυρα κλπ., που υπάρχουν στις αστυνομικές ταινί-ες τους και παίζουν τις ερωτικές σκηνές τους χωρίς να ενοχλούνται καθόλου από ό-λα αυτά.

★
Η Άνναμπέλα, η οποία άνηγγειλε ότι χωρίζεται τον Ζάν Μυρά, ανέχωρσε την πε-ρα μέρη εβδομάδα από το Παρίσι για το

ρει άσασια μετά την τελευταία έγγεσησή του κι' ο Μπίγκ Κρόσμπυ ότι είχε γίνει πα-τέρας τετραδύμων! Και κάθε εβδομάδα έχει απαραίτητα την ψευδή είδησεογραφία της.

★
Εντός των ημερών, στην γαλλική πόλη Κασέν, θα εκδικασθί η άγωγή του δημοφι-λούς Γάλλου ηθοποιού Ανρύ Γκαρά, ο ό-ποιος ζητεί αποζημίωση 2.000.000 φράγκων για μια γροθιά που του έδωσε στο μάτι ο διευθυντής του καζίνο της λουτροπόλεως Μπανιόλ ντε λ' "Ορν, με τον οποίον είχε φι-λονεικήσει. Το μάτι του Γάλλου άστέρος εί-χε τραυματισθί από τη γροθιά και έχερεί-σθη ολόκληρη θεραπεία. Και τότε, την 7 Ιανουαρίου 1937, ο Ανρύ Γκαρά υπέβαλε την άγωγή του, ενώ το έπεισόδιο είχε γίνει την 18 Αυγούστου 1935. Η εκδίκασια άνε-βάλλετο διαρκώς, διότι εν τώ μεταξύ έγιναν "πνευματικές απόπειρες συμβιβασμού άλλ' άπέτυχαν. Μια έκθεσις τριών οφθαλμολόγων έβεβαίωσε ότι το μάτι του γνωστοτάτου η-θοποιού είχε πάθει και έτσι τελικώς η δίκη ώρίσθη για το τέλος του τρέχοντος μηνός. Ο Ανρύ Γκαρά ζητεί δύο εκατομμύρια, η δέ δίκη προηγουμένως πολύ ενδιαφέρουσα, για τί συνήγοροι του καζίνο είναι ο περίφημος δικηγόρος κ. Μορό Τζαφφρέρι, ο οποίος θα υποστηρίξη ότι και το γοητευτικότερο μάτι δεν μπορεί να ζητά δύο εκατομμύρια για μί-ν γροθιά.

Η δεά του γορού

ΕΛΕΑΝΟΡ ΠΑΟΥΕΛ

Ο διάσημος ηθοποιός Έντουαρντ Ρόμπιν-σον λέει για την Ελεάνορ Πάουελ: «Δεν θα ξαναγίνη τέτοια χορεύτρια ούτε σε 50.000 χρόνιαν». Η Ελεάνορ όμως η ίδια δεν είνε έθεσία γι' αυτό. Τούλάχιστον δεν ήταν ό-ταν πρωτοέφθασε στο Χόλλυγουντ και προσπά-θηκε να βρή εργασία χορεύοντας. Επέτυχε σ' ένα από τα καλά στυντίο. Της έπρότει-ναν συμβόλαιο, αλλά πρώτα έπρεπε να μά-θη να χορεύη με τον Φρέντ Άσταρ. Επί μύ-νης τα πράγματα ήταν δύσκολα, γιατί της έδιναν μόνο δεύτερους ρόλους. Επί τέλους η Ελεάνορ μια πέρα υπέγραψε ένα συμβό-λαιο που την έκανε άστέρα. Και τώρα άνα-γνωρίζεται, χωρίς καμιάν αντίρρησι, η με-γαλύτερη χορεύτρια της οδόνης.

Δεν κουράζεται ποτέ να χορεύη. Καμιά φορά θα ήθελε να μπορούσε να ξεκόψη το χορό και να ξεκουρασθί, αλλά δεν τό κα-τορθώνει: ο χορός είναι η ζωή της. Η ίδια παραδέχεται ότι αν δεν είχε τη μανία του χορού, θα εξακολουθούσε να είναι κλεισμένη στο σπίτι της, στη μικρή επαρχιακή πόλη, όπου γεννήθηκε, δειλή και συνεσταλαμμένη και χωρίς άλλα όνειρα. Ο χορός όμως είναι το πιο ζωντανό ένστικτό της. Είνε χαρακτηρισ-τικό ότι ένας επαρχιακός χοροδιδάσκαλος έκαμε γι' αυτήν ό,τι κανονικά θα μπορού-σαν να κάνουν μόνον οι καλύτεροι χορογρά-φοι. Αυτός την έπεισε να εκστρατεύη για να κατέκτηση το Χόλλυγουντ. Και είνε πε-ρίεργον ότι, όταν η Ελεάνορ έπεισθη, πήρε μαζί της στο Χόλλυγουντ ολόκληρο το πε-ριβάλλον του επαρχιακού σπιτιού της: την μητέρα της, τον παππού και την γιαγιά της, το σκυλί της και το καναρίνι της. Ποτέ δεν έπαψε να είναι μια άπλη έπαρχιωτοπούλα. Και όπαντ με προθυμία σ' ανορίβμητα γράμματα που παίρνει από τους θαυμαστάς της ή από λάτρεις του χορού. Και στα γράμ-ματα αυτά υπάρχουν σχεδόν στερεότυπα δύο ερωτήσεις. Η πρώτη είναι: «Πώς μπορώ να χορέψω κλακέτας;». Η δεύτερη είναι: «Πό-σο σάς έστοίχισε να μάθετε κλακέτας;». Και η Ελεάνορ όπαντ στερεότυπα: «Να μάθε-τε πρώτα κλασσικό χορό. Είνε η απαραίτη-τη βάση. Έτσι έκανε κι' ο Φρέντ Άσταρ» στην πρώτη και: «Είκοσι δολάρια» στη δεύ-τερη. Κι' οι δύο άπαντήσεις είνε αληθινές. Έμαθε κλακέτες στη Νέα Υόρκη από τον Τζακ Ντόνιαν, σε δύο μαθήματα, που τα «πλήρωσε δέκα δολάρια το ένα. Έσπουδα-σε όμως χρόνια ολόκληρα κλασσικούς, άκρο άστικούς και λαούς χορούς. Κι' όμως, από το 1929 κατέχει τον τίτλο: «Η μεγαλύτε-ρη χορεύτρια κλακέτας του κόσμου». Από τότε δεν ξανάγινε διαγωνισμός, γιατί οι οργανωτάι του τον θεωρούν περιττόν: η Ε-λεάνορ θα παίρνη πάντοτε το πρώτο θρα-ύσιο.

Η Γκάρμπο είναι το είδωλο της Ελάνορ. Και είνε φίλες, πράγμα σπάνιο στο Χόλλυ-γουντ, όπου η Γκάρμπο δεν έχει πολλές πα-ρέες.

Είνε άγαμη και μολονότι είνε 28 χρονών, δεν σκέπτεται να παντρευθί. Περιμένει, λέει, να τελειώση πρώτα τη σταδιοδρομία της και τότε θα πάρη έναν άνδρα δέκα χρόνια μι-κρότερό της. Δεν παύει πολύ μέρος στην κοινωνική ζωή του Χόλλυγουντ, γιατί «είνε κουρασμένη και πολυσύναλλη». Αλλά αν η εργασία είναι εύτυχια, τότε η Ελεάνορ Πάουελ είναι άσφαλώς η πιο εύτυχισμένη κο-πέλλα στον κόσμο.

Μικρά νέα

Κάθε «άστηρ» του Χόλλυγουντ έχει τον

Η πιο χαριτωμένη στάρ της Εύρώπης είνε, πανθομολογούμενως, σήμερα η Ντανιέλ Νταριέ, ηρώς τώσων και τώσων άριστουργημάτων, όπως «Το δρῆμα του Μάγερλινγκ», «Κατόχησις έμπιστοσύνης», «Δεσποινίς μου» κλπ. Η μεγαλύτερη όμως δημιουργία της Νταριέ είναι το τελευταίο της φιλμ «Κάτια», που θα άπολαύσουν οι Άθηναίοι εντός λίγου και που η υπόθεσις του είναι παρμένη από τα ώραιότερα και δραματικώτερα ειδύλ-λια της Ιστορίας, της ερωτικής περιπέτειας του Αυτοκράτορος Άλεξάν-δρου Β' της Ρωσίας με την πριγκήπισσα Κατερίνα Μιχαηλόβνα Ντολ-γκορούκι, την κατόπιν γήραν πριγκήπισσαν Γιουριέβσκι, που τελείωσε τις ήμέρες της φυγής στο πρόσγειο των Παρισίων Πασού.

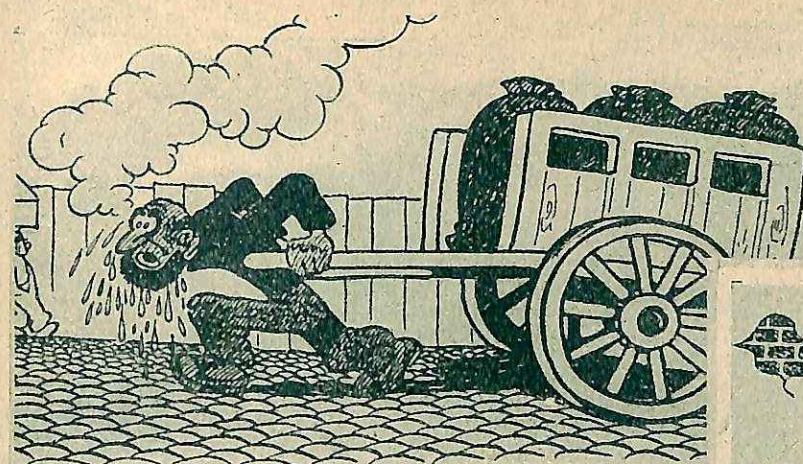
Χόλλυγουντ, όπου έχει συμβόλαιο για διά-φορα φιλμ. Τα σενάρια είνε έτοιμα, μόλις δέ η Άνναμπέλα τό έγκρίνη, θ' άρχισή τῶ γυρίσμα τους. Πρωταγωνιστής θα είνε μαζί με την Άνναμπέλα, ο Τάβρον Πάουερ. Τόν Άπριλιο η Άνναμπέλα θα γυρίση στην Εύ-ρώπη, για να πρωταγωνιστήση σε δύο ται-νίες που θα γυρίση στο Λονδίνο. Κι' έπειτα θα έλθωφνη για το Χόλλυγουντ όπου θο μείνη πολύ.

★
Οι ψευδείς είδησεις δεν είνε προνόμιο μό-νο της πολιτικής. Δεν άφήνουν ήσυχο ούτε τον κινηματογράφο και πρό παντός τους άστέ-ρες, οι οποίοι είνε υποκρωμένοι να καταγι-νώνται σχεδόν καθημερινώς με διαψεύσεις. Έτσι, μέσα σε μιαν εβδομάδα, ο Σπένσερ Τραούρ έμαθε ότι πέθανε, ο Ουάλλας Μπέρν-ετ είχε προηγουμένως σάοκρά ενώ έγύριζε μια ταινία, ο Ουίλλιαμ Πόουελ ότι είχε πά-

Συντομες βιογραφίες

ΟΥΑΛΛΑΣ ΜΠΗΡΥ

Γεννήθηκε στο Κάνσας Σίτυ του Μισσου-ρι των Ηνωμένων Πολιτειών την 1ην Άπρι-λίου 1889. Είνε 49 έτών. Έχει καστανά μαλλιά και μάτια, άνάστημα 1,82. Όταν ή-ταν 16 έτών έφυγε από το σπίτι του και άρ-χισε την σταδιοδρομία του ως γυμναστής έ-λεφάντων. Κατόπιν έπαιξε στο μελόδραμα ως θαυρότονος. Στον κινηματογράφο άφιερώ-θηκε από το 1914 σε κομικές ταινίες. Κα-τόπιν έγινε ένας από τους μεγαλύτερους δρα-ματικούς ηθοποιούς του Χόλλυγουντ. Τα τε-λευταία φιλμ του είνε: «Θάλασσες της Κί-νας», «Α! Ερημιά!», «Μήνυμα στον Γκάρ-θια», «Το πλοίο των σκλάβων». Ο κακός άνθρωπος του Μπρίμστον.

ΕΝΩ Ο ΙΔΙΟΣ ΕΙΧΕ ΑΝΑΦΕΙ
ΚΑΙ ΟΥΤΕΡΑ ΣΟΥ ΛΕΝΕ ΟΙ ΠΕΛΑΤΕΣ ΜΟΥ ΠΩΣ ΤΑ
ΚΑΡΒΟΥΝΑ ΜΟΥ ΔΕΝ ΑΝΑΒΟΥΝ!

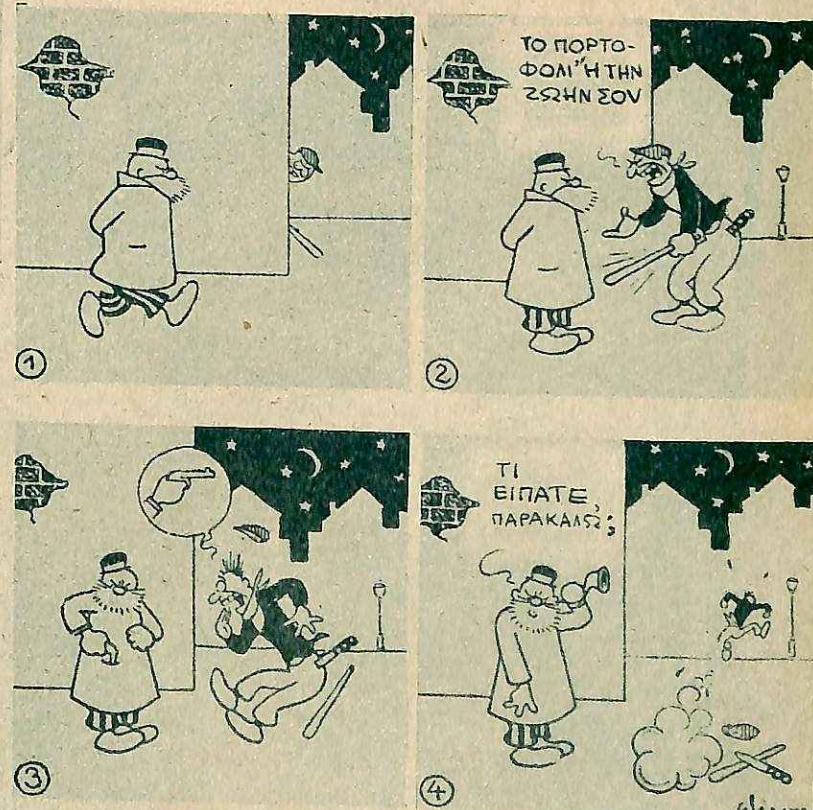

ΕΝΩ Ο ΙΔΙΟΣ ΕΙΧΕ ΑΝΑΦΕΙ
ΚΑΙ ΟΥΤΕΡΑ ΣΟΥ ΛΕΝΕ ΟΙ ΠΕΛΑΤΕΣ ΜΟΥ ΠΩΣ ΤΑ
ΚΑΡΒΟΥΝΑ ΜΟΥ ΔΕΝ ΑΝΑΒΟΥΝ!

ΕΝΩ Ο ΙΔΙΟΣ ΕΙΧΕ ΑΝΑΦΕΙ
ΚΑΙ ΟΥΤΕΡΑ ΣΟΥ ΛΕΝΕ ΟΙ ΠΕΛΑΤΕΣ ΜΟΥ ΠΩΣ ΤΑ
ΚΑΡΒΟΥΝΑ ΜΟΥ ΔΕΝ ΑΝΑΒΟΥΝ!

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΝΩ Ο ΙΔΙΟΣ ΕΙΧΕ ΑΝΑΦΕΙ
ΚΑΙ ΟΥΤΕΡΑ ΣΟΥ ΛΕΝΕ ΟΙ ΠΕΛΑΤΕΣ ΜΟΥ ΠΩΣ ΤΑ
ΚΑΡΒΟΥΝΑ ΜΟΥ ΔΕΝ ΑΝΑΒΟΥΝ!

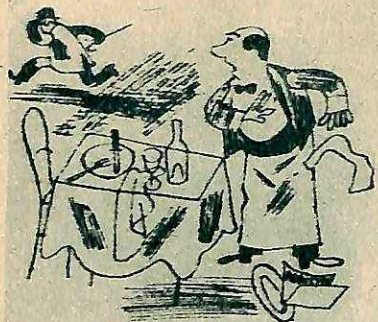

Anita Pärre

Pauline Tuori

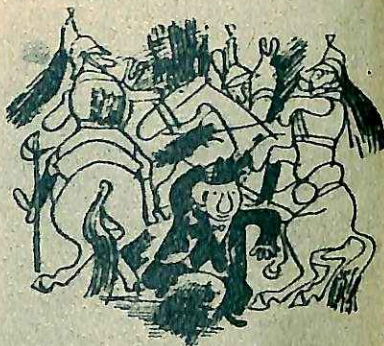
Eira Ilmarinen

Εάν τό εκάσετε από ένα εστιατόριο χωρίς να πληρώσετε, τρείς μέρες φυλά κιεί καί 175 φρ. πρόστιμο. Μαζί με τὰ δι καστιμά έξοδα... 2.000 φράγκα

Εάν εας μπινίση νά τραβήξε τὸ μουεταίμ' ενός πόλιεμαν, 125 φρ. πρόστιμο, καί με τὰ έξοδα... 1.000 φράγκα.

Εάν δοιμάσετε νά περάσετε ανάμε βα από ένα στρατιωτικό τμήμα, 50 φρ. πρόστιμο καί με τὰ έξοδα... 450 φρ.

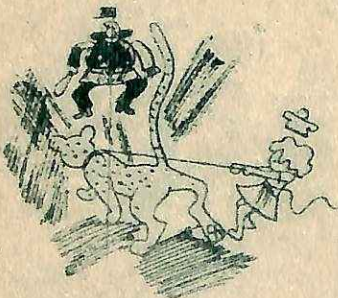

Εάν υόθετε άνθη από τὰ διάφορα παρμα, 12 φρ. πρόστιμο καί με τὰ έξοδα 100 φράγκα.

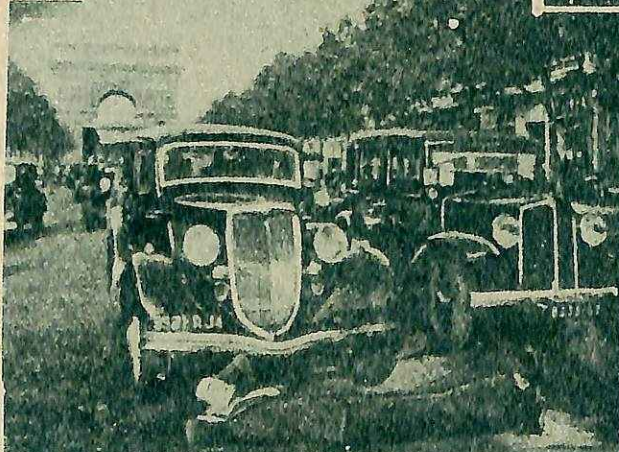
Αυτά συμβαίνουν... εἰς Παρισίον...

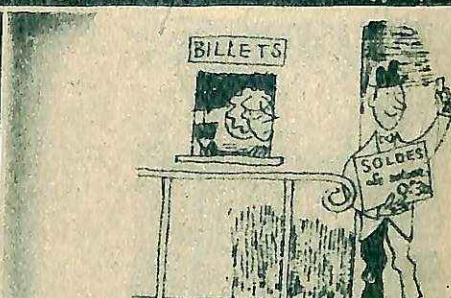
Εάν φιλήσετε ένα υοιμισμένο πρόσωπο χωρίς τὴν ευχαριστάσεσ του, 60 φρ. πρόστιμο ε με τὰ έξοδα... 1000 φράγκα

Εάν χωρίς άδεία περιφέρεθε μέσα στο Παρισί με μια λεοπαρδαλί, 15 φρ. πρόστιμο καί με τὰ έξοδα... 100 φράγκα

Εάν υοιμάσετε ετή μέση τῆς Λεωφ. τῶν Ἡλυνιδιών πεδίων, μια μέρα φυλάκιση, 1 φρ. πρόστιμο ε με τὰ έξοδα... 800 φράγκα.

Εάν μεταπωλήτε τὸ εἰστηριον επίετροφῆς, 15 φρ. πρόστιμο καί με τὰ έξοδα 400 φράγκα.

Εάν εας έλθῃ ἡ όρεξις νά παρετε τὸ μπανιό εας σε μια δεκαμένη τῆς πλατ. Ομοναιας, 100 προστ. με τὰ έξοδα 1200 φρ.

Εάν υαλέσετε σε βοήθειαν τὴν Ἀστυνομίαν ἢ τοὺς πυροσβεστας γυρίζετε 8 μέρες φυλάκιση καί 125 φρ. πρόστιμο ε με τὰ έξοδα 1.500 φράγκα

Εάν φτύσετε ένα υ οιονόηποτε διαβατή στο δρόμο, 8 φράγκα πρόστιμο, ε με τὰ έξοδα... 75 φράγκα.

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ
ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ
τῆς **Μαγκαλί**

Ένα μάθημα ποδηλάτου

ΩΣΤΕ έτσι, κυρά Βικτωρία, άπόψε θ' άνοιχθῃ ἡ διαθήκη τῆς μακαρίτισσας δίδος ντε Μεριόλ;
—Τί ρωτάς, άφού ξέρεις ότι ὁ συμβολαιογράφος κ. Λεντουάν γευματίσε σήμερα με τ' άφεντινά;
—Καί σε ποιόν νομίζετε ότι ἡ μακαρίτισσα δεσποινίς, άφήνει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας της;
—Όσο γι' αὐτὸ ρωτά καλύτερα τὸ φεγγάρι...
—Δέν εἶσθε καθόλου εὐγενική, κυρά Βικτωρία. Μήπως άπαγορεύεται σ' έναν παλῆ ὑπηρέτη τῆς οικογενείας, νά ενδιαφέρεται γιὰ τίς ὑποθέσεις τῶν κυρίων του; Φυσικά ἡ δις Ἰσαμπέλλα θάχη τὸ μεγαλύτερο μερίδιο. Ὑστερα από κείνην ἴσα μερίδια θάχουν οἱ νεαροὶ κύριοι. Ὁχι. Μοῦ φαίνεται ότι εἶχε

κάποιά προτίμησι στὸν κ. Λιονέλ. Εἶνε, βλέπετε, ὁ πρωτότοκος. Ἀλλὰ καί ὁ κ. Οὐμπέρ, δέν διατρέχει τὸν κίνδυνο νά ξεγασθῇ. Ἐκείνη πού δέν θά πάρη καί πολλὰ πράγματα εἶνε ἡ δις Μαρίσκα.
—Θαυμάζω τὴν οὐδερέκεια σου. Καί από ποῦ τὰ συμπεραίνεις ὅλ' αὐτά;
—Μά δέν τὴν άναποῦσε ποτὲ καί τὴν φόρτωνε πάντα με περισσότερες παρατηρήσεις παρὰ χάρδια, ὅπως άλλωστε καί ὅλοι ἐδῶ μέσα. Μόνο οἱ νεαροὶ κύριοι άποτελοῦν εξαίρεσι. Ὁ κ. Οὐμπέρ γιατί εἶνε καλὸς μ' ὅλον τὸν κόσμο καί ὁ κ. Λιονέλ

γιατί—όπως δα καταλαβαίνουν όλοι—τρέφει ένα αίσθημα για την μικρή του εξαδέλφη. Κατά βάθος, ή μόνη του επιθυμία είναι να ένωση τη ζωή του με την δική της, αλλά ή κυρία είναι άρκετα αυστηρή για να επιτρέψει παρόμοιες χειρονομίες. "Αλλάστε δέν έχει και άδικο. Δέν μπορεί ό μεγαλύτερος από τους κυρίους, να κάνει ένα μέτριο γάμο. Καί ή δις Μαρίσκα έκτός της φτώχειας της, είναι και ξένης καταγωγής. Αύτά όλα είναι πράγματα που δέν παραβλέπονται...

—Παραβλέπονται, δέν παραβλέπονται, πάντως δέν περιμένει κανείς από σένα την λύσι αυτών των ζητημάτων, τόν διέκοψε ή θυμωμένη φωνή της γρηάς οικόνομου. Πήγαινε καλύτερα, να κάνεις την δουλειά σου.

Όταν έμεινε μόνη ή Βικτωρία, πλησίασε στο παράθυρο. "Ο ήλιος που έδυε, έριχνε τό μελαγχολικό του φώς στα ψηλά δένδρα που ύψώνονταν στο πάρκο, κοντά στη θάλασσα. "Ασυγκίνητη από την ύπεροχη θέα ή Βικτωρία, άπλωσε τό χέρι για να κλείση τις γυρίλλες, όταν την προσοχή της τραβήξε ένα ζεύγος περιπατητών που βρισκόνταν στη δεινδροστοιχία.

"Εκείνος, ψηλός, λεπτός, με γελαστό βλέμμα, ώδηγούσε με τό ένα χέρι ένα ποδήλατο, ένφ με τό άλλο κρατούσε τό μπράτσο μιας όμορφης νέας που καθόταν πάνω κι' έτσι της έδινε ένα μάθημα αυτού του σπόρ. "Εκείνη κύτταζε τόν σύντροφό της με τό ζωηρό βλέμμα των μαύρων της ματιών.

"Η άδεξιότης των κινήσεών της, έκαναν τόν νέο να ξεσπά σε άκράτητα γέλια. Στα πρόσωπά τους ήταν ζωγραφισμένη ή χαρά. Φαίνεται ότι ή συμβιβαστική τώσαν έτών, είχε κάνει πιό στενή ακόμα την συγγενική οικειότητα.

Νευριασμένη από τό θέαμα αυτό ή Βικτωρία έκλεισε τό παράθυρο, ένφ σκεπτόταν ότι ή προτίμησις αυτή του Λιονέλ στην Μαρίσκα, δέν μπορούσε παρά να φέρη δυσάρεστες και άνησυχίες στην κυρία της.

Τη στιγμή εκείνη μιá φωνή, που παρὰ την άδυναμία της πρόδιδε έναν ένδομυχο θυμό, άκούστηκε από ένα παράθυρο του πρώτου πατάματος.

—Λιονέλ, έλεγε ή δυσάρεστημένη φωνή που άνήκε σε μιá γυναίκα, πώς χάνεις τόν καιρό σου σε άσχολίες που θα ήσαν άξίες ένός μαθητού, ένφ ό μαίτρ Λεντουάν σε περιμένει να του δείξεις τό κτήμα; Πήγαινε γρήγορα και ζήτησε του συγγνώμη για την καθυστέρησί σου, χωρίς φυσικά να του εξηγήσης την γελωτιά αιτία. Καί σύ, Μαρίσκα, μη ξεχνάς ότι δέν είσαι πιá μικρή για να καταγράσαι της καλωσύνης των εξαδέλφων σου.

"Ανέβα, καλύτερα, στο σιδηρωτήριο, όπου ή Βικτωρία θα σου μάθη κάτι χρήσιμο.

Με τις πρώτες λέξεις, οι δύο ποδηλατισται σήκωσαν τό κεφάλι και λίγη ταραχή φάνηκε στα πρόσωπά τους, τα κατακόκκινα απ' τόν περίπατο. Κάτω από τα ξανθά μαλλιά, τό μέτωπο του νέου κοκκίνισε ακόμα περισσότερο και μιá λάμψις θυμού φάνηκε στο γαλάζιο βλέμμα του.

—Μά, μαμά, δέν είχαμε όρίσει ραντεβού με τόν μαίτρ Λεντουάν και ό περίπατος άνάμεσα στα χωράφια και στα λειβάδια, μ' αυτόν τόν καυτερό ήλιο δέν είναι διόλου ευχάριστος. Δέν μπορούμε να περιμένουμε την δύσι;

—Δέν ξέρεις ότι στις τέσσερις θα λάβη χώραν στην βιβλιοθήκη...

—...Η άνάγνωσις της διαθήκης. Δέν μπορεί να μη τό ξέρω άφου έδω κι' όντω μέρες δέν έχομε άλλο θέμα συζητήσεως.

"Η άρρωστιά της χλωμάδα που ήταν άλωμένη στο πρόσωπο της κ. ντέ Τρεβάν δέν μπορούσε να κρύψη την άνησυχία που ζωγραφίζονταν στα λεπτά χαρακτηριστικά της. "Η άνησυχία αυτή έδινε μιá έκφρασις θυμού στα συνήθως γλυκά και χαδιάρικα μάτια της.

"Ο Λιονέλ γύρισε στην εξαδέλφη του και με χαμηλή φωνή έλεπε:

—Πρέπει να σάς άφήσω, Μαρίσκα. Τό μάθημα πήγαινε πολύ καλά. "Αλλά...

—"Αλλά δέν είστε παρὰ ένα φοβικιστάρικο άγόρι που νομίζει κάποτε ότι είναι άνδρας και μού υπόσχεται προστασία απέναντι όλων αυτών που με κατατρέχουν. Βλέπω όμως ότι είναι περιττόν να περιμένη κανείς από σάς μιá ένδειξι ένεργητικότητας. Πηγαίνετε τώρα, να υπακούσετε στις διαταγές που σάς δίδουν, ένφ εγώ θα συναντήσω την ύπηρεσία της όποιας άποτελώ μέλος, παρ' όλο που είμαι κόρη της αδελφής της μητέρας σας.

Τού έριξε ένα βλέμμα θυμού και μελαγχολίας και άπομακρύνθηκε.

Καθώς περνούσε τό εύρύχωρο και πολυτελές χώλλ, συναντήθηκε με μιá άλλη νέα, δυό-τρία χρόνια μεγαλύτερη της. "Ήταν κι' αυτή χαριτωμένη, παρ' όλο που διέφερε έντελώς απ' την πρώτη.

"Ενφ ή Μαρίσκα ήταν καστανή, αυτή είχε γαλανά μάτια και τό κεφάλι της τό πλασίονε ένα διάδημα από χρυσά μαλλιά. "Η πρώτη ήταν ζωηρή και παγνιδιάρη, ένφ ή άλλη παρουσίαζε μιá συγκρατημένη μεγαλοπρέπεια.

—Πόσο φαίνεται νευριασμένη, Μαρίσκα, έλεπε ή νεοφερμένη.

—Και σεις πόσο φαίναστε ήσυχη, "Ισαμπέλλα. Σίγουρα θα πηγαινέτε στο σαλόνι ή στη βεράντα όπου σάς περιμένει μια

πολυθρόνα και δ... Ούμπέρ. "Εγώ όμως πηγαίνω να εκτελέσω τις διαταγές της Βικτωρίας. Αυτόν τόν τρόπο συμπεριφορας φαίνεται ότι συνηθίζουν οι ζειες στις άνεπιές, στους πύργους της Νορμανδίας.

—"Εφ' όσον οι άνεπιές ξεχνούν κάποτε τόν σεβασμό που όφείλουν στις βειες, άναγκάζονται αυτές να τις άνακαλούν στην τάξι, έλεπε με έλαφρά σαρκαστικό τόνο ή "Ισαμπέλλα που στο άκουσμα του όνόματος του Ούμπέρ είχε κοκκινίσει. Κατά βάθος όμως δέν σκέπτεται κανείς καθό γιá σάς και πρέπει να έλθε άγάριστη για να μην αισθανθε εύγνωμοσύνη γι' αυτούς που σάς δέχτηκαν στο σπίτι τους, όπως και μένα.

—Όχι, ώ, όχι όπως εσάς.

Και δάκρυα γέμισαν τα μάτια της.

"Η "Ισαμπέλλα της έριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα και έπροχώρησε προς την άντικρυνη πόρτα. "Όταν την άνοιξε, για να μη στο κομψό δωμάτιο, ένας νέος που καθόταν, σηκώθηκε άμέσως και πλησίασε προς τό μέρος της. Την άγκάλιασε με τό φιλογρό τό βλέμμα και της έλεπε με μιá φωνή γεμάτη άνησυχία:

—Ω, "Ισαμπέλλα, πόσο ήθελα να σάς μιλήσω. Δέν ξέρετε με τί άγωνία περιμένω τό άνοιγμα της διαθήκης. "Απ' αυτό θα έξαρτηθή τό μέλλον μας. Δέν περιμένω παρὰ να γνωρίσω τις τελευταίες επιθυμίες της μακαρίτισσας βειας μας, για να καταστήσω γνωστή στην μητέρα μου, την άπέραντη επιθυμία που με κατέχει, να σάς κάνω γυναίκα μου...

Η οικογένεια ντέ Τρεβάν 'και οι δύο όρφανές

NAMEΣΑ στην Ντέν και στην Τρουβίλ, πάνω σ' έναν δ'μορφο λόφο ήταν κτισμένο τό Τρεβάν.

Στόν πύργο αυτό ζούσε ή κ. ντέ Τρεβάν, χήρα ένδς άξιωματικού με τα δυό άγόρια της: τόν Λιονέλ που ήταν ήδη 25 έτών και τόν Ούμπέρ, τρία χρόνια νεώτερον. "Ο μεγάλος είχε ένα χαρακτήρα ήπιο, μάλλον εύθυμο, αλλά άβουλο. "Ο μικρός ήταν έντελώς αντίθετος. "Η όρμητική και άνήσυχη φύσις του, τόν έκανε από πολύ νέο άκόμα να έκδηλώση την κλίσι του για ένα μέλλον επικίνδυνο. Κατετάγη στο ναυτικό και ή καριέρα του προσηνύετο λαμπρά, όταν ένας κίτρινος πυρετός που άρπαξε στις άκτές της Σενεγάλης, τόν είχε άναγκάσει ν' άποσυρθη. Παρ' όλο που είχαν περάσει δυό χρόνια από τότε, ή ύγεια του δέν είχε άποκατασταθή τελείως και τού είχε μείνει μιá έλαφρή νευρασθένεια, που άνησυχούσε τους δικούς του.

Πριν δέκα χρόνια, ή οικογένειά τους μεγάλωσε με την άφ'εμιás μνηκής εξαδέλφης, την όποια τ' άγόρια δέχτηκαν σαν άδελφούλα τους.

"Η Μαρίσκα Βρελίτζυ ήταν ή κόρη μιας άδελφής της κ. ντέ Τρεβάν, ή όποια είχε παντρευθή υπό συνθήκας μάλλον ρωμαντικές, οι όποιες όμως πολύ λίγο άρεσαν στην οικογένειά της.

"Ο Στέφανος Βρελίτζυ άνήκε στην καλύτερη κοινωνία της Βαρσοβίας, πολιτικοί όμως λόγους τόν άναγκάσαν ν' άπομακρυνθή από την πατρίδα του. Τό έξαιρετικό μουσικό ταλέντο με τό όποιον ήταν προικισμένος, τόν βοήθησε στο να κερδίξει τό ψωμί του. Γύριζε από πόλι σε πόλι δίνοντας ρεσιτάλ, τα όποια προσένοσαν μεγάλο θόρυβο. Σ' ένα απ' αυτά, γνώρισε την Ντενίζ ντέ Μεριόλ και ό κεραυνοβόλος έρως που έπηκολούθησε, είχε ως άποτέλεσμα τό γάμο τους, ό όποιος έφερε την ρήξι με την οικογένεια της Ντενίζ. "Υστερα από έννέα χρόνια οι δυό σύζυγοι έπεσαν θύματα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος, στην "Ελβετία, που τούς κόστισε τη ζωή. "Αφσαν ένα κοριτσάκι, που έκτός από την όρφάνια του, ήταν και φτωχό, έχοντας για μόνη προικία τα λίγα ύπολειμματά της μητρικής περιουσίας. "Η κ. ντέ Τρεβάν πήρε στο σπίτι της τόν κόρη της αδελφής της και καθώς τα δυό άγόρια δέν είχαν άδελφή, ή μικρή Πολωνογαλλίδα, έγινε ή άγαπημένη σύντροφος της παιδικής τους ήλικίας.

"Όταν όμως τα χρόνια που πέρασαν μετέβαλαν τα παιδιá σε άνδρες και τό άπαιτο κοριτσάκι σε μιá νέα έξαιρετικής καλλονής, ή κ. ντέ Τρεβάν άρχισε να βλέπη με άνησυχία αυτή την οικειότητα. Δέν επιθυμούσε διόλου έναν γάμο της άνεπιάς της μ' έναν από τούς γιους της, γι' αυτό φρόντιζε όσο τό δυνατόν να έρχονται σε λιγώτερη έπαφή. Για τόν Ούμπέρ δέν υπήρχε φόβος, έφ' όσον τό επάγγελμά του ναυτικού τόν κρατούσε σχεδόν πάντα μακριά, ό Λιονέλ όμως ό όποιος είχε άναλάβει την διεύθυνσι των πατρικών κτημάτων, θρισκόταν άναγκαστικά στο σπίτι. "Επειδή λοιπόν δέν υπήρχε τρόπος να τόν άπομακρύνη, ή κ. ντέ Τρεβάν άρχισε μιá άλλη τακτική απέναντι της άνηπιάς της. Προσπαθούσε με κάθε τρόπο να την παραινώνηθαι βάζοντάς την στη θέσι του κατωτέρου προσωπικού.

"Η Μαρίσκα τα ύπέφερε όλα με την άξιοπρέπεια ξεπεσμένης πριγκίπισσας, δέν μπορούσε όμως να συγκρατήση την άγανάκτησί της, την όποια μεγάλωνε ακόμα περισσότερο ή διαιότης του σλαβικού αίματος που έτρεχε στις φλέβες της. Τό μίσος όμως που έννοιωθε για τη βεια της, άφηνε έντελως άνεπηρέαστη την άγάπη για τα εξαδέλφια της. "Ο Ούμπέρ της φερόταν με μεγάλη καλωσύνη και γλυκύτητα, ό δέ Λιονέλ, χωρίς ούτε και ό ίδιος να τό καταλαβαίνει, έννοιωθε γι' αυτήν ένα αίσθημα έξαιρετικής στοργής.

Μέσα λοιπόν σ' αυτή την πολύ λίγο αίθρια άτμόσφαιρα, ζούσε ή Μαρίσκα, όταν ένα θράδυ συνέβη άλλο άπόδοτο γεγονός. Μιá άλλη νέα, μιá όρφανή κι' αυτή, ήρθε να ζητήσει άσυλο στους Τρεβάν. "Ήταν ή "Ισαμπέλλα ντέ Μεριόλ. Συγγενής εκ πατρός της κ. ντέ Τρεβάν. "Η "Ισαμπέλλα, εν άντιθέσει προς την εξαδέλφη της, ήταν πλουσία κι' έτσι ή βεια της την δέχτηκε με άνοιχτή άγκαλιά, ρίχνοντας συγχρόνως κι' ένα βλέμμα προς τόν Λιονέλ.

Λίγο καιρό μετά την άφιξι της "Ισαμπέλλας, ή κ. ντέ Τρεβάν πληροφορήθηκε τόν θάνατο μιας μακρινής συγγενούς των, κάποιας διδος ντέ Μεριόλ επίσης, ή όποια σπανίως τούς έπισκεπτόταν, άφηνε όμως ως κληρονόμους της τούς άνηπιούς της και τις άνηπιές της.

"Η διαθήκη θ' άνοιγόταν ένα χρόνο ακριβώς μετά τόν θάνατο της κληροδοτούσης.

Η διαθήκη της διδος ντέ Μεριόλ

ΜΕΣΑ στο εύρύχωρο δωμάτιο που χρησίμευε για βιβλιοθήκη, μπροστά στο γραφείο, ήταν καθισμένος ό συμβολαιογράφος Λεντουάν. Γύρω του σαν ένα δροσερό μπουνκέτο, τέσσερα νέα κεφάλια ήσαν σκυμμένα. Πίσω από τό πρώτο αυτό γκρουπ ήταν καθισμένη ή κ. ντέ Τρεβάν, κι' ακόμα πιό πίσω καθόνταν δυό παλαιοί ύπηρες της μακαρίτισσας τούς όποιους ό κ. Λεντουάν είχε επίσης καλέσει.

"Ο συμβολαιογράφος έβγαλε ένα μεγάλο τετράγωνο φάκελλο απ' τό χαρτοφύλακά του και άρχισε να διαβάξη:

«Κληροδοτώ, έλεγε ή διαθήκη, στόν άνεπιό μου Λιονέλ ντέ Τρεβάν, τό μισό της άκίνητου περιουσίας μου, άνερχόμενον εις τό ποσόν των 500 χιλ. φράγκων και στην άνεπιά μου "Ισαμπέλλα ντέ Μεριόλ τό άλλο μισό άνερχόμενον εις τό ίδιον ποσόν, υπό τόν άπαραίτητον και ύποχρεωτικόν έθρον, να συνάψουν γάμον μεταξύ των. Εις τόν άνεπιόν μου Ούμπέρ ντέ Τρεβάν και Μαρίσκα Βρελίτζυ τό ποσόν των 100 χιλ. εις έκαστον. Εις περιπτώσιν καθ' ήν οι άνεπιόι μου Λιονέλ ντέ Τρεβάν και "Ισαμπέλλα ντέ ντέ Μεριόλ, άρνηθούν να συνάψουν γάμον, χάνουν τα δικαιώματα της κληρονομίας και ή περιουσία μου θα διαμοιρασθή εις ίσα μέρη και στους τέσσερες».

Μιá καταθλιπτική σιωπή άκολούθησε τα τελευταία λόγια. "Εκκληκτος ό συμβολαιογράφος ένύδρισε τό κεφάλι και μόνον στο πρόσωπο της κ. ντέ Τρεβάν διάβασε την ίκανοποίησι.

"Ο μαίτρ Λεντουάν ήξερε ότι τα κτήματα ήσαν επιβαρυνμένα κι' ότι ή οικονομική κατάστασις της οικογενείας, παρὰ τα άπαιτλά φαινόμενα, δέν ήταν άνθηρά.

"Αν πραγματοποιόταν ό γάμος αυτός, έκτός του έκατομμυρίου που θα έπαιρνε ό γυιός της από την κληρονομία της βειας, υπήρχε και ή άτομική περιουσία της "Ισαμπέλλας...

Είχε λόγους λοιπόν ή κ. ντέ Τρεβάν να είναι εύχαριστημένη.

Πρώτη ή "Ισαμπέλλα διέκοψε τη βαρειά σιωπή:

—Πέστε μου, κύριε, έχομε άρκετό καιρό στη διαθεσί μας, για να δεχθούμε ή ν' άρνηθούμε τις προτάσεις που μας γίνονται;

—"Ο νόμος, δεσπονίζε, έλεπε ό συμβολαιογράφος, δίνει έξη μηνών προθεσμία, για την έκτέλεσι των έντολών της διαθήκης. Τό ίδιο διάστημα δίδεται και σε σάς για να σκεφθήτε. Δέν νομίζω όμως ότι θα υπάρεξη περιπτώσις...

Και έριξε ένα βλέμμα προς τόν Λιονέλ.

"Η νέα όμως τόν διέκοψε άπότομα:

—Να τοιαύτη περιπτώσις, άρκετά...

Χαιρέτησε μ' ένα νεύμα τού κεφαλιού και βγήκε με ύφος μεγαλοπρεπές από τό δωμάτιο.

"Υστερα από ένα λεπτό, άπομακρύνθηκε και ό Λιονέλ προς την άντιθετη διεύθυνσι.

Κατάπληκτη από την στάσι αυτή ή κ. ντέ Τρεβάν, είδε πώς δέν της έμενε παρὰ μόνο ό Λεντουάν για ν' άνταλλάξη τις έντυπώσεις της. "Κι' έτσι βγήκε μαζί του στην βεράντα, χωρίς να

δώση προσοχή στόν Ούμπέρ και στην Μαρίσκα, που ό ένας έμενε άκίνητος, συνωφρωμένος και ή άλλη με τα μάτια μελαγχολικά χαμηλωμένα...

★

Για λίγη ώρα έμειναν κι' οι δυό σιωπηλοί και ύστερα ή Μαρίσκα έβαλε τό χέρι της στο μπράτσο του νέου και έλεπε σιγά:

—Ούμπέρ, Ούμπέρ, φτωχέ μου φίλε...

"Εκείνος σήκωσε τα μάτια του πάνω της και έλεπε με δραχνη φωνή:

—Ω, πούδς θα τό περίμενε αυτό! Δέν έννοώ τα χρήματα. "Αν ή διαθήκη είναι άδικη αυτό είναι δυσάρεστο μόνο για σάς.

"Εκείνο που μου σχίζει την καρδιά είναι αυτός ό άπαισιος όρος, που διαθέτει τούς ανθρώπους χωρίς να ζητήσει την συγκατάθεσί τους.

—"Ο γάμος; Μά νομίζω, Ούμπέρ, ότι μπορείτε να βασίσετε στην καρδιά της "Ισαμπέλλας.

Μιá λάμψις φώτισε τό βλέμμα του.

—Μαντέψατε και σεις ότι τρέφει κάποια προτίμησι σε μένα;

—Μά, δέν νομίζω ότι προσπαθεί να την κρύψη. Δέν έχετε δοσμένα τα όποια να σάς βεβαιώνουν για την ελικρινειά της;

—Φυσικά, έχω. "Αλλά σκέπτομαι ότι θα πρέπει να πρλεμήση με την θέλησι των άλλων. "Η μητέρα μου, θα βρη πολλά πλεονεκτήματα σ' αυτόν τόν γάμο. Καί ό Λιονέλ...

—Ω, όσο γι' αυτόν, τόν διέκοψε ή νέα, να έλθε δέδοισι ότι δέν νοιώθει καμμιá κλίσι για την "Ισαμπέλλα και αν τού μιλήσετε με ελικρινεια θα παραιτηθή άμέσως.

★

Τό θράδυ ό Ούμπέρ, με μιá πρόσφαι, δέν παρουσιάσθηκε στην τραπέζα. Τό δείπνο πέρασε θλιβερό, σε μιá έννευρη σιωπή. "Από τούς συνδαιτημονες, μόνο ή Μαρίσκα, ξένουιστη, έτρωγε με όρεξι.

"Όταν σηκώθηκαν από τό τραπέζι, ή "Ισαμπέλλα ζήτησε την άδεια ν' άποσυρθη. Πρόσφερε τό ώραίο της μέτωπο στο φίλι της κ. ντέ Τρεβάν, έδωσε κάπως επιφυλακτικά τό χέρι στόν Λιονέλ, καληνύχτησε μ' ένα νεύμα στην Μαρίσκα και έξηφανίσθη στο μισόφωτο τού διαδρόμου.

"Ο Λιονέλ πλησίασε στο παράθυρο. "Η νύχτα ήταν γλυκειά.

—Θά πάω έξω να καπνίσω ένα τσιγάρο, έλεπε ό νέος. "Ερχεστε μαζί μου, Μαρίσκα;

"Ενφ ή Μαρίσκα προχώρησε προς την πόρτα, χαρούμενη για ήν πρότασι, άντήχησε σκληρή ή φωνή της βειας της:

—Μείνε στο σαλόνι, Μαρίσκα, μάλλον πήγαινε να κοιμηθή.

"Ο Λιονέλ θα κάνει μαζί μου περίπατο.

Βλέποντας ή νέα την έλπίδα της να μένη άπραγματοποιητή, έριξε ένα βλέμμα μίσους στη βεια της και βγήκε κλείνοντας την πόρτα με θόρυβο.

—Τί θαυμάσιος χαρακτήρας, έλεπε ή κ. ντέ Τρεβάν. "Εχει γίνει άνυπόφορη τελευταίως. Εδ' τυχώς που τώρα με τις 100 χιλ. που κληρονόμησε, έλπίζω να βρεθί γρήγορα γαμπρός.

—Αυτή ή διαθήκη είναι άδικη, έλεπε ό νέος με τρεμουλιαστή φωνή. Δέν είναι διαθήκη, είναι ή επιβολή της θελήσεως μιας νεκρής στους ζωντανούς. "Όσο για μένα όμως, δέν πρόκειται ποτέ να ύποκύψω.

"Η μητέρα του τόν άφησε να μιλά χωρίς να τόν διακόψη.

"Όταν επί τέλους έπαψε, έλεπε με σιγαλή φωνή:

—"Η εξαδέλφη σου είναι τόσο ώραία ώστε θα μπορούσε να ίκανοποιήση και τόν πιό άπαιτητικό άνδρα. "Αλλάστε ή έξαιρετική καλλονή της, συνοδευόμενη από μιá τέτοια περιουσία...

—Ακριβώς αυτό τό τελευταίο είναι τό μόνο που ύπολογίζετε εσείς; Έλεπε ό νέος με πίκρα.

—Όχι, καθόλου. Δέν μπορείτε ν' άρνηθητε ότι ή "Ισαμπέλλα είναι από τις γυναίκες εκείνες που έχουν ένα άκαταμάχητο σέξ απήλ. Καί στη γοητεία αυτή πρέπει να προστεθούν τα ψυχικά της χαρίσματα και ένα πνεύμα σπινθηροβόλο...

—Δέν μ' ενδιαφέρουν όλ' αυτά. Μπορεί νάνε θεά στα μάτια

"Ενα θράδυ, τριάντα ώρες ύστερα από τη φυγή της με τη βάρκα, κατόπιση, κατέβαινε από ένα βράδυ τρίτης θέσεως

δλον του άλλου κόσμου, για μένα όμως δεν έχει τίποτα.

—Ακουσε, Λιονέλ. Την εποχή του θανάτου του πατέρα σου, προσπάθησα με κάθε τρόπο, να αφήσω την περιουσία σου να μείνει. Οι προσπάθειές μου απέτυχαν και τη στιγμή αυτή, βρίσκομαι στην δυσάρεστη θέση να σου ανακοινώσω πράγματα τα οποία ως τώρα σού κρυβό για να σου πω, να πικράνω την νεότητά σου. Σήμερα όμως, που μπορώ να τα πω, συζητώντας όλο το μέλλον σου, έχω καθήκον να σου παρουσιάσω την κατάσταση, σ' όλη της την σοβαρότητα. Τα κτήματά μας είναι βαρυνμένα όλα με υποθήκες και χωρίς την βοήθεια μιας σεβαστής προίκας, θα είμαστε σε λίγο κατεστραμμένοι. Τι έχεις να προσθέσεις;

—Είμαι... Είμαι κατάπληκτος, μαμά.

Πραγματικά, το φως του φεγγαριού, που έπεφτε στο πρόσωπο του νέου, επέτρεψε στην μητέρα του να διαβάσει την μεγαλύτερη έκπληξη.

—Και να μην έχω καταλάβει ποτέ τίποτα, ψιθύρισε εκείνος.

—Η μητρική μου καρδιά, δεν θα μου επέτρεπε ακόμα να μιλήσω, αν δεν ωρηνόταν μπροστά μου το καθήκον. Είδα με έκπληξη ότι ήσουν έτοιμος, παρασυρόμενος από όνειρα και σκοπούς άνοητους, και τους οποίους σου τονίζω ότι πάντα θα αποδοκιμάζω, να' άρνηθες τις τόσο φρόνιμες προτάσεις της θείας ντε Μερβίλ. Γι' αυτό αποφάσισα να σου δείξω ποιός είναι ο δρόμος που πρέπει να' ακολουθήσεις, δρόμος που εκτός από το ότι σου προσφέρει μια πραγματικότητα που ξεπερνά και τις τολμηρότερες ελπίδες, εξασφαλίζει και την οικονομική άνεση της οικογένειάς μας.

Όταν το συμφέρον έπιτάσσει...

ΛΟΙΠΟΝ, 'Ισαμπέλλα, μου κάνετε την τιμή να με δεχθώτε ως σύζυγό σας και να πραγματοποιήσετε έτσι την επιθυμία της θείας σας και της μητέρας μου;

—Μόνο αν αυτό είναι και η δική σας επιθυμία.

—Μήπως αμφιβάλλετε για την ειλικρίνιά μου;

—Δεν ξέρω. 'Ως τις τελευταίες μέρες, όπου σκέφεις πρακτικές σας έκαναν να στρέψετε τις προτιμήσεις σας σε μένα, νομίζω ότι μάλλον αυτές άνηκαν στην Μαρίσκα.

—Μα και σεις αφιερώνατε όλα σας τα χαμόγελα για τον Ουμπέρ.

—Δεν εφλέετα ποτέ με τον Ουμπέρ, φώναξε θυμωμένα η νέα.

—'Ας παραδεχθώ λοιπόν, ότι μόνο μια συγγενική οικειότητα υπήρχε μεταξύ σας κι' ότι το ενδιαφέρον σας για τον αδελφό μου, δεν ήταν παρά φιλικό. Γιατί τότε δεν παραδέχεσθε ότι και το δικό μου απέναντι της Μαρίσκας, είχε τον ίδιο χαρακτήρα; 'Αλλωστε η πολύ μικρή ευνοία που της δείχνει η μητέρα μου, που δημιουργεί καθήκοντα απέναντι του φτωχού αυτού παιδιού.

—Χωρίς αμφιβολία, πολύ ευχάριστα καθήκοντα, δεν είν' έτσι; Και το «φτωχό παιδί» νομίζω ότι παίζει θαυμάσια τον υποκριτικό ρόλο του.

—Η Μαρίσκα είναι η ειλικρίνεια προσωποποιημένη και σας απαγορεύω, 'Ισαμπέλλα, να βρίζετε μπροστά μου μια συγγενή, ή οποία δεν έχει άλλη στέγη από την δική μας.

Γρήγορα όμως ο Λιονέλ πήρε το συνηθισμένο του ύφος και η φωνή του, όταν μίλησε, είχε την παληά γλυκύτητα.

—'Ισα, αγαπητή μου 'Ισα. Δεν σας φαίνεται ότι έχουμε το πρώτο μας ερωτικό μάλλωμα;

—Η 'Ισαμπέλλα ορίγισε. Πόση χαρά της προξενούσαν τα λόγια αυτά! Κατά βάθος η φιλάρεσκη διαγωγή της απέναντι του Ουμπέρ, δεν είχε τίποτα το ψεύτικο. 'Αν υπήρχε ισότης της περιουσίας, χωρίς αμφιβολία θα προτιμούσε τον μικρότερο. Τώρα όμως η διαθήκη είχε αντιστρέψει τους όρους...

—Έδωσε το χέρι της στον εξάδελφό της, και ψιθύρισε:

—Ορκισθήτε μου, ότι είσθε ειλικρινής...

—Εκείνος όμως είχε φέρεϊ ήδη το χέρι της στα χείλη του και απόθεσε εκεί το φιλί της μνηστείας.

Την ίδια ώρα μια άλλη σκηνή γινόταν σε μια γωνιά της βεράντας.

Πάνω σ' ένα πάγκο καθόταν ο Ουμπέρ γλωμς και αδύνατος από μια κρίσι αμφορραγία, που είχε τις τελευταίες μέρες. 'Απέναντί του στεκόταν η δίκ Βρελτίτς, με το όραίο της πρόσωπο ξαναμμένο, προφανώς από την ζωηρή συζήτηση.

—'Όστε έτσι θα μέινετε με σταυρωμένα χέρια και δεν θα κάνατε καμιά ενέργεια για να ματαιώσετε αυτόν τον γάμο;

—Προς τί 'όλ' αυτά; Μήπως μπορούμε να εμποδίσουμε τη φορά των πραγμάτων; 'Η ένωσις της περιουσίας θα ξαναδώσει την παληά αίγλη στην οικογένειά μας και η μητέρα μου είναι ευτυχής γι' αυτό.

—Μα, αυτός ο γάμος θα είναι μια δυστυχία. 'Ο Λιονέλ δεν την αγαπά, δε θα την αγαπήσει ποτέ.

—Πάρτε, Μαρίσκα. Μπορείτε βουβά να συμμετάσχετε στον

πύνο μου. Αν πραγματικά με λυπάστε. 'Η μεγάλη σας όμως φανερώνεται να με κάνει να πιστέψω, ότι δεν είναι ο οίκτος προς μένα η αληθινή αιτία του θυμού σας.

Και εγκαταλείποντας τον πάγκο, μπήκε στο σπίτι.

Η Μαρίσκα τον παρακολούθησε μ' ένα βλέμμα γεμάτο περιφρόνηση.

—Τί δειλός! σκέφθηκε. Δεν ξέρει παρά να υποτάσσεται και να υποφέρει. Κι' εγώ είμαι ασυγχώρητη που με τα λόγια μου μεγαλώνω τη θλίψη του. 'Αλλά μου φαίνεται ότι ενεργώ για το καλό του. Το δικό του και ίσως... και το δικό μου.

Η φωνή της κ. ντε Τρεβάν, την απέσπασε απ' τις σκέψεις της:

—Μαρίσκα, τώρα πήρα ένα γράμμα από κάτι γνωστούς μας, που με ειδοποιούν για την προσεχή τους άφιξη στο Τρεβάν. Πήγαινε, σε παρακαλώ, να βοηθήσεις την Βικτωρία στην ετοιμασία των δωμάτων που θα τούς φιλοξενήσουν.

Η νέα σηκώθηκε και προχώρησε προς την πόρτα που ώδηγούσε μέσα, μουρμουρίζοντας μέσ' στα δόντια της:

—Πότε, επί τέλους, θ' απαλλαγώ απ' αυτήν την σκλαβιά...
—'Αν μπορούσε την ώρα αυτή να δει τον Ουμπέρ, σίγουρα θα μετάνιωνε για τα λόγια που είχε προφέρει λίγο πριν, εις βάρος του.

Χωμένος σε μια πολυθρόνα με τα χέρια στο πρόσωπο, ο άξιωματικός του ναυτικού έκλαιγε στη μοναξιά της κάμαράς του και με κομμένες φράσεις ωρριζόταν να ματαιώσει με κάθε θυσία τον γάμο.

★

Η πλουσία κληρονόμος έβαλε όλη της την επιτηδειότητα για να ματαιώσει μια ιδιαίτερη συνάντησι. Το φλέγτ της μαζί του, δεν είχε άλλον σκοπό, εκτός από το να διασκεδάσει την πληξη της έσοχης και εκείνο το οποίο ο νέος είχε θεωρήσει το άπαν της ζωής του, γι' αυτήν δεν ήταν παρά ένα απλό παιχνίδι. 'Η ματαιοδοξία της την έκανε αδίστακτα να δεχθώ ως σύζυγο τον πλούσιο αδελφό, αδιαφορώντας για τον πόνο που θα προξενούσε στον Ουμπέρ.

Οι άρραβόνες ανηγέθησαν επίσημως και οι επισκέψεις άρχισαν στον πύργο ακολουθούμενες από δεξιώσεις, γεύματα και κινήγια, στα οποία έπαιρναν μέρος και οι ιδιοκτήτες των γειτονικών επαύλειων.

Η 'Ισαμπέλλα ήταν η βασίλισσα των εορτών αυτών και τα κομπλιμέντα που έγινοντο στην υπέροχη καλλονή της, δεν μπορούσαν παρά να κολακεύουν τον Λιονέλ, παρ' όλο που η καρδιά του ήταν κλειστή γι' αυτήν και έννοιωθε πραγματική χαρά βλέποντας τον θρίαμβο της Μαρίσκας, που δεν ήταν μικρότερος από της εξαδέλφης της.

Η κ. ντε Τρεβάν, παρατηρούσε με κάποια ικανοποίηση τον ένθουσιασμό των προσκεκλημένων για την μικρότερη ανειψία της, γιατί τώρα που δεν υπήρχε πια κίνδυνος να σταθί εμπόδιο στον γάμο του γιου της, έννοιωθε ένα είδος μετανοίας για την κακή της συμπεριφορά απέναντι του κοριτσιού αυτού.

Μια μέρα είπε στο Λιονέλ:

—Η Μαρίσκα γίνεται πολύ όμορφη και βλέπω ότι η όμορφιά της δεν περνά άπρακτη. Αυτό θα μάς βοηθήσει να την αποκαταστήσουμε γρήγορα. Μου φαίνεται ότι ο γειτονάς μας Ραυμόν Μπερβίλ είναι έρωτευμένος μαζί της.

—Να δώσουμε τη Μαρίσκα σ' αυτόν τον πλούσιο έμπορο βωδιών; Τί ώραία ιδέα, μαμά... Κι' έπειτα είναι απαραίτητο να την παντρεύουμε τώρα άμέσως;

—Φυσικά, γιατί μετά το γάμο σου, θα γίνουν ωρισμένες μεταβολές στην οικογενειακή μας ζωή. 'Ο Ουμπέρ θα ξαναγυρίσει στο Ναυτικό κι' εγώ, για να σας αφήσω απόλυτη ελευθερία στον πύργο, θα νοικιάσω ένα διαμέρισμα στην πόλη. 'Η Μαρίσκα θα μείνει βεβαίως μαζί μου. 'Ως τότε όμως; Πρέπει να παντρευθώ σύντομα... Και απομακρύνθηκε χωρίς να προσφέρει λέξη.

Η κ. ντε Τρεβάν δεν έπεσε έξω στις προβλέψεις της. Την παραμονή της αναχώρησής του, απ' τον πύργο, ο κ. Μπερβίλ, επεδίωξε μια συνέντευξη μαζί της, κατά την διάρκεια της οποίας, ζήτησε το χέρι της δίδας Βρελτίτς. 'Ο νέος αυτός παρρούσιάζε προσόντα αξιοσημείωτα και εκτός απ' αυτά ήταν κάτοχος σεβαστής περιουσίας.

Η κ. ντε Τρεβάν, για λόγους σκοπιμότητας, δεν είπε άμέσως το «ναί», ο τρόπος όμως με τον οποίον του μίλησε, δεν μπορούσε να του αφήσει καμιά αμφιβολία.

Όταν και οι τελευταίοι προσκεκλημένοι έφυγαν, στον πύργο η ζωή πήρε τον συνηθισμένο της ρυθμό. 'Ενα απόγευμα μετά το φαγητό, ο Λιονέλ είπε, απευθυνόμενος στον αδελφό του:

—Ξέρεις, πήρα ένα ρεβόλβερ έντελώς νέου τύπου. Θέλω να το δοκιμάσω. 'Έχεις αντίρρηση να πάμε μαζί, Πιστεύω ότι και οι δεσποινίδες θα μάς ακολουθήσουν.

—Θάρρω ευχαρίστως, είπε πρόθυμα η Μαρίσκα.

—Θα σας συνοδεύσω κι' εγώ επίσης, είπε ψυχρά η 'Ισαμπέλλα.

Οι δυο νέες αγαπούσαν πολύ την σκοποβολή και εξασκούοντο συχνά, σ' αυτό το είδος του σπόρ. Λίγνη ώρα πριν ξεκινήσουν,

η κ. ντε Τρεβάν, μπήκε στο δωμάτιο της Μαρίσκας και της είπε ότι ήταν ανάγκη να της μιλήσει ιδιαίτερος. Η νέα δυσανεκτήστη που την αποίαρυναν από την διασκέδασί της, είπε στους άλλους που ετοιμάζονταν να φύγουν:

—Πηγαίνετε πρώτοι. Θάρρω να σας βρω μόλις τελειώσω...

Και ανέβηκε στην κάμαρα της θείας της.

—Πρέπει να σου πω, Μαρίσκα, είπε η κ. ντε Τρεβάν, ότι έλαβα μια πρόταση γάμου τελευταίως, για σένα.

—'Ο κ. Μπερβίλ, την διέκοψε η Μαρίσκα. Δεν τον θέλω όμως.

—Και γιατί;

—Δεν ξέρω. Πάντως δεν μου αρέσει. Είναι χονδρός, γελά χωρίς λόγο και χορεύει αδέξια. 'Εξ άλλου δεν σκέπτομαι να παντρευθώ.

Και έσπασε σε κλάματα.

—Πολύ περίεργη άρνησις. Δεν ξετάζω τα αίτια. 'Εκείνο όμως που έχω να σου πω, είναι, ότι δεν αρμόζει σε σένα.

—Γιατί σε μένα ειδικά;

—Γιατί είσαι ένα παιδί στερημένο από γονείς και δεν θα ήθελα ο θάνατός μου, να σε ρίξει στους δρόμους. Είναι καιρός πια να αποκατασταθής.

—Για να με ξεφορτωθήτε και σεις, έτσι; Αυτό το κατάλαβα από καιρό.

Η κ. ντε Τρεβάν κοκίνισε.

—Τί σημαίνει αυτό; Μήπως θα με κατηγορήσεις τώρα ότι παραμέλησα το καθήκον μου απέναντί σου;

—Το καθήκον σας; 'Ω, αν μιλάμε μόνο για καθήκον, τότε σας οφείλω μεγάλη ευγνωμοσύνη, θεία μου. Στα παιδικά μου χρόνια υπήρχατε πραγματική μητέρα για μένα και αυτό δεν θα το ξεχάσω ποτέ. 'Όταν όμως μεγάλωσα, γίνετε σκληρή μαζί μου, με απομακρύνετε από τον κύκλο της οικογενείας σας, με σπρώχνετε σχεδόν στη θέση της υπηρεσίας. Φροντίζατε να με ταπεινώσετε με τον σκοπό να με ρίξετε τόσο χαμηλά, ώστε κανείς απ' τους γιους σας να μη μπορέσει να με κάνει γυναίκα του!

—Μα δεν το σκέφτηκα καν ποτέ.

—Δεν πιστεύω να είσθε βεβαία γι' αυτό. 'Αλλωστε χωρίς τον όρο της διαθήκης, δεν ξέρισε πως θα ήσαν τώρα τα πράγματα.

—Είσαι ένα παιδί τιποτένιο και άχαριστο, φώναξε η θεία. Πήγαινε στην κάμαρά σου, και όταν θα συνέλθης, θάρρως να μου φέρεις την συγγνώμη μαζί με την συγκατάθεσί σου, στην πρότασι του κ. Μπερβίλ.

Βγαίνοντας από την κάμαρα η Μαρίσκα έννοιωθε βαθιά μετάνοια για όσα είχε πη. Γιατί να παρασυρθώ από την ψυχολογική κατάσταση της στιγμής;

Στο χόλλ, διέκρινε τον Λιονέλ που διέσχισε μόνος το πάρκο, εργόμενος προς το σπίτι. 'Ενας άπέραντος φόβος την κράτησε άκίνητη, ενώ τα χείλη της ψιθύριζαν:

«'Ο Λιονέλ γύρισε, γιατί; Και ο Ουμπέρ είναι μόνος με την 'Ισαμπέλλα στο δάσος...»

Γρήγορα προχώρησε προς το μέρος του και με φωνή που έ-

Χαϊρέτησε μ' ένα νεύμα της κεφαλής κι' έβγη με ύφος μεγαλοπρεπείας.

τρεμε, ρώτησε:

—Γιατί γυρίσατε, Λιονέλ;

—Αυτός ο ανυπόφορος Λεν-τουάν με ζήτησε πάλι για κάποια πράξη. Μά, γιατί τρέχετε, Μαρίσκα;

Χωρίς να' ακούση η Μαρίσκα, είχε πάρει τρέχοντας το μονοπάτι που ώδηγούσε στο δάσος.

Ένα έγκλημα στο δάσος

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ τον δρόμο της αδιαφορη για την καλλονή της φύσεως που την περιτριγύριζε, ενώ μια περίεργη αγωνία την κατείχε.

Τέλος έφθασε στο μέρος, όπου επρόκειτο να γίνη η σκοποβολή.

Η Μαρίσκα έριξε μια ματιά γύρω της. 'Η έκτασις ήταν έντελώς έρημη. Σιγά-σιγά την αγωνία άρχισε να διαδέχεται ο τρόμος. Ένας τρόμος αδικαιολόγητος και έν τούτοις επίμονος.

Ξαφνικά ένας όγκος ανάμεσα στους θάμνους τράβηξε την προσοχή της. Πλησιάζοντας, διέκρινε ένα σώμα γυναικείο, ξαπλωμένο στα χόρτα, με το κεφάλι γεμμένο στον ώμο. 'Ενα αυλάκι αίματος ξέφρενε από τον κρόταφο και γλιστροώντας κατά μήκος του ώμου, έβαφε με το κόκκινο χρώμα του το χορτάρι. Αυτή η γυναίκα, στο μέτωπο της οποίας ο θάνατος είχε επιθέσει μια ασύγκριτη μεγαλοπρέπεια, ήταν η 'Ισαμπέλλα ντε Μερβίλ.

Για ένα λεπτό η Μαρίσκα έμεινε άκίνητη, ύστερα ζήτησε να' απομακρυνθώ. 'Η συναίσθησις όμως του καθήκοντος, ένα υπόλοιπον έλπίδας, την κράτησαν. Γονάτισε και χωρίς να τολμήσει να μετακινήσει το σώμα, έβαλε το χέρι της στην καρδιά. 'Ετρεψε τόσο ώστε χρειάστηκε ένα λεπτό για να καταλάβει ότι δεν κτυπούσε καθόλου.

Πιο κει ήταν πεσμένο το ρεβόλβερ που ο Λιονέλ είχε προτείνει να δοκιμάσουν. Στη θέση του δολοφονικού όργάνου, η άλγεια έλαμψε τρομερή στο μωσλό της. Ξανάπεσε στα γόνατα και κλαίγοντας ψιθύρισε:

—'Φτωχή 'Ισαμπέλλα! Δυστυχισμένη μνηστή! Γιατί θέλησες να παίζεις με τον έρωτα μιας καρδιάς που σ' αγαπούσε ειλικρινά; 'Ας αναπαύση ο Θεός την ψυχή σου και δώση σε μάς την δύναμη να υπομείνουμε την δοκιμασία αυτή... Το έγκλημα, ανθρωπώμένο ανάμεσα σε δυο άνθρωποι... Τι ατίμωσις για το σπίτι της μητέρας τους!... Τι τιμωρία άβάστακτη!... 'Α, ποιός θα 'πορούσε να τους σώσει!;

Έξασκολευόσε να κλαίη άπαρηγόρητη. Ξαφνικά οι λυγμοί έπαυσαν, μια άγρια λάμψη φάνηκε απ' τα μάτια της, μια σκέψις τοαλή πέρασε απ' το μυαλό της. Τοαλή; Μα όχι. Αυτό ήταν κάτι που μπορούσε να γίνη. Μήπως λίγνη ώρα πριν δεν ζητούσε έναν τρόπο για να πληρώσει τον φόρο ευγνωμοσύνης σε κείνους που την περιμάζεψαν από μωρό; Καλύπτεση ευκαιρία δεν θα μπορούσε να παρουσιασθώ ποτέ.

—Δεν ξέρω αν θα το κατορθώσω, πρέπει όμως να προσπαθήσω, ψιθύρισε. Σηκώθηκε αποφασιστι-

κα, πήρε ένα μονοπάτι που οδηγούσε στην ακρογιαλιά κι' έφθασε σ' ένα μέρος όπου ήταν δεμένη σ' έναν κρικο μια μικρή βαρκούλα. Πλησίασε ένα βράχο και πήρε από μια σχισμή ένα κλειδάκι που ήξερε ότι βρισκόταν εκεί. Μ' αυτό ξεκλείδωσε τον κρικο που κρατούσε την βάρκα. Πριν μπη μέσα, άθελα τα μάτια της στράφηκαν προς τον πύργο που ο άγκυρος του διαγραφόταν υπερέμφανος στον ορίζοντα. Ένοιωσε ένα βαθύ πόνο.

—Ω, Θεέ μου, ψιθύρισε κλαίγοντας. Έτσι λοιπόν θα τους εγκαταλείψω; Νόμιζα τον εαυτό μου δυστυχή ενώ με περιέβαλλαν με σχετική τευφερότητα. Τί θα κάνω τώρα που θα μου λείψω έντελως ή προστασία; —Ω! Θεέ μου, μη μ' εγκαταλείψης.

Σκουπίζοντας τα δάκρυά της, έσπρωξε τη βάρκα στο νερό και πηδώντας μέσα, άρπαξε τα κουπιά. Πόσες φορές με την ίδια αυτή βάρκα, δεν έκανε περίπατο με την 'Ισαμπέλλα και τα εξαδέλφια της... Τώρα την χρησιμοποιούσε για να δραπετεύσει από το σπίτι, που παρ' όλα υπέφερε, θεωρούσε πατρικό της και στο οποίο άφηνε όλη της την καρδιά...

Το τέλος της ημέρας εκείνης θα μείνη σαν εφιάλτης στη μνήμη εκείνων που την έζησαν.

Η συνομιλία του Λιονέλ με τον μαίτρο Λεντουάν κράτησε περισσότερη ώρα απ' ό,τι υπέλογαν, κι' έτσι όταν ο νέος μπήκε σι, σαλόνι, ήταν πιά ή ώρα του δείπνου. Έμεινε κατάπληκτος βλέποντας τη μητέρα του μόνη.

—Πού είνε ο Ουμπέρ και η εξαδέλφη σου; ρώτησε αυτή. Έπρεπε να ήταν εδώ, πριν πολλή ώρα.

—Δεν ξέρω τίποτα, γιατί ως την στιγμή αυτή βρισκόμουν με τον μαίτρο Λεντουάν. Περίεργο όμως, έπρεπε να είχαν έρθει. Ο Ουμπέρ ξεχνιέται κάποτε, ή 'Ισαμπέλλα όμως είνε τυπική στις ώρες του φαγητού. Θα πάω να δω.

Πριν προλάβει όμως να κάνει μια κίνηση, ή πόρτα άνοιξε με δία και φάνηκε το παραμένο πρόσωπο της καμαριέρας.

—Σας ζητούν, κύριε. Ο δασοφύλακας, βρήκε τον κ. Ουμπέρ στο δάσος ξαπλωμένο σ' ένα πάγκο. Φαίνεται να είνε βαρειά αρρώστος.

Χωρίς ν' ακούσει περισσότερα, ο Λιονέλ έφυγε τρέχοντας και ύστερα από λίγο, βρισκόταν δίπλα στο άκνηστο σώμα του αδελφού του. Αν κάπου-κάπου δεν περνούσε ένα ελαφρό τρεμουλιασμα απ' τα χέλια του, ο Λιονέλ θα ώριζόταν ότι ήταν νεκρός.

Γρήγορα έτοιμασε ένα φορείο. Ο Ουμπέρ ποποθετήθηκε προσεκτικά και ή θλιβερή συνοδεία ξεκίνησε. Επί κεφαλής, πήγαινε ο Λιονέλ στον οποίο το απροσδόκητο αυτό γεγονός είχε προξενήσει οδυνηρή εντύπωση. Φυσικά το απέδιδε στη φιλάσθενη φύση του αδελφού του. Η νέα αυτή κρίσις είχε αποδείξει ότι ο οργανισμός του νέου δεν είχε έντελως γιατρευθεί. Έτσι θα ήταν. Ο Ουμπέρ θα είχε καταληφθεί από τις συνθησισμένες του κρίσεις, τί είχαν γίνει όμως τα δυο κορίτσια; Η μικρή αυτή ανησυχία σιγά-σιγά μεταβλήθηκε σε πραγματική αγωνία.

Έγκαταλείποντας τον Ουμπέρ στis φροντίδες της κ. ντε Τρεβάν, ο Λιονέλ έπεδόθηκε στην αναζήτησι των δυο κοριτσιών.

Απελπισμένος ο Λιονέλ από τις μάταιες έρευνες, διέταξε να ψάξουν προσεκτικά την γη.

Ύστερα από λίγο, ένας από τους ανθρώπους, σκόνταψε σε κάτι σκληρό και άμέσως μετά κρατούσε στα χέρια του το ρεβόλβερ.

—Είνε το δικό μου, είνε ο Λιονέλ, τδ πήρα να τδ δοκιμάσω τδ απόγευμα.

Και άμέσως, μια άλλη φωνή φώναξε φοβισμένα:

—Έκει... Έκει... Πίσω από τους θάμνους... "Α, είνε τρομερό...

Πράγματι, τδ πτώμα της 'Ισαμπέλλας, όταν τδ ανακάλυψαν, παρουσίαζε κάτι τδ μακάβριο: τδ γαλανά της μάτια δλάνιχτα κύτταζαν άπλανη τδν ούρανό...

Ο Λιονέλ γονάτισε.

—Δεν είνε δυνατόν... "Οχι. 'Ισαμπέλλα, συνέλθετε, μιλήστε μου...

Μηχανικά, έτριβε τδ παγωμένα χέρια της.

—Κάθε βοήθεια είνε περιττή, κύριε, είνε ένας φύλακας. Καλύτερα να μη μετακινήσετε τδ πτώμα. Η δικαιοσύνη πρέπει να τδ βρή άθικτο.

Ο Λιονέλ φάνηκε σάν να συνερχόταν. Έδωσε διαταγή σ' έναν από τους ανθρώπους του να μείνη φυλάγοντας τδ πτώμα, άλλον έστειλε να φέρη την είδησι στδν πύργο και τρίτον να ειλοποις, είνε:

—Έμεις θα συνεχίσουμε τις έρευνες. Πρέπει να βρούμε την Μαρίσκα.

Τα δάση εξακολουθούσαν να παραμένουν σιωπηλά. Δεν ακούγονταν παρὰ τδ βήματα των έρευνητών, τδ τρομαγμένο φτερούγισμα των πουλιών και ή ήγω των λόφων που ανταπέδιδε την απελπισμένη φωνή του Λιονέλ:

—Μαρίσκα! Μαρίσκα!

Πέρασαν όλη την νύχτα ψάχνοντας. Τέλος κατάκοποι, απο-

γοητευμένοι, έδήλωσαν ότι ήταν άνώφελο να εξακολουθήσουν την αναζήτησι μέσα στην νύχτα.

Ο Λιονέλ διέκρινε τότε, ότι ο αριθμός των ανθρώπων που είχε μαζί του, αύξηθηκε από την προσέλευσι δυο αστυνομικών με αστυφό πρόσωπο. Αποκαωμένος από την ψυχική και σωματική κόπωση, ούτε έδωσε καν προσοχή στην παρουσία τους. Μόνο όταν ο ένας τδν πλησίασε, ψιθύρισε ήλιθια:

—Ξέρετε... Σας είπαν, βέβαια...

—Ναί, μάθαμε ότι ένα έγκλημα διεπράχθηκε στα κτήματά σας, κύριε, άπήντησε εκείνος. Και θέλω να σας βεβαιώσω ότι θα καταβάλουμε κάθε προσπάθεια για την ανακάλυψι της αλήθειας. 'Ηδη ένας συνάδελφός μου, μαζί με τδν γιατρό, εξέτασαν τδ πτώμα και τδ μετέφεραν στδν πύργο.

Η ήθικη κατάπτωσης του Λιονέλ, τδν έμπόδισε να καταλάβη καλά όσα τδν έλεγαν. Μόνο ή φωνή ενός φύλακα, ο οποίος με τις πρώτες ακτίνες του ανατέλλοντος ήλιου εξακολουθούσε τις έρευνες του στην παραλία, τδν έξυπνησε:

—Η βάρκα του ψαρέματος εξαφανίστηκε!

Όλοι έσπευσαν στδ σημείο όπου ή ελαφρή βαρκούλα λικνιζόταν συνήθως στα νερά. Η θέσις όμως ήταν άδεια.

Μπροστά στην αποκάλυψι αυτή όλοι χαμήλωσαν τδ μάτια μ' αγωνία. Η κρυψώνα του κλειδιού δεν ήταν γνωστή παρὰ μόνον στδς οικείους και στδς ανθρώπους του κτήματος. Άρα ή εξαφάνισις της βάρκας ώφειλόταν σε άνθρωπο του σπιτιού.

—Κανέννας να μη κινηθή, απ' τη θέσι του, διέταξε ο αστυνόμος. Πρέπει να εξετάσουμε τδ ίχνη των ποδιών, στην άμμο.

Τα κώματα όμως που είχαν εν τώμεταξν άνέβη, εξαφάνισαν όλα τδ ίχνη. Σαφνικά ο αστυνομικός έσκυψε και σήκωσε κάτι.

Ύστερα είνε θριαμβευτικά:

—Αντί για ίχνη, βρήκα αυτό τδ πραγματάκι που θα μας χρησιμεύσει να μάθουμε ποιός ήρθε εδώ τελευταίος χθες τδ απόγευμα.

Και έδειξε ένα κομψό τετράγωνο κομματάκι λεπτό ύφασμα-τος, που ήταν πεσμένο στδν βράχο κοντά στην κρυψώνα του κλειδιού. Σε μια γωνιά ήταν κεντημένο ένα μονόγραμμα.

—Αναγνωρίζετε αυτό τδ μαντηλάκι, κύριε;

—Ναί, είνε της εξαδέλφης μου δίδος Βρελίτζν.

—Αυτή που εξαφανίστηκε χθες. 'Απ' όσα γνωρίζετε, ή δεσποινίς αυτή είχε λόγους νάρθη χθες εδώ;

—Μά... Μά, νομίζω ότι όχι. "Οχι πριν από τδ... Δεν ξέρω, τάχω χαμένα...

—Είθε πολύ κουρασμένος, κύριε, είνε ο αστυνομικός με καλωσύνη. Πηγαίνετε ν' αναπαυήτε και έμπιστευήτε στδν σύντροφό μου και σε μένα, την παρατέρω διεξαγωγή των έρευνών.

Μπαλινώντας στδ χώλλ του σπιτιού του, ο Λιονέλ συναντήθηκε με τδν γιατρό. Αυτός τδν έρριξε ένα βλέμμα συμπάθειας και τραβώντας τον τδν άναγκασε να καθήση σε μια πολυθρόνα.

—Λίγο ζωμό και κρασί, διέταξε σ' έναν υπρέτη.

Και βλέποντας την άρνητική χειρονομία του νέου, πρόσθεσε:

—Πρέπει να φάτε από ύποχρέωσι, φτωχό μου παιδί. Τώρα είθε ο μόνος άνδρας του σπιτιού και ή καυμένη ή μητέρα σας, βασίζεται σε σας.

—Ο μόνος άνδρας;

—Ο μόνος ύγιής, επί τέλους. Ο αδελφός σας κατελήφθηκε από έγκεφαλικό πυρετό που ώφειλεται σε κάποια βίαιη συγκίνηση. Τδ καθήκον σας τώρα είνε να δώσετε λίγη παρηγοριά στην μητέρα σας.

Νικημένος ο Λιονέλ, έπεισθηκε να μείνη στδ σπίτι.

Οι ακόλουθες έρευνες απέτυχαν όλες μάταιες. Στην αρχή πίστεψαν ότι ή Μαρίσκα είχε δολοφονηθή όπως ή εξαδέλφη της. Τδ σώμα της δεν βρέθηκε όμως πουθενά στδ δάσος. Η αστυνομία ανέζητησε τδν ύποθετικό δολοφόνο των δυο κοριτσιών, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Και σιγά-σιγά, οι ύποψιες άρχισαν να βαρύνουν την Μαρίσκα. Η σφαίρα απέδειχθη ότι ριχθηκε εκ των κάτω προς τδ άνω και καθώς ή Μαρίσκα ήταν πολύ χαμηλότερη από την εξαδέλφη της...

—Επειτα τδ μαντήλι που βρέθηκε στδς βράχους, έδειχνε ότι ή νέα είχε επιχειρήσει έναν θαλάσσιο περίπατο, ο οποίος στην περίπτωση αυτή, έπαιρνε τδν χαρακτήρα φυγής. Τέλος εύρισκαν ότι ή Μαρίσκα είχε να κερδίση πολλά από την εξαφάνισι της εξαδέλφης της, έφ' όσον μετὰ τδν θάνατό της, ή διανομή της περιουσίας θα έγινε ίσια.

Δεν χρειαζόταν περισσότερα για να ριξη την κατηγορία της, ή κοινή γνώμη. Και οι λίγες φωνές που ύψώθηκαν για να υπερασπίσουν την φτωχή νέα, σιωπήσαν χωρίς αποτέλεσμα.

Ύστερα από μερικές μέρες, κάτι ψαράδες διέκριναν στδν ώκεανό, μια αναποδογυρισμένη βάρκα και όλοι πίστεψαν τότε, ότι τδ στοιχείο της φίσσεως αναπλήρωσαν τδ έργο της δικαιοσύνης.

Στδ Τρεβάν, μια σιγή γεμάτη πόνο απλώθηκε μετὰ τδ συγκλονιστικά γεγονότα.

Ο Ουμπέρ εξακολουθούσε να βρίσκεται μετὰξν ζωής και θανάτου και ή μητέρα του, δεν έφευγε λεπτό από τδ προσκέφαλό του. Ο Λιονέλ δεν εγκατέλειπε τδ διαμερίσματά του, παρὰ μόνον όταν τδν καλούσαν οι άνάγκες του κτήματος, τδ οποίο δεν τδν ενδιέφερε πιά. Θάλγε κανείς πώς μαζί με τδ γέλια και τις φωνές των δυο κοριτσιών, ή ζωή έβυσε μέσα στδν παλιό πύργο...

Μόλις άρχίζει να χαράζει και ή ημέρα προηυνείται ξεστή.

Στους πρόποδας του Σαρλάν, βρίσκεται ένα άγρόκτημα. Είνε παλιό και κτισμένο ανάμεσα σε καλλιεργημένους άγρούς. Μια πόρτα άνοίγει και βγαίνει μια άγελάδα, ύστερα δεύτερη, τρίτη και τέλος σχηματίζεται μια σειρά από έξη-επτά. Πίσω από τδ ζωα παρουσιάζεται μια κοπέλλα. Είνε μικρού αναστήματος, ντυμένη μαύρα και για να προφυλαχθή από την πρωινή δροσιά, έχει ρίξει ένα σάλι στην πλάτη της. Στα πόδια της φορεί χονδρά παπούτσια και στδ χέρι κρατά ένα ραβδί. Καθώς σήκωνε τδ μάτια της, για να μαντέψη ίσως τδν καιρό της ημέρας, θα μπορούσε κανείς να δη ένα πρόσωπο ωραίοτατο, άδυντισμένο όμως και χλωμό.

Ένας σκύλος τήνλησισε ζητιανεύοντας χάδια και ύστερα δάλλθηκε να γαυγίξη τις άγελάδες που είχαν πάρει πιά τδν άνηφορικό δρόμο. Η κόρη άρχισε να τις ακολουθή, όταν μια φωνή από τδ σπίτι, την έκανε να γυρίση τδ κεφάλι.

—Χό!... Μαρία, έσχασες πάλι τδ σακουλάκι με τις προμήθειές σου.

Αυτή που μιλούσε στεκόταν στδ κατώφλι της πόρτας. Ήταν μια χωρική ήλικιωμένη αλλά δυνατή με πρόσωπο γελαστό κι' ένα μαντήλι γύρω απ' τδ κεφάλι, κατά την συνήθεια του τόπου. Κρατούσε μια τσάντα από ψάθα και την έδειχνε στη νέα.

—Έκείνη πλησίασε ντροπιασμένη:

—Εύχαριστώ, κυρά Σαρδουάν... Πρέπει να τρέξω για να προφτάσω τδ ζωα μου.

Πήρε τδν άνηφορικό δρόμο στδ δάθος του οποίου διακρινόταν ο ξανθός όγκος των άγελάδων. Πιό πάνω ο δρόμος στένευε και σάν ένα μονοπάτι περνούσε ανάμεσα στis ψηλές καστανιές.

Γρήγορα τδ κοπάδι έφθασε σ' ένα μικρό ύψωμα όπου ήταν τδ συνηθισμένο μέρος της βοσκής.

Πίσω του, ή νέα έφθασε λίγο λαχανιασμένη και καθώς τδ ζωα έπεδίδοντο στην πατάπανσι της πείνας τους, εκείνη κάθισε πάνω στδ πυκνό χορτάρι, στην ρίζα μιας ψηλής κερασιάς.

Για ένα λεπτό έμεινε άκίνητη με τδ χέρι σταυρωμένα, ύστερα σήκωσε τδ μάτια της, δυο μάτια μεγάλα, κατάμαυρα, στδν καταγάλανο ούρανό και ψιθύρισε:

—Χήμερα κλείνουν έφτά μήνες!

Πραγματικά, είχαν περάσει έφτά μήνες πιά από την ημέρα που ή Μαρία Βερνέ ή μάλλον ή Μαρίσκα Βρελίτζν, έφτασε μισοπεθαμένη από την κούρασι και τδν ψυχικό πόνο, στδ μικρό αυτό χωριό τοί Σαρλάν.

Ένα βράδυ, τριάντα ώρες μόνο ύστερα από την φυγή της με την βάρκα, κατόκτη αλλά με την θέλησί της άκλόνητη, κατέβαινε από τδ βαγόνι της τρίτης θέσεως, στδ όποιον είχε μπη από τδ Κλερμόν-Φερράν. Χαμένη μέσα στην πόλι απομακρύνθηκε από τδν σταθμό αυτό που προηγείτο της Μπουρεβίλ. Περιτλανήθηκε στα περίχωρα των άγροκτημάτων, φοβόμενη τους σκύλους και ακόμη περισσότερο τις αδιάκριτες έρωτήσεις.

Πλησίασε ένα χαμηλό σπιτάκι, του οποίου ή μισάνοιχτη πόρτα άφηνε να περάση μια μικρή φωτεινή λουρίδα και πολλή μυρωδιά φαγητού. Στδ πλησίασμά της, ένας σκύλος άρχισε να γαυγίζει και μια γυναικεία σιλουέτα φάνηκε στδ κατώφλι.

Σήκωσε ψηλά τη λάμπα που κρατούσε και έβριξε φώς στην νεοφερμένη. Σάν από ένστικτο εκείνη τραβήχθηκε στην σκιά

—Συγχωρείστε με, κυρία, τδ μάτια μου είνε άσυνήθιστα σι φώς και ή λάμπα αυτή με τυφλώνει.

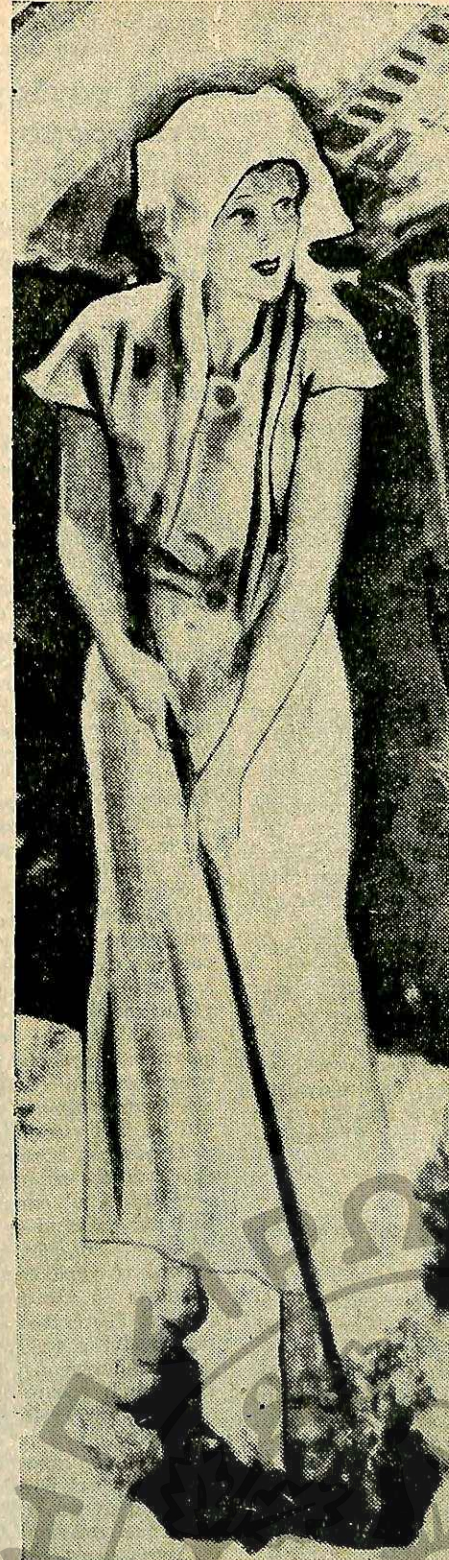
Η χωρική την κύτταξε με έκπληξι.

—Δεν είθε ντόπια. Τί ζητάτε;

—Ένα άσυλο για την νύχτα. Όπως είπατε, είμαι ξένη και θέλω να βρω φαί και κρεβάτι. Έχω χρήματα και μπορώ να πληρώσω.

—Η άλλη δίσταζε ακόμα.

—Πέστε μου, ποιά είστε και από πού έρχεστε;

Μέσα σ' εκείνα τδ χωριάτικα ρούχα δεν ώπληρχε φόβος να την γνωρίση κανείς.

—Τ' όνομά μου δεν θα σας πη τίποτε. Λέγομαι Μαρία Βερνέ και έρχομαι από τδν Μπενασόν. Η μητέρα μου κι' εγώ είμαστε ράπτριες. Η κακομοίρα όμως πέθανε πριν έξη μήνες κι' εγώ πήγα στην Κλερμόν-Φερράν σε κάτι συγγενείς μου. Αυτοί δεν ήσαν σε θέσι να με δεχθούν, με συμβούλεψαν όμως νάρθω εδώ. Ίσως μπορέσω να βρω δουλειά σε καμιά φέρμα είδ' άλλως θα κυττάξω στδ ξενοδοχεία της Μπουρεβίλ. Για την αγάπη του Θεού, κυρία, δώστε μου ένα δείπνο και κρεβάτι γι' απόψε.

—Αφού έχετε να πληρώσετε, έχει καν λως.

Κείνη τη στιγμή βγήκε απ' τδ σπίτι ένας άνθρας ήλικιωμένος και είπε σιγανά:

—Αυτή ή μικρούλα δεν είνε για να την φοβάσαι. Αν είχε άλλωςτε κακούς σκοπούς, ο Λαμπρό μας θα της κάθιζε μια γερή δαγκωματιά.

—Περάστε μέσα, είνε ή γρηά. Θα φάτε ένα ζεστό φαί και θα βρήτε ένα κρεβάτι.

Η υπρέτρια μας έφυγε τελευταία κι' έτσι τδ δωμάτιο της είνε άδειο.

Η νέα μπήκε μέσα. Έπειτα από τδ φαί, χωρίς να ξενυχθή, γλύστρησε στδ μαλακά στρώματα και έπεσε άμέσως σ' έναν ύπνο βαθύ, μολυβένιο.

Άνοιξιάτικο ξύπνημα

Οι χωρικοί ξύπνησαν με την ασηή και άρχισαν άμέσως να άσχολούνται με τις εργασίες του σπιτικού τους, ρίχνοντας συγχρόνως βλέμματα ανήσυχης περιεργείας, στην πόρτα της μικρής καμαρούλας που εξακολουθούσε να μένη κλειστή.

Ο ήλιος ήταν πιά ψηλά, όταν ή Μαρίσκα άνοιξε τδ μάτια της. Με κάποια έκπληξη αντίκρυσε τδ άγνωστο γι' αυτήν περιβάλλον. Μαζί με την μνήμη της, ξανάθε και ή ανάμνησις των γεγονότων...

Όστε δεν ήταν όνειρο, όλα ήσαν πραγματικότητα. Είχε δραπετεύσει από τδ σπίτι της θετής μητέρας της, παίρνοντας άπάνω της την εύθύνη ενός τρομερού έγκλήματος, για να της ανταποδώση κάπως την καλωσύνη που έδειξε απέναντί της. Τώρα λοιπόν είχε καθήκον να κρυφθή όσο μπορούσε καλύτερα, για να μην ανακαλυφθή ποτέ, και να φέρη έτσι εις πέρας την θυσία της.

—Ω, πόσο θάθελε να βρισκεται την ώρα αυτή στδν πύργο, να ένωση την λύπη της με κείνη των δικών της. Τί να γινόταν άρά γε την ώρα αυτή; Να παρακολουθούσαν τάχα την κηδεία της 'Ισαμπέλλας, γονατιστοί ή θεία και ο Λιονέλ, καταρώμενοι την δολοφονία; Στην σκέψη του Ουμπέρ, ή καρδιά της άρχισε να χτυπά τρελά, ακατάστατα. Αυτόκτονία άρά γε ή τρέλλα; Τί απ' τδ δυο είχε διαλέξει ή άπελπισία για να τυραννήση τδ κορμί και τη φουρτουνιασμένη ψυχή του;

Ένα κύτπημα άκούστηκε στην πόρτα:

—Μικρή δεσποινίς, φώναξε μια φωνή, είνε άργά και σας περιμένουμε από ώρα. Είθε τούλάχιστον καλά;

—Α, μην ανησυχείτε, κυρία, άπήντησε, φροντίζοντας να καταστείλη την συγκίνησή της. Κοιμήθηκα πολύ, γιατί ή κούρασίς μου ήταν μεγάλη. Τώρα άμέσως έρχομαι.

Χρениστηκε πρόχειρα και ξαναφόρεσε τδ ρούχα που είχε άποράσει στην Κλερμόν-Φερράν. Εύτυχώς τδ χρήματα δεν της έλειπαν. Σάν να φανταζόταν πως θα μπορούσαν να της χρησιμεύσουν, είχε κρατήσει πάνω της τους τόκους που της έδωσε ή δεία της, λίγο πριν απ' τδ δράμα, για τις εκατό χιλιάδες της κληρονομιάς.

Έβλισε τδν εαυτό της για να φανή φυσική και με φωνή σταθερή έκαλημέρισε τους δυο γέροντες αυβύγους που την κύτταζαν με περιέργεια.

—Σας ανησυχούσα, είνε ή γυναίκα. Σας ζητώ συγγνώμη γι'

αυτό. Φαινόσαστε όμως τόσο κουρασμένη χθές, ώστε άνησυχήσαμε μήπως σάς συνέβηκε τίποτα. Ορίστε το πρόγευμά σας.

Η Μαρίσκα, της οποίας ή όρεξις ύστερα από μιάς νύχτας άνάπαυσι, είχε άνέξει, κάθισε κι' έφαγε μ' εύχαριστην τή ξερό ψωμί και τή άνοστο βούτυρο. Τρώγοντας, ρώτησε τή γυναίκα:

—Σε πόση άπόστασι θρίσκειται ή πιό κοντινή πόλις, κυρία;
—Η Μπουρβίλ απέχει τέσσερα χιλιόμετρα. Τί θέλετε νά κάνετε εκεί;

—Οέλω νά βρω ένα μεσιτικό γραφείο τή όποιο νά μου προμηθεύση μιάν θέσι σέ κανένα ξενοδοχείο ή στή γειτονικά άγροκτήματα. Νομίζετε ότι θά βρω μ' εύκολία; Δέν είμαι διόλου άπαιτητική στή ζήτημα τού μισθού, σάς βεβαιώνω.

Άμέσως κατάλαβε πόσο άπερίσκεπτα είχε μιλήσει. Τά γραφεία ξευρέσεως εργασίας, θά της ζητούσαν πιστοποιητικά προϋπηρεσίας και συστατικά, τά όποια δέν κατείχε. Καλύτερα ήταν νά περιπλανηθή άκόμα...

Μετά τά τελευταία λόγια της, τή βλέμμα της χωρικής συνάντησε τά μάτια τού συζύγου της και μιάν βουθή συνεννόησις έγινε μεταξύ τους γιά κάτι τή όποιον προφανώς είχαν συζητήσει προηγουμένως.

Έφ' όσον ήθελε νά εργασθί και έφ' όσον εκείνοι είχαν άνάγκη από ύπηρετρία, γιατί νά πάη άλλου και νά μ'ήν μείνι σ' αυτούς; Οί δουλειές δέν θά ήταν κοπιαστικές. Έπρεπε νά βοηθή τήν γυναίκα στή οικιακή, νά ταΐζει τίς κόττες και νά πηξή τή γάλα. Τή καλοκαίρι θά πήγαινε τίς άγελάδες στήν βοσκή. Άν συμφωνούσε θά μπορούσαν νά τήν κρατήσουν. Τήν ρώτησε, λοιπόν, ή γυναίκα:

—Πόσα ζητάτε όμως;
Δέν ήξερε τί ν' άπαντήση. Από τόν φόβο της όμως μήπως ή άδιαφορία της γιά τήν άμοιβή, τήν προδώση, πρόσθεσε διαστικά:

—Δότε μου τόν συνηθισμένο μισθό πού δίνουν εδώ.

—Α, μ'ά δέν είνε ώριμοί. Άναλόγως με τήν εργασία της καθεμιάς. Έσείς δέν φαίνεται νά έξερετε πολλά πράγματα. Έδώ θά τά μάθετε όλα και έκτός απ' αυτό θά σάς μεταχειρίζομαστε σάν παιδί μας. Σας προσφέρω 5 φράγκα γιά ν' άρχίσετε. Έλάτε, δεχθήτε τώρα και τή Σάββατο θά πάμε στήν πόλι γιά νά σάς άγοράσω ρούχα.

—Όλα μου τά πράγματα έμειναν στήν Μπενασόν. Έχω όμως χρήματα γιά ν' άγοράσω ό,τι μου χρειάζεται.

—Ναι, κατάλαβα άμέσως ότι δέν είσθε τυχοδιώκτρια. Και πιστεύω ότι θά μπορούμε νά συνεννοηθούμε θαυμάσια. Λοιπόν τί σκέπτεσθε;

Τί σκεπτόταν; Άπλούστατα, ότι δέν θά μπορούσε κανείς νά ύποπτευθί κάτω από τήν ταπεινή έξωτερική της, τήν πραγματική της προσωπικότητα. Τή μέρος αυτό θά ήταν ή πρώτη σταθμός στήν άβέβαιο και γεμάτο κινδύνους δρόμο πού θ' άκολουθούσε από τώρα ως τήν τελευταία πνοή της...

★

Έπτά μήνες πέρασαν από τότε... Έπτά μήνες πού στήν Μαρίσκα φάνηκαν έπτά αιώνες.

Σιγά-σιγά έμαθε τίς δουλειές...

Κάποτε ή γέρος κατεβαίνοντας στήν πόλι, έφερε μερικές έφημερίδες. Με πόση λαχτάρα τότε έπαιρτε στή διάβαση, και κατέτρωγε όλα όσα έγραφαν, χωρίς νά της ξεφεύγη ούτε μιάν γραμμή. Είχε πάντα τήν έλπίδα ότι κάτι θαβριόσκε γεμάτο γιά τήν Νορμανδία και ίσως γιά τή φρικτή δρόμα, μέσα στή όποια ήταν άνακατεμένο τή όνομά της. Δέν ήγρε όμως ποτέ καμμιάν σημείωσι τέτοια και τίποτα δέν της ύπενθύμιζε τήν ύπαρξί εκείνων πού αποτελούσαν τήν μοναδική της σκέψη.

Η άνοιξις ήθε έπί τέλους. Παρά τή λήθαργο στήν όποια είχε βυθιστή ή Μαρίσκα, τή ξύπνημα της φύσεως, της έδωσε μιάν ύποσυνείδητη παρηγοριά. Τή γλυκή φώς, οι μεγάλες μέρες, ή όμορφη τήν βουνού, ξύπνησαν στήν ψυχή της τήν χαρά της ζωής. Τή συνεχές όμως χειμερινό κλεισίμο σ' εκείνο τή χαμηλό σπίτι είχε κλονίσει κάπως τήν υγεία της. Ήταν τόσο γλωμή, ώστε ή κυρά - Σαρβουάν της έδινε νά πίνη ένα είδικό κρασί γιά τούς άναιμικούς. Η Μαρίσκα άφηνε νά τήν περιποιούνται γιατί ήξερε ότι της χρειάζονται δυνάμεις γιά τήν καινούργια έξοδο, πού τή πλησίασμα τού καλοκαιριού, της επέβαλλε.

Τή καλοκαίρι ή κατάστασις άλλαξε έξ αιτίας τών γειτονικών πόλεων της Μπουρβίλ και τού Μόντ Νταρέ. Παλαιοί γνώριμοι μπορούσαν νάρθουν νά παραθερίσουν στή μέρη αυτά, πού ήταν γνωστά γιά τίς ιαματικές πηγές τους και νά τήν συναντήσουν σέ τίποτα έκδρομής πού θάκαναν στή βουνά. Έπρεπε λοιπόν νά ξαναρχίσουν τήν άλήτικη ζωή και ή καρδιά της σφιγμένη μπροστά στή άγνωστο μέλλον... Η ζωή της εδώ ήταν άθλια και σκεπτόταν ότι ή άλλαγή μιάν δυστυχίας με κάποιαν άλλη ήταν κι' αυτό μιάν άνακούφιση... Τώρα πού είχε μ'ήν ή άνοιξις, ήταν ύπολογισμένη νά οδηγί τίς άγελάδες στή βοσκή. Στήν άρχή τήν συνόδευε ή χωρικός, γιατί φοβόταν νά μείνι μόνη με τά ζώα. Γρήγορα όμως κατάλαβε ότι ή σκύλος ήταν ένας πραγματικός φύλακας κι' έτσι, έχοντας έμπιστοσύνη στήν Λαμπρί:

μπορούσε έλεύθερα ν' άπολαμβάνη τίς χαρές τού βουνού τήν πρωινή εκείνη ώρα...

Ένα χανδάκι στήν δρόμο

Η μέρα εκείνη, ή έσση ήταν άνυπόφορη. Η ώρα της άναχωρήσεως είχε φθάσει. Τή κοπάδι πήρε τόν δρόμο της έπιπλοφής, άκολουθούμενο από τήν Μαρίσκα. Ο Λαμπρί, στριφογύριζε στή πόδια της. Η νέα με τήν καρδιά σφιγμένη, παρακολουθούσε τήν δύσι, πού της θύμιζε άλλες πολύ περασμένες, όταν, στήν ταράτσα τού Τρεβάν παρακολουθούσε τόν δίσκο τού ήλιου νά βουττά στήν άκροα. Τότε όμως δέν ήταν μόνη. Άπλη της ήταν ή θεία, τά ξεδέλφια της, ή Ισαμπέλλα. Α, όλο αυτό τή παρελθόν πού της φαινόταν τόσο πρόσφατο, άκόμα, είχε χαθή γιά πάντα...

Δάκρυα έρχισαν νά πλημμυρίσουν τά μάτια της... Άπορροφημένη καθώς ήταν με τίς σκέψεις της, δέν πρόσχε καθόλου στίς άνωμαλίες τού δρόμου και στίς πέτρες πάνω στίς όποιες συχνά σκόνταφτε. Σε μιάν κατηφοριά, ένα βαθύ χανδάκι έκοβε τή δρόμο. Κρυμμένο καθώς ήταν στήν σκιά, δέν έγινε αντιληπτό απ' τήν νέα, ή όποια ξαφνικά πάτησε στήν κενό και έπεσε μέσα. Με μεγάλο κόπο μπόρεσε νά ξαναβεί στήν επιφάνεια. Κάθισε, τότε τήν χροιά πούταν μουσκεμένο από τή δροσιά, ενώ άρχιζε νά νοιώθι ένα φρικτό πόνο στήν άσπράγαλο. Ήταν άδύνατο νά προχωρήσει. Έπρεπε νά περιμένη νά αντιληφθούν κάτω τήν άπουσία της και νάρθουν εις βοήθειά της. Πόση ώρα θά χρειαζόταν άρα γε; Σίγουρα δέ θ' άργούσαν. Έπρεπε νάχη ύπομονή.

Γύρω της όμως ή νύχτα άρχισε νά πέφτη σκοτεινή και τή κρύο γινόταν διαπεραστικό, όπως συνήθως στή ψηλά βουνά μόλις ή ήλιος άποσύρη τίς άκτινες του. Ο φόβος μεγάλωνε τήν τρεμουλιάσματά της. Άκουγε τούς διάφορους μικροθρογούς τού δάσους και σιγά-σιγά της φάνηκε πώς έβλεπε τή κορμί μίς γυναίκας, με τή κεφαλή γεμμένο στήν όμο και τά χέρια πεσμένα άπ' όνα... Στή ώραίο μέτωπο, τή πλαισιωμένο με ξανθά μαλλιά, έτρεχε αίμα...

Θόρυβος, φώτα, φωνές, στή μονοπατί... Είπε χωρικοί πού είδοποιημένοι από τούς γέροντες Σαρβουάν γιά τήν έξαφάνισι της ψυχοκόρης τους, βγήκαν εις άναζήτησιν της νέας. Προηγουμένως τού σκύλου πού γύρευε τόν δρόμο μυρίζοντας, έφτασαν τέλος στή μέρος όπου ή Μαρίσκα ήταν ξαπλωμένη άκίνητη. Τά χέρια της ήταν παγωμένα, τά κεφάλι της όμως έκαιγε απ' τόν πυρετό. Από τήν ύψη της κατάλαβαν όλοι ότι ήταν βαρεία άρρωστη και τήν τοποθέτησαν διαστικά σ' ένα φορείο, άφου προηγουμένως τήν τύλιξαν σ' ένα χονδρό σάκι. Όταν έφτασαν κάτω, ένας άνθρωπος έφευγε με μοτοσυκλέτα γιά τήν Μπουρβίλ, γιά νά βοηθί γιαντρώ.

Ο γιαντρός έφτασε σχεδόν άμέσως και διέταξε νά βγούν όλοι έξω από τήν κάμαρα της άρρωστης.

—Πρέπει ν' άπομακρυνθώ κι' εγώ; Είπε μιάν γλυκειά φωνή. Και μιάν γυναίκα ντυμένη κατάμαυρα, προχώρησε στή μέση της κάμαρας. Τή φώς της λάμπας πού έπαιρτε πάνω της, έδειχνε καθαρά τά χαρακτηριστικά της. Ήταν άδύνατη και τή όρχή της πρόσωπο τή πλαισιωμένο με μαύρα μαλλιά, δέν παρουσίαζε τίποτε τή έξαιρετική έκτός απ' τή φωτεινά γκριζά μάτια της και ένα χαμόγελο γεμάτο καλωσύνη. Ήταν ή χήρα ενός αξιωματικού, τού λοχαγού ντε Φρεάλτ, πού σκοτώθηκε στήν πόλεμο. Μόλις μερικά χρόνια παντρεμένη και χωρίς παιδιά, άφιέρωσε τή νεότητά, τήν υγεία και τήν περιουσία της, στήν άνακούφιση της δυστυχίας.

Ο γιαντρός πήρε τή χέρι της, με σεβασμό:

—Κυρία ντε Φρεάλτ! Η Θεία Πρόνοια σάς στέλνει στή προσέφαλο αυτού τού φτωχού παιδιού. Με βοηθείτε νά τήν τοποθετήσω στή κρεβάτι;

Λίγα λεπτά άργότερα ή Μαρίσκα ήταν ξετυμένη και ξαπλωμένη στήν κρεβάτι, μ' ένα βουνό από κουβέρτες, πάνω της.

—Τώρα πρέπει νά της έτοιμάσωμε ένα γκόγκ.

Η Μαρίσκα, με τή γκόγκ πού της έτοιμάσε ή κ. ντε Φρεάλτ, άρχισε νά συνέρχεται. Έφριξε ένα βλέμμα γύρω της και ψιθύρισε ξαφνιασμένη:

—Τί συνέβη; Μήπως ήμουν άρρωστη;

Και πρόσθεσε πολύ σιγά:

—Μήπως παραμιλούσα δυνατά;

Στήν περιεργή αυτή έρώτησι, ή γιαντρός και ή νέα γυναίκα, άλλαξαν ένα έκπληκτο βλέμμα. Με πατρικό τόνο, ή γιαντρός, είπε:

—Είσατε άπολύτως σιωπηλή. Τώρα άφήστε με, νά σάς έξετάσω. Πού πονάτε;

—Ο άσπράγαλός μου, με πονεί φρικτά! Δέν μπορώ νά κουνήσω τή πόδι μου.

Υστερα από μιάν μικρή εξέτασι, ή γιαντρός διεπίστωσε ότι ή πρόκειτο γιά διπλή έξάρθρωσι, ή όποια όμως αύριο μόλις θά μπορούσε νά διορθωθί, έφ' όσον τά άπαιτούμενα έργαλεία τού έλειπαν τήν νυκτερινή αυτή ώρα.

—Προς τή παρόν θά της κάνουμε ένα επίδεσμο με γάζες.

—Και τώρα ύπνο, διέταξε ή γιαντρός, όταν ή επίδεσις τού πιδιού είχε τελειώσει. Διάβολο! Τί είν' αυτό; Μεγάλος πυρετός, πρόσθεσε κατατάζοντας τή θερμομέτρο. Δέν είνε φρόνιμο νά μείνι μόνη της τήν νύχτα. Φαίνεται ότι πήρε ένα γερό κρυολόγημα εκεί στή βουνό.

—Θά περάσω ενώ τή νύχτα μου εδώ, είπε ή κ. ντε Φρεάλτ. Θάρθιτε νωρίς, αύριο, γιαντρε;

—Βέβαια. Δέν άνησυχώ γιά τήν έξάρθρωσι. Ο όργανισμός όμως είνε πολύ άδύνατος.

Χαιρέτησε και έξηφανίσθη στή σκοτάδι της νύχτας.

Η νέα γυναίκα πέρασε τήν νύχτα εκείνη, τίς πιδ όδυνηρές ώρες πού δοκίμασε ποτέ σ' όλο τή διάσπηση πού έξασκούσε τή

έπαγγέλμα της έρασιτέχνιδος νοσοκόμου. Όπως τή προείδε ή γιαντρός ή συμφορήσ ις τών πνευμόνων έξεδηλώθηκε όρμητική, ή άρρωστη άνέπνεε με δυσκολία. Υστερα από μερικές ώρες άνήσυχου ύπνου κατέληφθη από μιάν κρίσι παραληρήματος. Προσπαθούσε συνεχώς νά σηκωθί γιά νά ξεφύγη από κάποιο φάντασμα πού τήν κυνηγούσε και από τή όποια ζήτησε συγγνώμη. Άπαθούσε μιάν γυναίκα πού ήταν κακή θεία και ή όποια τήν κατηγορούσε γιά κάποιο έγκλημα.

Δέν ήμουν εγώ, φώναζε σηκώνοντας τά χέρια γιά νά προφυλαχθί από φανταστικούς έχθρούς. Τράβηξα τήν ύποψία από τάνω τους... Έπρεπε. Δέν πιστεύουν όμως ότι τούς αγαπώ...

Τή πρόσωπό της ήταν νά κατακόκκινο και τά μάτια της έλαμπαν σάν άναμμένα κάρβουνα. Η έκφρασις τού προσώπου της ήταν τόσο λυπητερή πού άθελά της ή νέα γυναίκα πήρε τή πονεμένο κεφάλι, τή έκρυψε στήν όμο της και χάιδεψε με τρυφερό χέρι τή μέτωπο πού έκαιγε.

Μιάν γλυκύτητα πέρασε στιγμιαία από τή φλογισμένο πρόσωπο και ένα χαμόγελο έντελώς παιδικό φάνηκε στή χείλη της.

—Με άνακουφίσατε... Εύχαριστώ θεία, εύχαριστώ... Άα! όλα αυτά δέν πρέπει ποτέ νά μάθετε...

Και ή τρόμος τήν κατέλαβε ξανά, ένας άνέκφραστος τρόμος, πού τόν διέκοπταν ίκεσιές, φωνές, δάκρυα... Κι' αυτό κράτησε ώρες πολλές. Κατά τά ημερολόγια μόλις ή άρρωστη, άποκαμωμένη, έπεσε σ' έναν κοματώδη ύπνο...

★

Με τήν άνατολή τού ήλιου, ή κυρά - Σαρβουάν άνοιξε τήν πόρτα και μπήκε άθρόυβα στή δωματίο.

—Θέέ μου, πόσο είνε άλλαγμένη! Φαίνεται νά πέρασε άσχημη νύχτα

—Ναι, πολύ άσχημη, άπάντησε ή κ. ντε Φρεάλτ. Άς βγούμε όμως έξω γιά νά μ'ή τήν ξεπνήσουμε.

Όταν θρέθηκαν στήν κουζίνα, της προσέφερε ένα φλυτζάνι άχνιστόν καφέ.

—Φτωχή κυρία! Η πολύ λίγο ξεκούραστη νύχτα πού περάσατε άφισε θαθεία τά ίχνη στή πρόσωπό σας. Αυτό μπορεί νά βαστάξη δυό - τρείς φορές άκόμα, όχι περισσότερο. Άλλά πό-

σον καιρό θά βρισκεται ή μικρή σέ κίνδυνο; Έγώ είμαι γρηά και νοσοκόμες δέν ύπάρχουν στή χωριό. Τί μπορεί λοιπόν νά γίνη;

Γιά μερικά λεπτά έμεινε σιωπηλή.

—Υπάρχει, βέβαια και τή νοσοκομείο, είπε με φανερό διαταγμό. Εκεί θά τήν περιποιούνται καλά. Τή Κλερμόν - Φεράν όμως είνε μακριά, θά μ'ορέση νά κάνη τή ταξίδι ως εκεί;

—Αυτό θά μ'ας τή π' ή γιαντρός. Έχει γονείς ή μικρή;

—Δέν μου φαίνεται νάχη κανέναν στήν κόσμο.

Τήν ίδια στιγμή μπήκε ή γιαντρός.

—Έρχομαι στήν ώρα μου. Η νύχτα πέρασε άσχημα; —Πάρα πολύ άσχημα. Εύτυχώς τώρα κοιμήθηκε λίγο.

Μπήκαν στή μικρή δωματίο.

—Είπε ξεπνητή, είπε ή γιαντρός.

Πραγματικά, ή θόρυβος τού αυτοκινητού και ή είσοδος τού γιαντρός, είχαν ξεπνήσει τήν Μαρίσκα από τόν λήθαργο, στήν όποια είχε βυθισθή.

—Λοιπόν, άγαπητό μου παιδί, πώς είσθε σήμερα; ρώτησε ή γιαντρός.

—Δέν έξω άκριβώς. Κάντε μου, όμως γρήγορα καλά, γιαντρε, σάς παρακαλώ.

Μετά τήν εξέτασι σήκωσε τή κεφαλή τού προφανώς δυσασεστημένος, δέν άνεκοίνωσε όμως τήν διάγνωσή του.

—Πρώτα - πρώτα πρέπει νά μετακομίσθι από τή δωματίο αυτό. Τή παράθυρό του είνε στήν βορρά και δέν ύπάρχει φωτιά εδώ μέσα.

—Και πού νά τήν βάλλω; είπε με πίκρα ή κυρά - Σαρβουάν ή όποια έβλεπε με κάποια δυσφορία τήν εγκατάστασι ενός κρεβάτιού στή έσση άλλα λίγο εύρύχωρη κουζίνα της. Δέν έχωμε άλλη κάμαρα. Όπως έλεγα στήν κ. ντε Φρεάλτ, θά είνε πιό καλά στή νοσοκομείο.

Ένα έπιφώνημα, μέσα στή όποια ή έκπληξις διακρινόταν άνακατεμένη με τήν άπελπισία, έσφυγε από τή κρεβάτι της άρρωστης.

—Οχι, ώ, όχι, μ'ή

με πάτε στή νοσοκομείο. Καλή μου κυρά - Σαρβουάν, θά σάς πληρώσω τά φάρμακα, μιάν νοσοκόμα, ό,τι άλλο χρειάζεται.

—Μ'ά δέν μπορώ νά δεχθώ νοσοκόμα εδώ. Είνε τόσο μικρό τή σπίτι μου... Στή νοσοκομείο θά είσθε πιό καλά.

—Γιά τ' όνομα τού Θεού, λυπηθήτε με, μ'ή με στείλετε στή νοσοκομείο.

—Γιατί; ρώτησε ή γιαντρός. Τούς άρρώστους τούς μεταχειρίζονται καλά και θά γιαντρευθήτε πολύ πιό γρήγορα, εκεί παρά εδώ.

Η νέα δέν μ'ορέσε νά επιμένει περισσότερο, θεράμ δάκρυα άρχισαν νά τρέχουν όπως από τά μάτια της.

—Μ'ή τήν βασανίζετε, είπε ή κ. ντε Φρεάλτ.

Και γυρίζοντας στήν Μαρίσκα, πρόσθεσε γλυκά:

—Θά σάς έκανε κακό, άν σάς έπα-να μαζί μου;

—Ο, όχι. Δέν γνώριζα πού είσθε, μουρμούρισε ντροπιασμένη. Με πού δικαίωμα θά τολμούσα;...

Η κυρία ντε Τρεβάν και ή Λιονέλ έσκυψαν έπάνω στή άκίνητο σώμα τού Ουμπέρ.

—Τὸ δικαίωμα σὰς τὸ δῖνον ἐγὼ ἢ ἴδια καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ κάνετε χρῆσιν αὐτοῦ.

Συγκινημένη ὡς τὸ βάθος τῆς καρδιάς της, ἡ Μαρίσκα ἔρριξε ἓνα βλέμμα εὐχαριστίας σὲ κείνην πού αὐτοβούλως ἔπαινε τὴ θέσι τῆς προστασίας της. Ὑστερα ἔκλεισε τὰ μάτια της φοβι- σμένη ἀκόμα ἀπὸ τὸν κίνδυνον πού διέτρεξε: Τὸ νοσοκομεῖο ὅ- που ἡ εἰσόδος ἀπαίτουσε τὴν δῆλωσι τῆς πραγματικῆς ταύτη- τος, τῆς ὁποίας ἡ γνησιότητα θὰ ἐξακριβωνόταν ἀμέσως. Ὑ- στερα θ' ἀκολουθοῦσαν οἱ ἐρωτήσεις στὸ δελτίο πού στέλνεται στὴν ἀστυνομία... Καὶ μετὰ ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἀλήθειας, ὁ θά- νατος τῆς φτωχῆς Ἰσαμπέλλας πού θὰ ξαναρχόταν πάλι στὴν ἐπιφάνεια, ἡ ἀνάγκη νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀθωότητά της μὲ κίνδυ- νο ν' ἀποκαλυφθῇ ἡ ἐνοχὴ τοῦ...

Ἡ σκέψις ὅλων αὐτῶν τὴν ἐξασθένησε ἀκόμα περισσότερο, Σ' ἓνα νεῦμα τὸν γιαιτροῦ, θγῆκαν ὅλοι στὸ διπλὸν δωμάτιο καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀποκάλυψε τὴν διάγνωσί του: διπλὴ πνευμονία, τῆς ὁποίας ὅμως δὲν μπορούσε νὰ καθορίσῃ τὴν σοβαρότητα. Ἐπε- ρεψε ὅμως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ γρηγορότερο, τὸ ἀνήλιο ἐκεῖνο δω- μάτιο.

Κι' ἔτσι ἓνα ὁμορφο, ἡλιόλουστο πρωῒνὸ, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ γιαιτροῦ μετέφερε στὴν βίλλα «Σαρμπιέ» τὴν μικρὴ ἄρρωστη, κουκουλωμένη μὲ ζεστὲς κουβέρτες...

★
Ὅταν ξανάρθε στίς αἰσθήσεις της ἡ Μαρίσκα βρισκόταν ξα- πλωμένη πιά στὸ κρεβάτι καὶ εἶχε ἐγκαταλειφθῇ σὲ στοργικὰ χέρια πού ζητοῦσαν νὰ τὴν περιποιηθοῦν.

Ἀνοιξε τὰ μάτια μὲ τὴν περιέργεια παιδιοῦ πού ζητᾷ νὰ γνωρίσῃ ἓνα καινούργιο περιβάλλον. Ἀμέσως ἓνα γλυκὸ συναῖ- σθημα ἀπόλυτης ἀνέσεως τὴν γέμισε καθὼς διαπίστωνε ὅτι βρι- σκόταν σ' ἓνα ευρύχωρο καὶ γέλαστο δωμάτιο.

—Ὁ προθάλαμος τοῦ παραδείσου, μουρμούρισε.

Τότε μόλις διέκρινε τὴν κ. ντὲ Φρεάλτ, ἡ ὁποία στεκόταν γά- πως παρμερα, παρακολουθώντας τὶς πρώτες ἐντυπώσεις τῆς χωριατοπούλας ἐκείνης, τῆς Ἰσαίας ἡ γλώσσα καὶ τὸ παρυν- σιαστικὸ, δρῖσκονταν σὲ τόση ἀντίθεσι μὲ τὴν θέσι της.

—Ὡ, κυρία, πόσο εἶμαι εὐγνώμων γιὰ τὴν καλωσύνη σας, εἶπε. Καθὼς ἄρχισε νὰ ἀρροπέφτῃ ἡ νύχτα, ὁ πυρετὸς ἀνέβηκε καὶ ξανάρχισε τὸ παραμυλητό. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ φόβος τοῦ νο- σοκομείου, ἀνακατεῦνταν μὲ τοὺς ὄλους πού τὴν βασάνιζαν τὴν περασμένη νύχτα.

Ἀγωνιῶσε καὶ παρακαλοῦσε νὰ μὴν τὴν ρωτοῦν τίποτε.

—Πιστοποιητικά;... Μὰ δὲν ἔχω κανένα... Ἐμειναν ὅλα στὴν βάρκα... Ἡ βάρκα πού χόρευε στὰ ἄγρια κύματα... Δὲν εἶμαι ἐνὸς ἡ ἐνοχος... Πρέπει ὅμως νὰ σιωπήσω...

Πάντα ἡ ἴδια ἐγγονία: παρακαλοῦσε νὰ τὴν συγχωρήσουν γιὰ κάποιο σφάλμα πού δὲν εἶχε κάνει.

Ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαλζι-λόγκ, ἡ κ. ντὲ Φρεάλτ, μὲ κάποιο φόβο παρακολουθοῦσε τὰ ἀσυνάρτητα λόγια, κάτω ἀπ' τὰ ὁποῖα μάντευε μιὰ τραγῳδία...

Τί συμπεράσματα μποροῦσε νὰ βγάλῃ κανεὶς ἀπ' ὅλα αὐτά; Ἀσφαλὸς πολὺ λίγο τιμητικὰ γιὰ τὴν νέα, γι' αὐτὴ ἡ κ. ντὲ Φρεάλτ, τὰ ἀπέριψε μὲ φρίκη.

—Δὲν πρέπει νὰ ὑπομιμῶμαι τὸ φτωχὸ αὐτὸ παιδί. Τὸ προ- σπάει τῆς ἔχει περισσότερο τὴν ἔκφρασι μιάς πονεμένης Παναγίας πορὰ μιάς κακοποιῆς...

Γιὰ πολλὰς ἀκόμα μέρες, ἡ Μαρίσκα πάλαι μετὰ ξὺν ζωῆς καὶ θανάτου. Ὑστερα, τὰ νεῖατα ξαναπῆραν τὰ δικαιώματά τους καὶ ἡ ἀνάρρωσις ἄρχισε. Μιὰ ἀνάρρωσις ὅμως ὀδυνηρὴ, γιατί μαζί μ' αὐτὴν, ἄρχισε καὶ ὁ ψυχικὸς πόνος. Ἡ Μαρίσκα, ἐνοιω- θε λύπη πού ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι νὰ κρύψῃ τὸ μυστικὸ της, ἀναγ- καζόταν νὰ μὴ φέρεται εἰλικρινά, ἀπέναντι ἐκείνης πού τῆς δειχνόταν τόσο καλὴ.

Ἐνα πρωὶ ἡ κυρία ντὲ Φρεάλτ ἦρθε καὶ κάθησε σὲ μιὰ κα- ρέκλα δίπλα στὸ κρεβάτι.

—Ἀγαπητό μου παιδί, ἄρχισε μὲ τρυφερὴ φωνή, δὲν βρῖσκε- τε ὅτι θὰ μπορούσαμε νάχουμε μιὰ συνομιλία λιγάκι σοβαρή;

Μιὰ ξαφνικὴ φλόγα πέρασε ἀπὸ τὰ κατὰμυρα μάτια της.

—Δὲν ἔχω ἀντίρρηση, κυρία, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε. Ἐν τού- τος...

—Μὴν ἐξακολουθεῖτε. Ἀφοῦ δὲν ἔχετε ἀντίρρηση σ' ὅ,τι θέλω τότε ἐκεῖνο πού ἐπιθυμῶ, εἶνε νὰ μὴν πῆτε ποῖ ἂ εἴσθε. Τὸ αἶμά σας τὸ ὁποῖο ἐμελέτησα προσεκτικὰ τρεῖς ἐβδομάδες τώ- ρα, βρίσκεται σὲ μεγάλῃ ἀντίθεσι μὲ κείνο πού διατεινέσθε ὅτι εἶσθε. Θέλω νὰ μάθω λοιπόν, τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς Μα- ρίας Βερνέ.

Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ἀτόπημα ἐπίθεσι, ἡ Μαρίσκα βρέθηκε ἐν- τελῶς ἀνυπεράσπιστη. Ἐχωσε τὸ κεφάλι στὸ μαξιλάρι της καὶ ἔξωπασε σὲ λυγμούς. Ἐπειτα εἶπε:

—Τὸ μυστικὸ μου—βλέπετε ὅτι ὁμολογῶ ὅτι ὑπάρχει ἓνα...—

Τὸ μυστικὸ αὐτό, δὲν εἶνε δικό μου. Ἀνῆκει σ' ἄλλον.

—Σ', ἄλλον;

—Σὲ μιὰ ὀλόκληρη οἰκογένεια. Γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτα. Πόσο θὰ μὲ φαντάζεσθε ἀχάριστη πού φέρομαι μὲ τέτοιον τρόπο σὲ σὰς, σὲ σὰς στὴν ὁποία ὀφείλω τὴν ζωὴ μου.

Ὁ δὲ προτιμοῦσα ὅμως νὰ μὲ διώξετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας παρὰ ν' ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸ αὐτό. Εἶμαι ἀκόμα πολὺ ἄρρωστη γιὰ νὰ φύγω. Ἀλλὰ μόλις μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ ὑγεία μου, θὰ πάω κά- που πολὺ μακριά, ἡ ἀνάμνησις ὅμως τῆς καλωσύνης σας δὲν θὰ σβύσῃ ποτὲ ἀπ' τὴν καρδιά μου.

Συγκινημένη βαθειά, ἡ κ. ντὲ Φρεάλτ ἔμεινε σιωπηλὴ.

—Ὅχι, δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ εἶνε ἐνοχος ἡ νέα αὐτὴ, μὲ τὰ φωτεινὰ μάτια. Ἐσκυψε κι' ἔσφιξε μὲ στοργὴ στὴν ἀγκαλιά της, τὸ ντελικάτο κορμάκι της.

—Παράξενο πλάσματάκι! Μὴ βασανίζεσθε καθόλου πιά. Ἐφ' ὅσον ἔχετε κάποια αἰτία πού σὰς ἀναγκάζει νὰ σιωπᾶτε, θὰ σεβαστῶ τὸ μυστικὸ σας. Μὴ σκέπτεσθε παρὰ μόνο πόσο πιὸ γρήγορα νὰ γίνετε καλὰ καὶ μὴν ξεχνᾶτε ὅτι στὸ πρόσωπό μου, ἔχετε μιὰ φίλη, μιὰ προστάτρια πρόθυμη νὰ σὰς φανῇ χρησιμὴ σὲ κάθε δύσκολη στιγμὴ τῆς ζωῆς σας...

Μιὰ μοιραία

συνάντησις

ΤΩΡΑ ἡ Μαρίσκα ἦταν σὲ θέσι πιά νὰ κατεβαίνῃ στὸν κήπο. Στὴν ἀρχὴ τὴν ὑποβάσταξε ἡ κ. ντὲ Φρεάλτ, ὅσοι κατέ- βαине μόνη καὶ ἡ χαρὰ της ἦταν μεγάλῃ πού διαπίστωνε ὅτι τὰ πόδια της ἀποκοτοῦσαν, κάθε φορὰ καὶ μεγαλύτερη σταθε- ρότητα.

Φρόντιζε μὲ κάθε τρόπο, ν' ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη της στὴν κ. ντὲ Φρεάλτ. Ἡ τελευταία εἶλεπε ὅτι οἱ προ- σάψεις τῆς Μαρίσκας, ν' ἀποκαταστήσῃ ὅσο μπορούσε πιὸ γρήγορα τὴν ὑγεία της, εἶχαν ἓναν ἄλλο σκοπὸ, τὸν ὁποῖο δια- ζόταν νὰ πραγματοποιήσῃ. Καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸς τῆς νέας, παρε- τήρησε μ' ἐκπλήξι ὅτι τῆς φαινόταν πολὺ δυσάρεστος.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ δένεται σφιχτὰ μὲ τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο κορίτσι, πού δὲν γνώριζε καθόλου.

Τὸ ἐνστικτὸ της δὲν τὴν γέλασε. Ἡ Μαρίσκα, παρ' ὅλο τὸν πόνο πού ἐνοιωθε γι' αὐτό, καταλάβαινε, ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ φύγῃ, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ στέγη πού τόσο στοργικὰ τὴν φιλο- ξενούσε.

Εἶχε πάρει πιά τὴν ἀπόφασί της. Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ἐν- τύπωσι πού θὰ προξενούσε στὴν κ. ντὲ Φρεάλτ, ἡ δραπέτευσις της, τὸ κατήκον τῆς ἐπέβαλλε νὰ φύγῃ νύχτα, σάν κακοποιός.

Ἐνα ὁμορφο, ἡλιόλουστο ἀπόγευμα καθόταν στὸν κήπο, ὅ- ταν ἐπιφωνήματα ἐκπλήξεως, προερχόμενα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, ἔφτασαν σ' αὐτιά της. Σὰν ἀπὸ ἐνστικτο σηκώθηκε ἀπὸ τὴν σαλζι-λόγκ ὅπου ἦταν ξαπλωμένη, γιὰ ν' ἀκούσῃ κα- λύτερα.

Ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴ τῆς κ. ντὲ Φρεάλτ τῆς ὁποίας ὁ γλυ- κὸς τόνος ἀνακατεῦνταν μὲ τὸν ἥχο μιάς βαρεῖας ἀνδρικῆς φω- νῆς.

—Εσοῦ! Ὡ, πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι πού σὲ ξαναβλέπω. Γιατὶ ὅμως δὲν μὲ εἰδοποίησες γιὰ τὴν ἀφιξί σου;

—Ἀπεφάσισα ἐντελῶς ξαφνικὰ τὸ ταξίδι αὐτό. Δὲν ἦρθα γιὰ νὰ σὲ δῶ, ἀδελφούλα μου. Συνοδεύω κάποιον ἄρρωστο φίλο μου, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐλπίζω—μάταια κατὰ τὴν γνώμη μου—ὅτι ὁ κα- θαρὸς ἀέρας τοῦ βουνοῦ θάξῃ εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

—Φτωχὸ ἀγόρι! Ἀς εἶνε. Αὐτὰ θὰ μοῦ τὰ διηγηθῆς ἀργότερα. Τώρα πές μου, τὰ νέα ἀπ' τὴν Νορμανδία. Τὰ κτήματα τοῦ Μπερβίλ εἶνε πάντα ἐφορα;

—Ἀπὸ τὴν θέσι της, ἡ ὁποία τῆς ἐπέτρεπε νὰ μὴν ἀθέατη, ἡ Μαρίσκα δὲν ἔχασε λέξι ἀπ' τὴν συνομιλία. Χωρὶς νὰ ξέρῃ γιὰ τί, εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάπου εἶχε ἀκούσει τὴν ἀνδρικὴ ἐ- κείνη φωνή. Ὅταν ἀκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Μπερβίλ, ἓνας τρόμος τὴν κατέλαβε. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ, ἐγκατέλειπε τὸν κήπο καὶ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας πέρασε στὸ χῶλλ καὶ ἀπὸ κεῖ ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της. Μέσα ἀπ' τὰ κλεισμένα παντζούρια, μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὴν κ. ντὲ Φρεάλτ πού περπατοῦσε στὸν κήπο καὶ δίπλα της, κρατώντας τὸ χέρι της, τὴν συνώδεε ὁ Ραϋμόνδος Μπερβίλ, ὁ φιλοξενούμενος τοῦ Τρεβάν, ὁ φίλος τοῦ ἐξαδέλ- φου της, ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο ἀρνήθηκε τὸ χέρι της, κατὰ τὸ διάστημα τῶν τελευταίων εὐτυχισμένων ὥρων τῆς ζωῆς της...

Ὅλα γύρω της ἄρχισαν νὰ γυρίζουν. Οἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειψαν καὶ ἔπεσε στὸ πάτωμα παρασύροντας καὶ τὸ ἐπι- πλο στὴν πτώσι της...

★

Ἀπὸ τὴν συνομιλία τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς πού κρυ- φάκουσε τὸ ἴδιο ἐκεῖνο θράδυ, ἔμαθε ὅτι ἡ οἰκογένεια πού εἶχε συνοδεύσει στὴν Μπουρβίλ, ὁ Ραϋμόνδος, ἦταν οἱ ντὲ Τρεβάν.

Ἀπὸ τὸ στόμα ἐπίσης τοῦ νέου, ἔμαθε ὅτι ἡ θυσία της δὲν πῆγε χαμένη. Αὐτὸ ἦταν γιὰ τὴν Μαρίσκα μιὰ ἀνεκτίμητη πα- ρηγορία.

—Αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο παιδί εἶνε λοιπόν καταδικασμένο ἀπ' τοὺς γιαιτροὺς; ῥώτησε ἡ κ. ντὲ Φρεάλτ.

—Δυστυχῶς. Τὸ στήθος του εἶνε προσβεβλημένο ἀθεράπευτα. Ὁ ἐξασθενημένος ὁργανισμὸς καὶ οἱ συγγενὲς αἱμοπτώσεις, δά- ζουν σὲ ἄμεσο κίνδυνον τὴν ζωὴν του. Παρ' ὅλα αὐτὰ εἶνε νέος

καὶ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ἐλπίσῃ σὲ μιὰ βελτίωσι ἂν εἶχε καὶ ὁ ἴδιος κάποια θέλησι γι' αὐτό. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τὸν ἐγκεφα- λικὸ πυρετό, πού ἀκολουθοῦσε τὴν τραγικὴ ἐκείνη ἱστορία καὶ ὁ ὁποῖος τὸν κράτησε γιὰ πολλὰς ἐβδομάδες μετὰ ξὺν ζωῆς καὶ θα- νάτου, τοῦ ἔμεινε μιὰ ὀξεῖα νευρασθένεια. Ἀν δὲ κατὰ τοῦ φέρῃ τὴν ἀνάμνησι τῶν δύο ἐξαδέλφων του, τὸν καταλαμβάνουν τό- σο τρομερὲς κρίσεις ἀπελπισίας, ὥστε ἀμφιβάλλει κανεὶς γιὰ τὴν διανοητικὴ του ἰσορροπία.

—Τί τέλος πῆρε ἡ τραγικὴ ἐκείνη ἱστορία;

—Υπάρχουν πολλῶν εἰδῶν ὑποθέσεις. Βέβαια ἡ δις Βρελίτζυ μὲ κείνη τὴν ἀκατανόητη φυγὴ της ἔκανε νὰ πέσουν πάνω της ὅλες οἱ ὑποψίες. Φαίνεται ὅτι ὁ Οὐμπέρ εἶνε ἐν γνώσει τοῦ δρά- ματος ἐφ' ὅσον αὐτὸς τελευταῖος εἶδε τὸ θῦμα. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ θύμησις τῆς δολοφονίας τοῦ φέρνει πάντα τρομερὲς κρίσεις, γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἐνοχλοῦν καθόλου μὲ ἀνακρίσεις. Ἀλλοστε ἡ ἀ- στυνομία εἶνε βεβαία γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῆς νέας. Ἀποδίδουν τὸ ἔγκλημα στὴν ζήλεια.

Πρὶν κοιμηθῇ ἡ κ. ντὲ Φρεάλτ, πέρασε ἀπὸ τὴν κάμαρα τῆς Μαρίσκας.

—Γιατί δὲν κοιμάσαι;

—Δὲν ξέρω. εἶμαι λίγο ἀνή- συχη.

Τὴν ἄλλη μέρα πρὶν φύγῃ, πέρασε πάλι νὰ τὴ δῇ.

—Δὲν θὰ σηκωθῆς καθόλου ἀπ' τὸ κρεβάτι. Πάρε αὐτὰ τὰ διδύλια γιὰ νὰ περάσῃς τὸ ἀπόγευμα ὅσες ὥρες θὰ λείπω.

Μόλις ὅμως ἀπομακρύνθηκε ἡ κ. ντὲ Φρεάλτ ἡ Μαρίσκα πῆδησε στὸ πάτωμα καὶ ντύθη- κε θιαστικά, παρ' ὅλο πού τὸ κεφάλι της ζαλιζόταν. Ἐρριξε μιὰ ἐσάρπα στὸ πρόσωπό της ὥ- τοι ὥστε κανεὶς δὲν θὰ μπο- ροῦσε νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ. Ἀ- νοίξε τὴν πόρτα, βγῆκε στὸν κήπο καὶ τέλος γλυστρώντας σάν σκυιά, βρέθηκε στὸν δρόμο.

Ὁ ἥλιος ἔδυε πιά καὶ τὸ ἱούρουπο εἶχε ἀρχίσει.

Ἡ Μαρίσκα διαζόταν πρὶν νυχτῶσῃ νὰ βρῇ ἓνα μονοπάτι πού ἤξερε καλὰ καὶ τὸ ὁποῖον ὡδηγοῦσε στὸ βουνό.

Τέλος ἔφθασε στοὺς πρόπο- δας καὶ ἦδη ἐτοιμαζόταν νὰ πάρῃ τὴν ἀνηφορίαν, ὅταν ἓνα θέα- μα πού παρουσιάστηκε ξαφνικὰ μπρὸς τὰ μάτια της, τὴν κάρ- φωσε ἀκίνητη καὶ τὴν ἔκανε ν' ἀμφιβάλλῃ ἂν ἦταν ξυπνητὴ ἢ ὄνειρευόταν.

Μπροστὰ της, σ' ἐλάχιστῃ ἀπόστασι, προχωροῦσε ἓνα ἐλαφρὸ ἀμάξι, συρμένο ἀπὸ ἓνα πόνει. Στὸ μπροστινὸ καθίσμα ἦταν ἓνας νέος ἐνῶ πίσω, μάλλον ξαπλωμένος παρὰ καθιστός, ἦταν ἓνας ἄρρωστος χλωρὸς καὶ ἀδύνατος μὲ βλέμμα ἀπλάνες. Πίσω ἀπὸ τὸ ἀμάξι ἀκολουθοῦσε ἓνα ἄλλο γκρουπ, στὸ ὁποῖον ὅμως ἡ Μαρίσκα ἀνεγνώρισε στὸ πρόσωπο τῶν δύο ἀνδρῶν, τοὺς ἐξα- δέλφους της ντὲ Τρεβάν! Ὁ Λιονέλ ὡδηγοῦσε τὸ ἀμάξι καὶ ὁ Οὐμπέρ—ἓνας Οὐμπέρ ὅμως σχεδὸν νεκρὸς—ἦταν ξαπλωμένος στὸ πίσω καθίσμα.

Ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τρελλὰ καὶ τὰ γόνατά της λυ- γισαν παρ' ὅλα αὐτά, μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατῶρ- θωσε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ της καὶ θέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τομα. Φαίνεται ὅτι ἡ παράξενη κίνησις της τράβηξε τὴν προ- σοχὴ τοῦ ἀρρώστου, γιατί καθὼς ἐκείνη ἐφευγε τρέχοντας, μιὰ φωνὴ ἔξφυγε ἀπ' τὸ στήθος του, μιὰ φωνὴ ἀπόκομῃ ὅπου δὲν μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃς τὸν τρόμο ἀπ' τὴν χαρὰ.

—Ἡ Μαρίσκα!... Ἡ Μαρίσκα μπροστὰ μου! Λιονέλ, βοήθεια.

Τόσο ἐπιτακτικὴ ἦταν ἡ κραυγὴ αὐτὴ, ὥστε ὁ Λιονέλ βρέθηκε ἀμέσως κάτω καὶ παρατηροῦσε μὲ κάποιαν ἐκπλήξι τὸν ἀδελφὸ του πού μὲ τὸ ἀποσκελετωμένο του δάχτυλο, ἔδειχνε μιὰ σι- λουέττα γυναικεῖα πού προχωροῦσε γρήγορα, μὲ δῆματα ἀδέβαια καὶ πού στὸ τέλος ἔπεσε πάνω στὰ χόρτα.

Ἀπὸ τὸ γκρουπ πού ἀκολουθοῦσε τὸ ἀμάξι, ἀποσπάσθηκε μιὰ γυναίκα καὶ προχώρησε ζωηρὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο ἀδελφῶν.

Ἦταν ἡ κ. ντὲ Φρεάλτ ἡ ὁποία μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ της καὶ τὴν κ. ντὲ Τρεβάν, ἀκολουθοῦσε τὸν Οὐμπέρ στὸν πρῶτο του πε- πίπματο.

Μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα δὲν ἄργησε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ δυστυχι- σμένο παιδί πού ξαπλωμένο στὰ χόρτα χρησιμοποιοῦσε τὶς τε- λευταῖες δυνάμεις πού τῆς ἔμεναν γιὰ νὰ κρύψῃ ἀκόμα τὸ πρό- σωπό της ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων.

—Μαρία... Μαρία... Τί κάνετε ἐδῶ;

—Μοῦ φαίνεται ὅτι πεθαίνω, κυρία, ἀπῆντησε ἐκείνη σ' ἓνα ψίθυρο.

Πραγματικά, μιὰ χλωμάδα θανάτου ἦταν ἀπλωμένη στὸ ἀδυνα- τισμένο πρόσωπό της.

Ξαφνικά, πρὶν προλάβῃ κανεὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὁ Οὐμπέρ πῆ- δησε ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ βρέθηκε γονατισμένος δίπλα της.

—Μαρίσκα! Ἀς εἶνε εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πού μοῦ ἐπέτρεψε νὰ σὰς δῶ πρὶν παρουσιαστώ μπροστὰ του. Φοδόμενος τόσο τὸν θάνατο, χωρὶς τὴν συγγνώμην σας. Ἐγὼ ἤμουν ἡ αἰ- τία τοῦ θανάτου τῆς Ἰσαμπέλλας καὶ σεις τραβήξατε τὶς συνέ- πειες ἀπὸ δική μου δειλία. Συγχωρήστε με, συγχωρήστε με...

Καὶ ἔκλαιγε σπαρακτικά.

Τότε ὁ Λιονέλ ἐβγάλε τὸ καπέλλο του καὶ εἶπε: —Ἐξαδέλφη μου, τώρα μόνο καταλαβαίνω ἐκεῖνο πού ποτὲ δὲν ὑπόψιασθκα. Σὰν ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ντὲ Τρεβάν, ἐνώνω τὶς παρακλήσεις μου μὲ κείνες τοῦ ἀδελφοῦ μου. Συγχωρήστε τὸ κακὸ πού σὰς κάναμε. Καὶ γυρίζοντας στὴν κ. ντὲ Φρεάλτ πρό- σθεσε: Κυρία, ὁ ἀδελφός μου πεθαίνει, πού μπορούμε νὰ τὸν με- φέρουμε;

—Τὸ σπῖτι μου εἶνε ἐδῶ κον- ρά. Ἐλάτε, κύριε.

Ἐβαλαν τὸν ἄρρωστο στὸ ἀ- μάξι καὶ ἡ θλιθερὴ συνοδεία ξεκίνησε γιὰ τὴν βίλλα.

★

Ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὶς συγ- κινήσεις καὶ τὴν κόουρασι, ἡ Μαρίσκα κοιμήθηκε ὡς τὸ θράδυ.

Μέσα στὸν ἀνήσυχο ὕπνο της ἄκουσε τὸ μοτέρ ἐνδὸς αὐτοκι- νήτου πού σταμάτησε στὴν πόρ- τα. Πραγματικά, εἶχε ἔρθει ὁ παπὰς τῆς ἐνορίας μὲ τὸν για- τρὸ.

Ὁ Οὐμπέρ εἶχε μιὰ ἰδιαίτε- ρη συνομιλία μὲ τὸν παπὰ, κα- τὰ τὴν ὁποία τοῦ διηγήθηκε τὰ πάντα. Ἡ ἐνθάρρυνσις τοῦ ἱε- ρεῶς εἶχε εὐεργετικὰ ἀποτελέ- σματα πάνω στὸν ἄρρωστο. Τὸ πρόσωπό του πῆρε τὴν ἔκφρα- σι γαλήνης...

Πολλὸ ἀργότερα ἔφθασε ὁ ἀ- νακριτὴς τὸν ὁποῖον ἐξήτησε ἐ- πίμονα ὁ ἄρρωστος καὶ τότε ὅλοι μαζεύτηκαν γύρω ἀπ' τὸ

κρεβάτι του. Ἡ στιγμὴ ἦταν ἐπίσημη...

Ὁ Οὐμπέρ παρακάλεσε νὰ ξυπνήσουν τὴν Μαρίσκα, τῆς ὁ- ποίας τὴν παρουσία θεωροῦσε ἀπαραίτητη.

Τότε, μέσα στὴν ἀπόλυτη σιγὴ τῆς κάμαρας, ἀκούστηκε ἡ χα- μιλὴ φωνὴ τοῦ ἀρρώστου: —Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, εἶχα ζητήσει, ὅπως καὶ τὶς προηγου- μενες μέρες, λίγων λεπτῶν ἰδιαίτερη συνομιλία μὲ τὴν... Ἰσαμ- πέλλα. Ὁ σκοπὸς μου δὲν ἦταν νὰ τὴν μεταπεισῶ. Ἦθελα ἀ- πλοῦστα νὰ τῆς ρίξω κατὰμουτρα τὴν περιφρόνησί μου γιὰ τὴν ὑποκριτικὴ της διαγωγή καὶ γιὰ τὴν ματαιοδοξία της, πού τὴν ἐσπρωχνε νὰ παντρευθῇ ἓναν ἄνδρα πού τῆς ἦταν ἀδιάφο- ρος, μόνο καὶ μόνο γιὰ τὰ χρήματα...

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, μὰς πρότεινε ὁ Λιονέλ νὰ πάμε στὸ δάσος διὰ νὰ δοκιμάσουμε ἓνα καινούργιο περιστροφὸ πού εἶχε πάρει τὸ ἴδιο πρωί. Δεχθήκαμε εὐχαρίστως. Τὴν τελευταία στιγ- μὴ, ἡ μητέρα μου φώναξε τὴν Μαρίσκα στὴν κάμαρά της, γιατί ἤθελε νὰ τῆς μιλήσῃ ἰδιαίτερος. Ἐμεῖς φύγαμε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο φθάσαμε στὸ μέρος ὅπου γινόταν ἡ σκοποβολή. Ἀρχίσουμε νὰ τραβοῦμε. Ὁ Λιονέλ ἀστοχοῦσε διαρκῶς γιατί τὸν κατεῖχε μιὰ περιέργη νευρικότητα καὶ φάνηκε ἀνακουφισμένος ὅταν ἔ- νας ὑπηρετὴς τὸν εἰδοποιόσε ὅτι ὁ συμφοιταγογράφος τὸν πε- ρίμενε σπῖτι. Ἡ Ἰσαμπέλλα φάνηκε ὅτι εἶχε διαθέσι νὰ τὸν ἀ- κολουθήσ

«Φαίνεται ότι η όψις μου ήταν τρομερή, γιατί την είδα να τρέχει. Έσπυσε απότομα και άρπαξε το ρεβόλβερ που ήταν πεσμένο στα πόδια της, το κρατήσε σε ύψος βολής και ψιθύρισε:

—Βρίσκομαι σε κατάσταση κανονικής αμύνης. Άφηστε με να περάσω ειδή, άλλως τραβώ.

Το όπλο όμως ξέφυγε από το χέρι της που έτρεμε. Τό πήρα άμέσως, προσπάθησε να μου το ξαναπάρη και άρχισα να παλεύω. Τέλος ακούστηκε ένας πυροβολισμός και νόμισα ότι θα είχα δεχθώ την σφαίρα κατάστηθα. Είδα όμως εκείνη να πέφτει... Έμεινε ακίνητη ενώ από το μέτωπό της έτρεχε αίμα... Τά μάτια της με κύτταξαν ένα λεπτό, ύστερα όμως πήραν μια όψη γυαλένια... Την σήκωσα τότε και την τοποθέτησα κάτω από ένα δένδρο. Ύστερα πήρα τον δρόμο για το σπίτι. Από την στιγμή εκείνη δεν θυμάμαι πιά. Μπροστά στο Θεό ορκίζομαι ότι είπα όλη την αλήθεια.

Μια αδύνατη κριτική εκπλήξεως βγήκε από το στήθος της Μαρίσκας.

—Ω, Ούμπέρ, ως είνε δοξασμένο το όνομα του Θεού. Πόσο είχα φοβηθώ... Έγώ υπέθετα... ότι την σκότωσες προμελετημένα... Και γι' αυτό ενήγγησα έτσι.

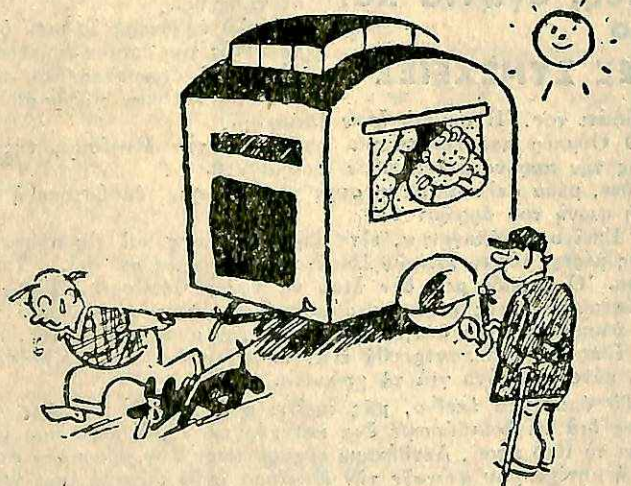
Εκείνος χαμογέλασε λυπημένα και την ίδια στιγμή από το στήθος του βγήκε μια σπαρακτική φωνή που πάγωσε όλους.

Ο γιατρός προσπάθησε να του δώσει βοήθεια, αλλά του κάκου. Μια νέα αιμόπτυσις, έδωσε το τελευταίο κτύπημα στον δυστυχισμένο νέο. Όταν η αύγη φώτισε πάλι τα τζάμια της κάμαρας του, ο νεώτερος των ντε Τρεβάν είχε παραδώσει την ψυχή του!...

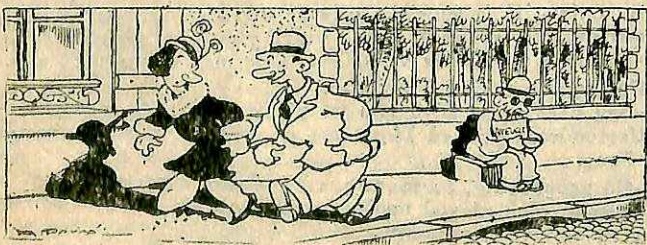
Μαρίσκα, μιὰ εύλογη- μένη καρδιά

ΑΠΟ τρείς εβδομάδες πιά, ή κ. ντε Τρεβάν και ο Λιονέλ είχαν επιστρέψει στον πύργο, φέρνοντας στον οικογενιακό τάφο, το σώμα του δυστυχισμένου Ούμπέρ.

Οι τραγικές συνθήκες υπό τις οποίες, διεδραματίστηκε ο θάνατος της Ίσαμπέλλας έγιναν γρήγορα γνωστές και όλοι ένοιωσαν έναν βαθύ σεβασμό για το γενναίο κορίτσι, που η άθωότητά του δεν εμπόδιζε να φορτώσει τους λεπτούς ώμους του με μιὰ τόσο βαρεία κατηγορία.

—Τώλεγα πάντα στον άντρα μου, ότι τὸ πᾶν ἦταν νὰ πάρουμε τὴ ρυμούλκα. Τὸ αὐτοκίνητο ἔχομε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ τ' ἀγοράσουμε ἀργότερα.

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν θᾶνε τυφλὸς, ὅπως λέει. Καθὼς περνοῦσα, μοῦ εἶπε. Κάντε μιὰ ἐλεημοσύνη, ὥραία μου κυρία.

—Ίσα-Ίσα αὐτὸ μὲ κάνει ἐμένα νὰ πιστέψω πὼς εἶνε πράγματι τυφλὸς!

Ἡ Μαρίσκα γιὰ πολλὰς ἀκόμη μέρες ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκειται σὲ κίνδυνο. Ἔμεινε πάντα στῆς κ. ντε Φρεάλτ στὴν ὁποία ὁ ἀδελφὸς της εἶχε τὴν λεπτότητα νὰ ἐγκαταλείψει.

Ἀποχαιρετώντας τὴν ἀδελφὴ του, ὁ νέος ρώτησε μελαγχολικά: —Δὲν βρίσκεις ὅτι θὰ ἦταν μάταιη κάθε προσπάθεια γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς καρδιάς της, ἐκ μέρους μου;

—Ἀσφαλῶς. Δὲν πρέπει νὰ τὴν βάλλωμε σὲ δύσκολη θέσι... Ὁ ἐξάδελφός της ὀφείλει νὰ τὴν καταστήσῃ γυναῖκα του καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸ Τρεβάν, περιβαλλομένη ἀπὸ ἀγάπη καὶ σεβασμό.

Γιὰ ἓνα λεπτὸ ἔμεινε σιωπηλὴ. Ὑστερα πρόσθεσε: —Εἶνε ἄξιος ἀπὸ γὰ νὰ πᾶρῃ ἓνα τέτοιο ἀνεχτίμητο δῶρο, μιὰ τέτοια χρυσὴ καρδιά;

Ἐνα πρωὶ, ἡ κ. ντε Φρεάλτ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Μαρίσκας, ἡ ὁποία, παρ' ὅλο πὺν ὅτι ὥρα ἦταν προχωρημένη, δὲν εἶχε σηκωθῇ ἀκόμη ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἦταν ἀδύνατη καὶ χλωμή, μόνον τὰ μάτια της εἶχαν ἀποκτήσει μιὰ γλῶσσα πὺν δὲν εἶχαν πρίν. Τὰ λίγα χρόνια πὺν χώριζαν τὴν νέα γυναῖκα ἀπὸ τὴν Μαρίσκα, δὲν ἐμπόδισαν τὴν ἀνάπτυξη εἰλικρινοῦς φιλίας μεταξύ τους. Κι' ἐστὶ ἐνῶ ἡ κ. ντε Φρεάλτ τὴν φώναζε «Μαρίσκα» ἐκείνη τὴν ἀποκαλοῦσε ἐπίσης «Χριστίνα».

Πῆρα ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸ Τρεβάν. Ἡ θεία σου καὶ ὁ ἐξάδελφός σου μὲ ρωτοῦν ἂν εἶσαι σὲ θέσι νὰ τοὺς δεχθῆς.

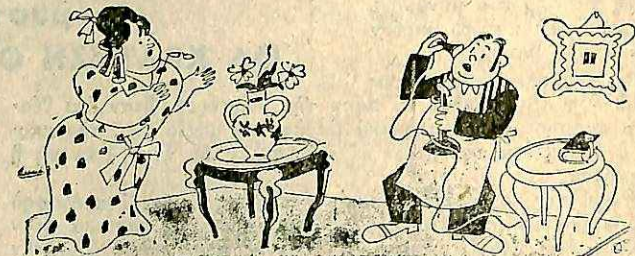
Ἐνα ἑλαφρὸ μὲν χρώμα ἔβαψε τὰ μάγουλα τῆς νέας. —Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ τοὺς ξαναδῶ, μουμούρισε κυττώντας ἀδιάφορα δὴθεν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

★

Ὑστερα ἀπὸ μερικὰς μέρες, ἓνα βροχερὸ καὶ γεμάτο θλίψη ἀπόγευμα ἡ Μαρίσκα, στηριζομένη στὸ μπράτσο τῆς θείας της κ. ντε Τρεβάν, πὺν γονατιστὴ πρίν λίγη ὥρα τὴν παρεκάλεσε νὰ συγχωρήσῃ κι' αὐτὴν καὶ τὸν γιὸ τῆς Λιονέλ γιὰ τὸν ὁποῖο καὶ ζήτησε τὸ χέρι της, ἐγκατέλειπε τὸ φιλόξενο σπίτι τῆς κ. ντε Φρεάλτ καὶ μαζί μὲ τὸν Λιονέλ, πὺν περιμένε συγκαλημένος στ' αὐτοκίνητο, ἐπέστρεψε στὸ μέρος πὺν κάτω ἀπὸ τὸσες τραγικὲς συνθήκες ἐγκατέλειψε, ὡς μόνη κυρία πιά καὶ πυργοδεσποῖνα τοῦ πύργου ντε Τρεβάν.

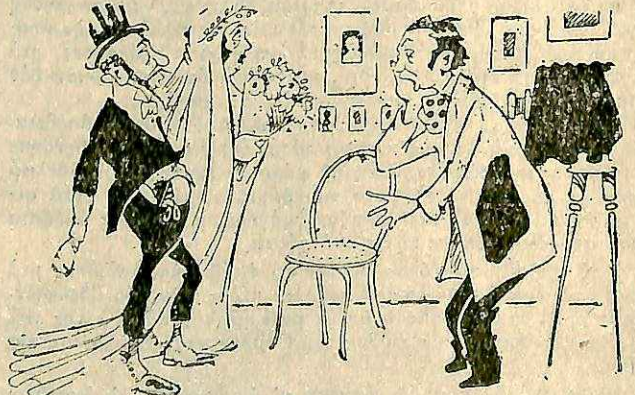
Καὶ λίγα χρόνια ἀργότερα, τὰ δυὸ παιδάκια πὺν ἔφεραν στὴ ζωὴ, ἓνα κοριτσάκι καὶ ἓνα ἀγοράκι, πῆραν τὸ ὄνομα τῆς Ίσαμπέλλας καὶ τοῦ Οὔμπέρ.

Τ Ε Λ Ο Σ

—Τηλεφωνοῦν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ὅτι ἔκοψαν τὸ δεξιὸ πόδι τοῦ κυρίου.

—Τότε, τρέξε γρήγορα σὺν ὑποδηματοποιό, πὺν δώσαμε τὰ παπούτσια του, νὰ τοῦ πῆς νὰ σολιάσῃ μόνον τὸ ἀριστερό.

Μετὰ τριάντα χρόνια:

—Ξέρετε, χάσαμε τὴ φωτογραφία τῶν γάμων μας, καὶ ἤρθαμε νὰ μᾶς βγάλετε μιὰ καινούργια.

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΤΑΝ

Αὐτοτελὴς ἀστυνομικὴ νουβέλλα τοῦ διασήμου συγγραφέως ΜΑΡΝΤΟΚ ΝΤΟΥΝΚΑΝ

Ὁ ἡλικιωμένος προϊστάμενος τοῦ ἰδιωτικοῦ γραφείου τῶν ντετεκτίβς «Ὁ Κερωνός», ὁ ὁποῖος σὺν κατάλογο τοῦ ἐμπιστευτικοῦ ἀρχείου ἀναγράφεται μὲ τ' ὄνομα Τζῶν Γκέιμπλ, μὲ κύτταζε σατανικά.

—Εἶνε μιὰ περίεργη καὶ ἀστεία ὑπόθεσις, Τζιμ... Ἀκούσε νὰ σοῦ πῶ τὶς λεπτομέρειες.

Ἀναψα ἓνα τσιγάρο κι' ἀκούμπησε τὴν πλάτη στὸ κάθισμά του. Ἡ Ἀυέλ, ἡ δακτυλογράφος τοῦ Γκέιμπλ, καθόταν στὸ ἐξωτερικὸ γραφεῖο καὶ τὴν ὥρα πὺν ὁ προϊστάμενός της ἄρχιζε τὴν ἱστορία του, τῆς χάρισα δυὸ τρία χαμόγελα.

Χθὲς τὴ νύκτα ὁ ἀρχιφύλαξ Χάρριγκαν εἶχε μιὰ κλήσι στὸ τηλέφωνο. Ἐνας φύλακας εἶδε κάποιον νὰ ὀδηγῇ ἓνα κλειστὸ αὐτοκίνητο σ' ἓνα μικρὸ ἀπόμερο δρόμο κοντὰ στὴν γέφυρα Ροδερχάιτ. Ἦταν τρεῖς ἡ ὥρα τὸ πρωὶ καὶ τὸ πρᾶγμα τοῦκαμε ἐντύπωσι. Παρηκολούθησε τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ εἶδε νὰ σταματᾷ. Κατόπιν ἀντελήφθη τὸν ὀδηγὸ νὰ τραβᾷ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος ἓνα πτώμα.

Σηκώθηκα ἀπ' τὴ θέσι μου.

—Ἐνα πτώμα;

—Ναί. Ὁ φύλακας τότε — ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Φέιρχουρστ — τηλεφώνησε στὴν Σκῶτλαντ Γουάιντ. Καὶ ὁ Χάρριγκαν πρόφτασε νὰ βρεθῇ ἐκεῖ τὴν ὥρα πὺν ὁ φίλος ἔρριχνε τὸ πτώμα μέσα στὸ ποτάμι. Ὁ Χάρριγκαν φυ-

σικά τὸν συνέλαβε καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του ἔβαζε στὸ ποτάμι. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ φύλακα ἀνέσυραν τὸ πτώμα, ἀλλὰ χρειάστηκαν γι' αὐτὴ τὴ δύσκολη δουλειὰ μιὰ ὥρα.

Τὸ θῦμα εἶχε πνιγῇ ὅταν τὸ βγάλαν ἀπὸ τὸ νερό, ἰζιμ... Ἦ ὄνομα τοῦ δολοφόνου εἶνε Τζῶν Βάρνερ καὶ εἶνε ἓνας νέος 23 χρονῶν.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΚΒΙΑΣΤΗΣ

Ἐξυσα τὸ σαγῶνι μου.

—Τί ζητεῖτε νὰ κάμω τώρα ἐγώ, κύριε προϊστάμενε; Ἡ ὑπόθεσις εἶνε φανερὴ, πιθανόν ὅμως νὰ παρουσιάσῃ καὶ ἀπρόοπτα. Νομίζω ὅτι ὁ Βάρνερ εἶχε διαφυρὲς μὲ τὸ θῦμα, συνεπᾶκη καὶ ἐπεχείρησε τὴν ἐξαφάνισί του. Εἰ-

Ἐκείνη ὁμως τὴν στιγμή ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς πλαιῖας πόρτας ἡ τραχὴ φωνὴ τοῦ Χάρριγκαν

νὲ ἓνα καθαρὸ ἐγκλημα.

—Μὴν ξεετᾶς τί εἶνε, παρατήρησε ὁ Γκέιμπλ. Ὅταν ὁ Χάρριγκαν συνέλαβε τὸν νέο, ὁ τελευταῖος ἦταν μεθυμένος. Φυσικά ὅχι τόσο πολὺ ὥστε νὰ μὴ ξέρῃ τί κάνει. Ὡστόσο δὲν ἔδωσε τὴν παραμικρὴ πληροφορία γιὰ τὴν πράξι του σὺν Χάρριγκαν. Οὕτε τὴν ταυτότητά του σὺν ἀρχῇ. Στὸ τέλος πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν δικηγόρο του καὶ ὁ τελευταῖος συνεδέθη μαζί μου.

—Καί σεις αναθέτετε σε μένα αυτή τη δουλειά; Πολύ καλά. 'Αλλά αφού ο Χάρριγκαν διαπίστωσε το έγκλημα τί άλλο μπορώ να κάμω έγω;
—Δέν τελείωσα ακόμα, Τζιμ. 'Αν ήταν ένα κοινό και αποδεδειγμένο έγκλημα θ' αφήνα την αστυνομία να συνεχίση τις τυπικές ενέργειές της. Ξέρεις όμως ποιος είναι ο νεκρός; 'Ο Μπλάκερ Ράνσομ.
—Πώς! Έκαμε. 'Ο Μπλάκερ Ράνσομ;

Γνώριζα αυτό το υποκείμενο. Είχε ένα ρεκόρ έκβιασμών, που γέμιζαν τρεις σελίδες στο μητρώο της Σκωτλαντ Γουάρντ. Ήταν ένας υποχρεωτικός παληάνθρωπος και ψυχραιμός σαν φίλι, κι' αν συνέβαινε ο Βάρνερ να ήταν ένα από τ' αμέτρητα θύματα του, τότε ήμουν πρόθυμος να τον έζηρηρετώ κι' ως ήταν ο δολοφόνος του.

—'Ο δικηγόρος του Βάρνερ όνομαζέται Μαρλόου, συνέχισε ο πρωτόταξος του γραφείου των ιδιωτικών νετεκτιών. Μολονότι δέ φίλος της οικογενείας του Βάρνερ, ωστόσο ο νέος ξέν θέλησε να του όμολογήση τίποτε. 'Αλλά ο Μαρλόου όρκίζεται ότι ο πελάτης του δέν είναι ίκανός για να πνίξη έναν άνθρωπο κατ' αυτό τον τρόπο και ζητεί από το γραφείο μας να έξακρίβωση την πραγματική αλήθεια.

—Αυτή ή ανάμιξις μιας μήπως περάζης τόν Χάρριγκαν; ρώτησα.

—Είπε περιττό να ζητήσετε την συδρομή του. Τη δουλειά αυτή θά την αναλάβετε μόνοι σας; έσθ και ή Τσέρου.

Σηκώθηκα, ύποκλήθηκα και βγήκα από το γραφείο του σεθαστού προεσταμένου μου.

Πρώτα μίλησα με τόν Χάρριγκαν, ο οποίος μου εξιστόρησε το δράμα όπως και ο προϊστάμενος Γκέιμπλ.

—Μη ζητάς άλλες αιτίες, Μάλκομ, μου είπε. Τα γεγονότα μιλούν μόνα τους. 'Ο Βάρνερ δέν θά μιλήση αλλά και δέν έχει τίποτε να πη πού να εξαφύνη τη θέσι του. 'Ισως ο Ράνσομ να τόν έξεθιάζε για κάτι σοβαρό και ο Βάρνερ να μ' ήν υπέφερε πιά αυτό τόν έξεθιασμό. Μπορούσε να τόν κτυπήση όμως και κατόπιν να τόν μεταφέρει με το αυτοκίνητό του και να τόν ρίξη στο ποτάμι. Όπως ήταν αναισθητός και να τόν πνίξει. 'Αν τ' ά πράγματα συνέβαιναν έτσι τότε δέν θά μπορούσαμε να κάνουμε τίποτε. Στα πνευμόνια του θά ύπρηχε νερό και θά ήταν μία περιπλοκή πνιγμού ή αυτοκτονίας. Τώρα όμως αποδεικνύεται ότι στο ποτάμι τόν έοριξε νεκρό. Στα πνευμόνια του δέν θρέθηκε νερό. Και ο δολοφόνος δέν μπορεί να είναι παρά ο Βάρνερ, ο οποίος ένδιαφέρθηκε για την έξαφάνισι του πτώματος.

Τούτοια μερικές έρωτήσεις στις οποίες μούδωσε σαφείς απαντήσεις και κατόπιν πήγα να έπισκεφθώ τόν Βάρνερ.

—Είμαι ο Τζέιμς Μάλκομ, του είπα και ο δικηγόρος σάς, ο μίστερ Μαρλόου συνεδέθη με το γραφείο μας και μου ανέθεσαν να σε βγάλω από τη δύσκολη θέσι στην οποία βρίσκεσαι. 'Ο Μαρλόου πιστεύει ότι είσαι άθώος...

Δέν μού άπαντούσε.
—'Ο Ράνσομ ο' έξεβιάζε, του είπα, και ήθελες ν' άπαλλαγής άπ' αυτόν. Τώρα ήλθω να μάθω πώς συνέβησαν όλα αυτά. 'Όταν σε συνέλαβε ο Χάρ-

ριγκαν ήσουν μεθυμένος και δέν μπορούσες να του μιλήσης. Μπορείς τώρα να μιλήσης σε μένα, έ;

—Δέν θά μιλήσω σε κανένα! μου άπήνησε ζερά.

Σηκώθηκα κι' άρχισα να θηματίζω μπρός του.

—'Ακουσε, Βάρνερ: κατηγορείσαι για ένα πολύ σοβαρό έγκλημα. 'Η Σκωτλαντ Γουάρντ δέν κάθεται με τ' άχρηστα σταυρώμένα. Γίνονται άνακρίσεις και σε μία εβδομάδα θά έχη άποδείχθι τελείως ή ένοχή σου.

Τά χείλη του έτρεμαν. Τούδωσα ένα τοιγάρο.

—Γιατί, λοιπόν, έπνιξες τόν Ράνσομ;

Με κύτταζε στα μάτια.

—Δέν τόν έπνιξα! μου είπε.

Κρατούσε το σπρίτ άναμμένο και ή φλόγα του έκαψε τ' άδχτυλα πριν το πετάξη.

—Δέν τόν έπνιξες;

Κούνησε το κεφάλι.

—'Οχι! Δέν τόν έπνιξα! Ήταν νεκρός πριν τόν ρίξω στο ποτάμι.

—Αί... έκαμα δ' ήθεν έκπληκτος. Τώρα πές μου άκριβώς όλη την ιστορία. 'Η αλήθεια θά σε γλυτώση. Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

—Θά σου πω την αλήθεια από ένα σημείο, άρχισε να όμολογή ο Βάρνερ. 'Ο Ράνσομ μ' έξεβιάζε τακτικά από δυό χρόνια... 'Εγώ όμως δέν είχα την παραμικρή πρόθεση να τόν σκοτώσω. 'Ότι έγινε, συνέβη έντελώς τυχαία... και μπορούσε να συμβη στον καθένα, αλλά... 'Εδω και δυό χρόνια άγαπούσαμε μία νέα και την έκλεψα με τόν σκοπό να την παντρευθώ. Τώρα εκείνη είναι παντρεμένη με άλλον... Μετανοήσαμε όμως για την πράξι μας και ο καθένας γύρισε στο πατρικό του σπίτι. 'Η άπαγωγή όμως αυτή και οι σοβαρές σχέσεις μας δυσφήμισαν τη γυναίκα και μπορούσαν να είχαν σοβαρές συνέπειες για το μέλλον της.

—Λοιπόν;

—'Όπως κι' έγινε. 'Ενθ πιστευα ότι όλα είχαν ξεχασθι, παρουσιάστηκε ο Ράνσομ για να μου θυμίση το παράπτωμά μου, άπειλώντας με ότι θά μολούσε για κείνη την πράξι μου, εκεί πού νόμιζε ότι έπρεπε. Φυσικά έγώ για να τού κλείσω το στόμα τόν πλήρωσα. 'Η 'Ελίζα ήταν παντρεμένη και ή άποκάλυψις του σκανδάλου στον άνδρα της θά κατέστρεφε τη συζυγική της ευτυχία. Με την έκβιαστική αυτή μέθοδο ο Ράνσομ μου είχε άποσπάσει 3.000 λίρες. Δηλαδή όσες είχα. Ζητούσα κατόπιν να βάλω υπόθηκη το σπίτι μου, και ρώτησα γι' αυτό τόν Μαρλόου. Ήταν γνωστός της οικογενείας μας και άπορούσε γι' αυτή τη σπατάλη των χρημάτων μου. Πάντως, φαίνεται, ότι κάτι είχε αντίληφθι.

—Τι συνέβη την τελευταία νύκτα;

—Βρισκόμουν στη 'Λέσχη των Νέων» και είχα πιθ δύο-τρία ποτά. 'Ενοιωθα τόν έαυτό μου σε άπελπιστική θέσι γιατί ο Ράνσομ με πίεζε να του έναδδώσω λεπτά. Μόλις, λοιπόν, έπέστρεψα σπίτι, τόν θρήκα ξαφνικά να με περιμένη στο διαμέρισμά μου. 'Ανταλλάξαμε θωρείες κουβέντες, έχασα την ψυχραιμία μου και τόν χτύπησα.

—Τόν χτύπησατε;

—Ναί, με τή... γροθιά μου, και τόν έάπλωσα κάτω άναίσθητο. Κατόπιν χωρίς να ξέρω το γιατί, βγήκα έξω κι' έπέστρεψα στη 'Λέσχη, όπου ήπια μερικά ποτήρια ούισκυ ακόμα. 'Όταν δέ έπέστρεψα ένω στα διαίερίσιά μου, θρήκα τόν Ράνσομ στην ίδια θέσι.

—Πώς;
—Ήταν ξαπλωμένος ακόμα, αλλά... νεκρός!

Σηκώθηκα από το κάθισμά μου.

—'Ηταν νεκρός; Μά με τί τόν είχες κτυπήσει;

—Με τη γροθιά μου. Αυτό σου το όρκίζομαι. Τόν χτύπησα στο σαγώνι και φαίνεται ότι θά του έσπασα τόν λαιμό.

—Θά τούσπασες τόν λαιμό; Γνωρίζεις από μπόζ, Βάρνερ;

—Λίγο... αλλά φαίνεται ότι το χτύπημά μου μολονότι άτεχνο ήταν μοιραίο.

—Είσαί άνόητος. Δέν ύπάρχει άνθρωπος στον κόσμο πού να σκοτώθηκε έπειδή δόχθηκε μία γροθιά στο σαγώνι.

—Το χτύπημα σ' αυτό το μέρος του κεφαλιού άποκλείει τόν θάνατο. Πάει καλά, αλλά όταν γύρισε μεθυμένος ποιος σούθαλε την ιδέα να έξαφανίσης το πτώμα; Ποιος σ' έβοήθησε να μεταφέρης ένα τόσο θωρύ φορτίο κάτω στο αυτοκίνητό σου;

—'Ο Βάρνερ έγινε κάωχος.

—Κανείς! Κανείς σου λέω!

—Μη λές ψέματα. Βλέπεις, λοιπόν, ότι έχεις λόγους να κρύβης κάποιον; Λοιπόν, αν δέν μιλήσης, θά σε κρεμάσουν. Ποιος ήταν ο άλλος;

—Κανείς!

—Νά σου εξηγήσω τότε έγώ πώς έγινε όλη αυτή ή ιστορία. 'Όταν χτύπησες τόν Ράνσομ ήσουν μεθυμένος. Και όταν έπέστρεψες για δεύτερη φορά από τη 'Λέσχη ήσουν περισσότερο μεθυμένος. Και φυσικά δέν ήσουν σε κατάσταση να έξετάσης τ' ά πράγματα με ψυχραιμία. Βρήκες κάποιον στον ύπνιον έμπιστευθήκες το μυστικό σου.

—'Ισως να ήταν μία γυναίκα... αλλά έγώ πιστεύω να ήταν άνδρας. Τούτες ότι ο Ράνσομ ήταν νεκρός και το πρόσωπο αυτό σε ξεμέθυσε, και σε ώδήγησε πώς θ' άπαλλαγής από το πτώμα. Το μεταφέρατε κι' οι δυό στο αυτοκίνητο και άπομακρυνθήκατε...

—Ήταν ο έξάδελφός μου ο Τζών Κλήβς. Ψιθύρισε άποόσμενα ο Βάρνερ. Προς Θεού όμως! Είναι τελείως άθώος και δέν πρέπει να τόν άναμίξετε. Είναι ένας δικηγόρος με ύπόληψι...

—Αφού είναι και δικηγόρος, τόσο το χειρότερο γι' αυτόν.

—Τσέρου!... είπα στη βοηθό μου, μόλις θήκη στο διόδρομο, πάμε να πάρουμε ένα ταξί. 'Ο όρίζων άρχίζει και καθαρίζει.

ΕΝΑ ΦΟΒΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Μόλις βρεθήκαμε στο ταξί της έδωσα οδηγίες:

—Θά π' ές να πληροφορηθής ότι σχετικό για τόν Τζών Κλήβς από τόν δικηγόρο Μαρλόου. 'Ο προϊστάμενος θά σου δώση την διεύθυνσί του, κι' όταν τελειώσης έλα να με βρής στο νεκροτομείο.

—Στο νεκροτομείο; Έκαμε ή Τσέρου. Περίεργο, τι δουλειά μπορούμε να έχουμε εκεί;

—Είπε πολύ νωρίς να σ' άδ πω. Πάντως ο Χάρριγκαν μ' ές βεβαίωσε ότι ο Βάρνερ ήταν μεθυμένος όταν τόν συνέλαβε.

—Τό ξέρω. 'Αλλά ο Χάρριγκαν όπερβάλλει τ' ά πράγματα.

Χωρίς να τ' άδωσω πεισασόσεις έξηγήσεις άνωσα την Τσέρου στην νύφρα του Βατερλώ, κι' έγώ κατευθύνθηκα στο ναυτικό σταθμό της Τάμεση.

—'Εκεί συνάντησα τόν άνοιφύλακα Φέλ, με τόν άπορίων σ' έφινε τ' ά χείρα.

—'Αλλο. Τζιμ, πώς πάει ή δουλειά

αυτές τις μέρες; με ρώτησε.

—'Εχετε κάποιον στο νεκροτομείο, ήταν ή άπάντησίς μου. Και του εξήγησα την αίτία πού ήθελα ν' άντικρύσω το πτώμα.

—Τά έμαθα κι' έγώ, άπάντησε ο Φέλ. Τώρα θέλεις ν' άντικρύσης το πτώμα του Ράνσομ; Τι συμβαίνει;

Τράβηξα τόν δρόμο άμίλητος και μ' ήκαμε στο νεκροτομείο τού ναυτικού σταθμού. 'Ο Μπλάκερ Ράνσομ ήταν ξαπλωμένος σ' ένα μαρμάρινο τραπέζι.

—'Ηταν ένας σωματώδης άνθρωπος και τώρα πού κοιτόταν νεκρός φαίνονταν π' ό σωματώδης.

—Δέν μού φαίνεται να έχη σπ' άσει τόν λαιμό του, Τζιμ, είπε ο Φέλ.

Και πράγματι δέν τόν είχε σπ' άσει.

Στο δεξί μέρος του σαγώνιού ο Ράνσομ είχε σημάδι. Ήταν το μέρος πού είχε δεχθι τη γροθιά του Βάρνερ.

—Αυτό άποδεικνύει ότι ο νέος έχει δίκη, του είπα. Την έδωσε τη γροθιά.

—Σύμφωνοι, αλλά όχι και να του προκαλέση το θάνατο. Δέν έχεις δίκη Τζιμ. Νά δ' ής ότι άυριο ο ίατροδικαστής θ' άποδείξη ότι ο Ράνσομ πέθανε από πνιγμό κι' όχι από τόν σπασμένο του λαιμό. Αυτή ή περίπτωση θά σου άνατρέψη όλες τις ιδέες.

—'Ισως, παραδέχθηκα. Πιθανόν να είχε άδύνατη καρδιά. Μά αυτός ο διάβολος δέν φαίνεται να ήταν άνθρωπος με άδύνατη καρδιά. Μάλλον θά ύπ' έστη κανένα θανατηφόρο κάταγμα στο κρανίο όπως έπεσε. Τέτοιες περιπτώσεις έχω άκούσει.

—Κι' έγώ, συμφώνησε ο Φέλ. 'Αλλά ή προκειμένη δέν είναι άπ' αυτές. 'Εγώ πιστεύω ότι, βλέπω, Τζιμ, και...

Στο μεταξύ αυτό, όπως κύτταξα το νεκρό, κάτι ξύπνησε στο μυαλό μου. Και άλλοτε είχα πασασθι στο θέμα ανθρώπων ξαπλωμένων στην πλάκα του νεκροτομείου και είχα προσέξει στα έγχειρίδια δικανικής ίατρικής πού είχαν γραφθι από έναν ειδικό προς χρήση των σπουδαστών. 'Εσπερα στο νομό μου τις δυό αυτές άναμνήσεις και έννοιωσα το αίμα μου να χοροπηδ' στις φλέβες.

—Φέλι! είπα. Πλησίασε τη λάμπα!

—'Ο Φέλ έφερε τόν άναμμένο ηλεκτρικό λαμπτήρα πάνω από την πλάκα κι' έγώ έσκυψα και παρατήρησα προσεκτικά το πρόσωπο του νεκρού.

—Τι είναι; ρώτησε ο άρχιφύλαξ.

Δέν μπορούσα να του εξηγήσω τί έβλεπα. Ήταν ένα μυστικό πού δέν έπρεπε να το μάθη κανείς εκτός από μένα.

—Δέν είμαστε καλοί άνιχνευταί, του είπα. 'Εγώ ύπεσθ' ήριξα ότι έσπασε το λαιμό του. 'Εσθ είπες ότι πνίγηκε. Άυριο ο καθηγητής Ουίτ θά μ' ές πη την αλήθεια.

—Τι έννοεις μ' αυτό; ρώτησε.

—Θά μού κάνης τη χάρι, Φέλ, να καλέσης έπειγόντως τόν δόκτορα Μάκ Γκρένκορ νάρθι έδω. 'Ότι ζητώ είναι να ρίξη μία ματιά στο πτώμα. Τίποτε άλλο.

—Δέν είναι σωστό. Πρέπει να το έξετάση ο ίατροδικαστής της ύπηρεσίας. 'Ωστόσο μπορούμε να τηλεφωνήσουμε στον καθηγητή.

Πήρα το άκουστικό και σε λίγο ο διάσημος καθηγητής άκούσε ότι θεωρούσα άκόπνιο να τού πω.

—Ναί, Μάλκομ άκούστηκε ή άπάντησίς του.

—'Η μνήμη σου είναι σπουδαία. 'Εφθασα άμέσως εκεί.

ΕΝΑ ΠΕΙΣΤΗΡΙΟ

Σε μισή ώρα βρισκόταν στο παρό-

χθιο νεκροτομείο του Τάμεση όπου δέν άργησε να μού πη την γνώμη του.

—'Η αντίληψίς σου είναι σωστή! μου είπε, και μπορείς να θασισθής σ' αυτήν.

—Εύχαριστώ, κύριε καθηγητά. Μη ξεχνάς ότι σεις είσθε ή αίτία πού έσυνιίσταται αυτή την έντύπωσι.

Σε λίγη ώρα βρισκόμουν στο γραφείο του Φέλ καπνίζοντας ένα πούρο του. 'Εκεί ήρθε και ή Τσέρου πού περιμένα.

—Πληροφορήθηκα ότι ήταν δυνατόν, Τζιμ. 'Ο Τζών Κλήβς είναι έξάδελφος του Βάρνερ και είναι νομικός σύμβουλος μιας εταιρίας. Κατοικεί εις την Ουέστομ στρήτ 428' και είναι ο νεώτερος συνεταιρος του δικηγορικού γραφείου Τρίγκ-Μπένετ-Κλήβς.

—'Η Τσέρου έρριξε μία ματιά στις σημειώσεις πού είχε κρατήσει και συνέχισε:

—'Ο μίστερ Μαρλόου δέν φαίνεται να έχη άριστες σχέσεις με το δικηγορικό γραφείο των Τρίγκ, Μπένετ και Κλήβς. 'Όπωςδήποτε διαδίδεται μία φήμη ότι ο Τρίγκ θέλει να διαλύση τόν συνεταιρισμό. Την αίτία της άποχωρήσεως των Τρίγκ δέν την γνωρίζει ο Μαρλόου. 'Επίσης ξέρει ότι ο Κλήβς βρίσκεται σε φιλικές σχέσεις με τόν Βάρνερ και ότι και αυτός είναι μέλος της 'Λέσχης των Νέων».

—Αυτά είναι άρκετά, είπα της Τσέρου και άμέσως έπήρα στο άκουστικό το γραφείο των τριών δικηγόρων. 'Από κεί με πληροφορήσαν ότι ο μίστερ Κλήβς δέν βρισκόταν στο γραφείο του. 'Ελπιε από το πρωί.

—'Η Τσέρου μού ψιθύρισε:

—Τι πρόκειται να κάνης, Τζιμ;

—Θά έπισκεφθώ τόν Κλήβς στο γραφείο του. Θέλω πρώτα όμως να φύγης και να π' ές να πάρης τόν Χάρριγκαν και τόν δικηγόρο Μαρλόου. Νάρθ' έ και οι τρεις στο διαμέρισμα του Κλήβς αλλά να φροντίσετε να εισδύσετε στο γραφείο του χωρίς να σ' άς αντίληφθι κανείς, ούτε κι' αυτός ο ίδιος. Τού Χάρριγκαν μπορεί να μην άρέση αυτή ή δουλειά αλλά προσπαθήσε να τόν πείσης. Και τώρα, Τσέρου, δρόμο. Νά δράσης άκριβώς όπως σου είπα.

ΠΩΣ ΕΣΚΟΤΩΗΚΗ

Εκτύπησα το κουδούνι της μεγάλης δρύνης πόρτας στην οποία ύπ' έρχε ή έπιγραφή: ΤΖΩΝ-ΒΑΡΝΕΡ-ΚΛΗΒΣ.

Σε λίγο άκουσα από μέσα θήματα και ή πόρτα άνοιξε. Ήταν ένας άωματώδης, μ' εύρεξί όμως, άνθρωπος και φουρξίσε πυτζάμες.

—Τι θέλετε; με ρώτησε.

—'Ο μίστερ Κλήβς; άρχισα. Είμαι ένας ντέκτιβ και προβαίνω σε άνακρίσεις και έρευνες για την ύπόθεσι, στην οποία έχει άναμνηθι ο έξάδελφός σας Τζών Βάρνερ.

Τά μάτια του δέν κινήθηκαν διόλου.

—'Ανοίξε όμως την πόρτα και μ' άδω να περάσω. Προχώρησα και με ώδήγησε στο πρώτο δωμάτιο πούδινε την έντύπωσι γραφείου.

Κάθησα και τόν κύτταξα πού έμενε άναποφάσιτος στην πόρτα.

—Δέν είμαι της Σκωτλαντ Γουάρντ, του έξήγησα. 'Ιδιωτικός ντέκτιβ του Γραφείου 'Χοθ'τον-Χάρβεθ. Την ύπόθεσι αυτή μ' ές την άνέθεσε ο δικηγόρος Μαρλόου και ήδη έχω πάρει την κατάθεσι του Βάρνερ.

—'Εκείνος σ' έστειλε έδω;

—Ναί. Μού όμολόγησε μερικά πράγματα πού δέν είπε στους ανθρώπους

της Σκωτλαντ Γουάρντ. 'Εκείνοι πιστεύουν ότι ο Ράνσομ πνίγηκε. 'Εγώ όμως βλέπω τ' ά πράγματα διαφορετικά. Μίστερ Κλήβς! 'Εγώ άνέκρινα τόν Βάρνερ με μία μέθοδο ίδικής μου έμπνεύσεως. Στην άρχή δέν ήθελε να μιλήση στο τέλος όμως του άπέσπασα την αλήθεια: Μού μαρτύρησε τόν άνθρωπο πού τόν βοήθησε να κατεβάση τόν Ράνσομ από τις σκάλες.

—'Ωστε ή αστυνομία δέν το ξέρει αυτό;

—'Οχι άκόμη, του άπάντησα. Το κρατώ μυστικό γιατί ένδιαφέρει την καριέρα μου. 'Εξ άρχής ήμουν άβαιος ότι κάποιος τόν βοήθησε, και προκατελημμένος από αυτή την αντίληψη τούκαμα άνάλογη άνάκρισι και μού όμολόγησε ότι ζητούσα να βεβαιωθώ. Δηλαδή ότι το πρόσωπο αυτό είσαστε σεις!

—'Ο Κλήβς έξακολουθούσε να με κυττάζει άσυγκίνητος. Κάθισε στο χέρι της πολυθρόνας και στα πρώτα δευτερόλεπτα άνοιγών την συνεχονή του. Κατόπιν όμως κούνησε το κεφάλι θλιθερά:

—Πολύ καλά... Μάλκομ. Λυπούμαι πολύ για το κατόρθωμά σας. 'Ο Τζών μού είχε όρκισθι ώστόσο ότι δέν θά διέπραττε αυτή την προδοσία εις βάρος μου. 'Η βοήθειά μου στη δύσκολη αυτή στιγμή του, ήταν άνιδιοτελής. Είμαι ένας έπιστήμων και δ,τι μ' ένδιαφέρει είναι ή ύπόληψίς μου.

—Σας άκούω...

—'Η τραγική κατάσταση του Τζών συνέχισε ο Κλήβς, με είχε έπηρεάσει φοβερά. Ήταν φίλος μου και μολονότι δέν γνώριζα τίποτε από τούς έκβιασμούς του Ράνσομ, έννοιωθα ώστόσο ότι του συνέβαινε κάτι το σοβαρό. Συ νέβαινε να παίρνω από το σπίτι του ένωρίς το πρωί και είδα τ' άδωμάτια του διαμερισμάτος του φωτισμένα. Είχα κλειδί—τό ήξερε αυτό και ο ίδιος—και άνέσθκα να κουβεντιάσουμε. Μπορείτε να φαντασθήτε τί έννοιωσα μόλις άντίκρυσα αυτόν τόν άνθρωπο, τόν Ράνσομ, έσπλωμένο και άκίνητο στο πάτωμα. Νεκρό!

—Τό φαντάζομαι! του είπα συμπληρητικά.

—'Ο Τζών έλειπε. 'Όπως όμως έμενα άκίνητος μη ξέροντας τί να κάμω, είδα τόν Βάρνερ να έπιστρέφει. Ήταν πολύ μεθυμένος. Τούκαμα ένα καφέ και τόν συνέφερα κάπως. Και κατόπιν τούδωσα να καταλάβη τί είχε κάμει...

—'Ο έξάδελφός μου πήγε να σκάση από το κακό του και μού άρκιζόταν όλη την ώρα ότι δ,τι είχε συμβη ήταν τυχαίο. Με παρεκάλεσε ύπερα να τόν βοηθήσω λέγοντάς μου να μεταφέρουμε το πτώμα στο αυτοκίνητό του και να το πάμε, να το άφήσουμε κάπου. Δέχθηκα να τόν βοηθήσω. Τώρα όμως πιστεύω ότι φέρθηκα άνόητα και έπ' όλοια.

—Και βέβαια, μίστερ Κλήβς. Είσθε ένας δικηγόρος και έπρεπε να το γνωρίζετε καλύτερα από κάθε άλλον. 'Η άνάμιξις σας είναι άδικαιολόγητη για έναν άνακριτή.

—'Ημουν κι' έγώ λίγο πιωμένος, όμολόγησε ο Κλήβς. 'Υστερα ή θέσις του έξαδελφου μου με συνεκίνησε. 'Όπως βλέπετε οι συνθήκες...

—Ναί, οι συνθήκες...

—'Ο Ράνσομ έξεβιάζε τόν Βάρνερ, άπειλώντας ν' άποκαλύψη ένα σοβαρό μυστικό, στον σύζυγο της γυναίκας πού άγαπούσε. 'Ετσι εκείνο το πρωί

που βρέθηκε αναπάντεχα αντίκρου στον έκθειαστή, έχασε την ψυχραιμία του και τόν χτύπησε. Φαίνεται ότι η γροθιά του ήταν μοιραία, γιατί τουσπασε το λαιμό.

—Ο θάνατος του Ράνσομ δεν προήλθε από το σπάσιμο του λαιμού του, το είπα απότομα.

Ο Κλήβης όπως δημάτιζε στο γραφείο στάθηκε απότομα και με κύτταξε παγερά.

—Φαίνεται ότι ξέρεις πολλά πράγματα, Μάλκομ. Από τι πέθανε λοιπόν;

—Από ασφυξιογόνο αέριο, του απάντησα και σηκώθηκα όρθιος.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΡΕΒΟΛΒΕΡ

—Ο Κλήβης ψιθύρισε ελαφρά.

—Τι έννευε;

—Ότι δηλητηριάστηκε με ασφυξιογόνο αέριο, του επανέλαβα. Ο νεαρός Βάρνερ είπε: την αλήθεια αλλά δεν γνώριζε. Στην αρχή δεν μπόρεσα και ενώ να εξιχνιάσω όλη την αλήθεια, τώρα όμως την ξέρω με την παραμικρή της λεπτομέρεια.

—Ναί; ψιθύρισε οβυστά.

—Μάλιστα. Στο διαμέρισμα του Βάρνερ εισέδυσε κάποιος μετά την πάλη των δύο ανδρών. Κάποιος που δεν συμπαθούσε διόλου τον Ράνσομ. Ίσως κάποιο άλλο θύμα του έκβιαστού. Και αυτός, ο άγνωστος βοήθησε την ευκαιρία μοναδική ν' απαλλαγώ για πάντα από τον Ράνσομ.

Ο Κλήβης ξεροκατάπιε.

—...Ο Ράνσομ κοιτόταν στο πάτωμα αναίσθητος, συνέχισε. Όπως τον είχε αφήσει ο Βάρνερ — κοντά στη φωτιά του φωταερίου. Αυτός, λοιπόν, ο κάποιος δεν έκαμε τίποτε άλλο παρά να γυρίσει τον διακόπτη του γκαζιού. Το κεφάλι και το στόμα του Ράνσομ βρισκόταν κοντά στη φωτιά και με τις πρώτες εισπνοές του φωταερίου έγγραψε η τελευταία σελίδα του πεπρωμένου του. Αν ο Βάρνερ έρχόταν να ρίξει, ίσως να γίνονταν διαφορετικά τα πράγματα. Αλλά ο Βάρνερ είχε πάει στη Λέσχη κι' επέστρεψε έπειτα από άρκετη ώρα, κι' όταν πιά ο Ράνσομ ήταν νεκρός. Φυσικά ο άπρος κλητός δολοφόνος είχε τον καιρό να ανοίξει τα παράθυρα και να διασκορπισθεί το αέριο. Έτσι ο μεθυμένος Βάρνερ δεν αντελήφθη τίποτε απ' ό,τι είχε συμβεί.

Τα μάτια του Κλήβης στένεψαν.

—Όταν επέστρεψε ο Βάρνερ θρισκόσατε εκεί, Κλήβης, του ετόνισα σηκώνοντας τους ώμους μου. Ο Βάρνερ μόλις σας είδε ταραχθηκε, γιατί πίστεψε ότι είχατε ανακαλύψει το... έγκλημά του. Τότε, λοιπόν, αρχίσατε να παίζετε το ρόλο σας γιατί ο πραγματικός δολοφόνος είσατε σεις. Αφήσατε τον εξάδελφό σας να πιστεύει ότι σκότωσε τον Ράνσομ και παρουσιάστήκατε ως σωτήρας του.

—Έγώ; έκαμε σαν χαμένος ο Κλήβης χώνοντας τα χέρια στις τσέπες.

—Ναί, έσεις. Το σχέδιο που προτείνατε στον άφελή Βάρνερ ήταν περίφημο αλλά και ανόητο. Αν ρίχνατε το πτώμα στο ποτάμι ποιος μπορούσε να ζήσει από τί πέθανε; Έτσι βοηθήσατε τον Βάρνερ για την πραγματοποίησι αυτού του σχεδίου χωρίς να έχετε υπ' όψιν σας ότι όποιος πέφτει στο νερό σκοτωμένος οι πνευμόνες του δεν άπορροφούν νερό για τον άπλοστατο λόγο ότι δεν λειτουργούν... Ο Βάρνερ φυσικά άφώρμησε το σχέδιο και πάλι ευ-

καιρία ούρανοκατέβαινε μέχρι του σημείου να... ξεμεθύσει.

—Ωστε έτσι φαντάζεστε ότι συνέβησαν τα γεγονότα; ρώτησε ο Κλήβης με κάποια δόση ειρωνείας. Μα ποιος ο λόγος να σκοτώσω τον Ράνσομ;

—Αυτό δεν το ξέρω. Θα το εξακριβώση ή Σκώτλαντ Γουάρντ.

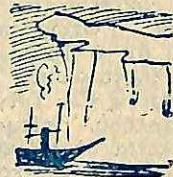
Με μιας τότε ο Κλήβης έβγαλε από την τσέπη το χέρι του. Σ' αυτό κρα-

ΑΚΟΥΣΤΕ, ΑΚΟΥΣΤΕ...

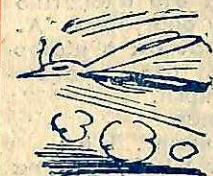

Εάν φυλήξετε μια τουφα και από τσιγάρο επάνω σε μια πυγολαμπίδα, πεθαίνει μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

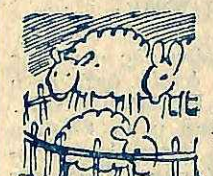
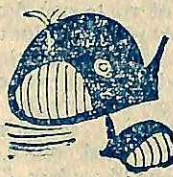
Οι πάγοι του Ανταρκτι κ ο υ φθάνουν σε μήκος 100 χιλιομέτρων, 60 χιλιομέτρων πλάτος και 500 μέτρων πάχος.

Το πιο ταχύ ζώο του κόσμου είναι ένα έντομο, ο «Σεφενομύιας», το οποίο πετά με περισσότερα από 1.300 χιλιόμετρα την ώρα.

Το νεογνό της φάλαινας, το «φαλαινάκι», ζυγίζει, μόλις γεννηθεί, 5.000 κιλά και είναι μήκους 6 μέτρων.

Κάθε Αθηναίος, καπνίζει, κατά μέσον όρον, 970 τσιγάρα τον χρόνο.

Για έναν ταξιδιώτη βάρους 70 κιλών, ή άτμομηχανή μιας ταχείας άμαξοστοιχίας σέρνει 450 έως 850 κιλά νεκρού βάρους (βάρος της ίδιας άτμομηχανής, των βαγονιών, των ανθρώπων κλπ.)

τούσε τώρα ένα ρεβόλβερ με την κάνη έστραμμένη προς έμένα.

Ομολογώ ότι έξεπλάγην γιατί δεν φανταζόμουν ότι μπορούσε να όπλοφορή. Η πυτζάμες του με ξεγέλασαν. Η καρδιά μου σκίρτησε.

—Έσεις δίκιο, Μάλκομ. Τα γεγονότα έχουν όπως τα υποθέτεις. Ο Ράνσομ κατείχε ένα μυστικό μου που αν άποκαλυπτόταν θα πήγαινα φυλακή... Ήταν λοιπόν φυσικό ή άπρόοπτη συνάντησίς μου μ' αυτό το τέρας, στο διαμέρισμα του Βάρνερ, να ήταν για μένα μια πρώτης τάξεως ευκαιρία.

—Και τώρα τί πρόκειται να γίνει; τον ρώτησα άτάραχος. Θ' άφήσης τον Βάρνερ να τιμωρηθή για ένα έγκλημα που δεν διέπραξε;

—Ο σώζων έαυτόν σωθήτω! άπάντησε γελαστά. Όπωςόποτε είμαι ευχαριστημένος που περάσατε απ' έδω πριν κατευθυνθήτε στη Σκώτλαντ Γουάρντ.

Υψωσε το ρεβόλβερ έτοιμος να τραθήσει τη σκανδαλή.

Εκείνη όμως τη στιγμή άκούστηκε από το άνοιγμα της πσινής πόρτας ή τραχεία φωνή του Χάρριγκαν.

—Αν κουνήσης το δάκτυλό σου, Κλήβης, θα σου φυτέψω μια σφαίρα στην πλάτη!

Γύρισε απότομα. Αυτή ή κίνησίς του ήταν άρκετη για μένα να του ριχθώ και να τον άγκαλιάσω.

—Τσέρυ! φώναξα στη βοηθό μου. Φέρε κούκλα μου, τις χειρόπδες.

Είμαστε μαζεμένοι στο γραφείο του Χάρριγκαν κάνοντας τον άπολογισμό της δράσάς μας. Ο άρχιφύλακας έξυσε το κεφάλι του.

—Πώς διάβολο κατάλαβες ότι ο Ράνσομ ρίχθηκε στο ποτάμι νεκρός, Μάλκομ;

—Αυτό είναι ένα μυστικό που έπρεπε να το ξέρης. Ωστόσο εγώ ήντλησα τις υποθέσεις μου από την άπολογία του Βάρνερ. Ήταν ή άπολογία ενός άθώου.

—...Ο όποιος όμως χτύπησε τον Γ' νσομ.

—Ναί, αλλά όταν πήγα στο νεκροτομείο έρριξα μια προσεκτική ματιά στο πρόσωπο του νεκρού και διεπίστωσα ότι ο θάνατός του δεν είχε προκληθεί από κάταγμα του λαιμού. Ούτε είχε πνιγεί.

—Αλλά; έκαμε ή Τσέρυ, που παρακολουθούσε τη συζήτηση.

—Απολύτως είχα δηλητηριάσει.

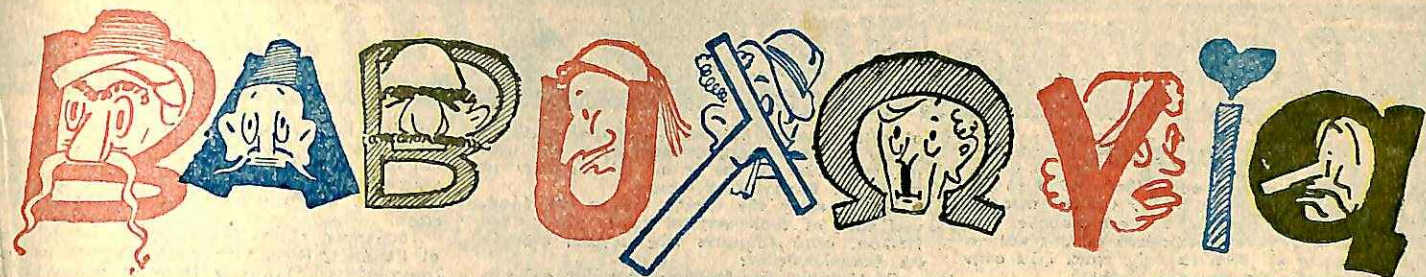
—Και πώς το κατάλαβες αυτό; ρώτησε ίδρωμένος ο Χάρριγκαν.

—Γιατί μου έχουν τύχει προηγούμενες περιπτώσεις δηλητηριάσεως από φωταέριο. Έδω και μερικά χρόνια ο έόκτωρ Μάκ Γκρέγκορ παρέδιδε μάθημα εις τους φοιτητές για μια αυτοκτονία με φωταέριο. Την ώρα της παραδόσεως βρισκόμουν στο νεκροτομείο. Ποτέ δεν θα ξεχάσω ό,τι είπα.

Όταν ο θάνατος προέρχεται από δηλητηρίαση με φωταέριο το δέρμα γίνεται ρόδινο. Και το μεταθανάτιο αυτό χρώμα της έπιδερμίδος δεν εξαλείφεται ειμή έπειτα από πολλές μέρες.

Η αίτια είναι το μονοξείδιο του άνθρακος που αναμινύεται με την αίμοσφαιρίνη του οργανισμού. Αυτό το παρατήρησα στο άψυχο πρόσωπο του Ράνσομ. Αλλά για να βεβαιωθώ άπολύτως κάλεσα τηλεφωνικά τον καθηγητή Μάκ Γκρέγκορ, ο όποιος όταν ήρθε στο νεκροτομείο συμφώνησε μαζί μου.

ΤΕΛΟΣ

Ο ΒΛΑΧΟΣ και...

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Τα Ιψές, Ικειά π' καθορ' να στούν καφινέ κι' λέπιζα την κουντσίνα μ', νάσ' κι' έρχιτι ού γκαρόν'ς κι μ' λιέει:

—Σι ζητάνι στούν τηλιέφουνου...

—Ποιός μ' ζητάει, ούρέ;

—Στούν τηλιέφουνου...

—Κι ποιός είνι Ιφτούνους; Δίν τούν ζέρου...

—Ούτι κι Ιγώ... Άει κι πάρ' τού άκούστ' κό, να τούν μάθς...

Ίγώ σηκώθηκα μουνου. μιάς κι άκλούθ'σα τούν γκαρόν'. Μι πήγι σι Ιένα καμαροούλ' τόσο δά, κι μου Ιέδ' ξι Ιένα χαμπέρ' που ήτανι στού τραπέζ'.

—Νά τού τηλιέφουνου, μου κρέν'.

—Ούρέ, Ιφτούνους μ' θέλ'.

Ού γκαρόν'ς φαίνιτι πούς θύμουςι, διγίότ' πήρι τού χαμπέρ' που ήτανι στού τραπέζ', κι μου τού έβαλι στού άφτί...

Μουνουμιάς τάχασα. ΆΑ. που Ιεκείνου τού χαμπέρ' άκ' γότανε ή φουνή τού Γκόγκου τού ζαδέρφου μ'.

—Ούρέ ζαγάρ', που είσι τρυπουλουγημένους τούν θρουντουλουγού...

—Στην Κουλουκ' θου, μου κρέν'. Έχου έρθ' στού πινβόλ' τού Κουλουκου. θιάρ'...

—Άει, ούρέ, τού λιέου. Για τόσοου χάπατου με παίρν'ς; Κάπου Ιδω μέσε είσι κρυμμένους κι μ' κουραδούς.

—Όχ', μου άντικρέν', στην Κουλουκ' θου είμι...

—Κι μ' λας, μ' τού στό. μασ'.

...Ιμ' θέβια, μ' τί ήθελ'ς να μ' λάρου;... Ή μιλιά μου έρχιτι άποού τού τηλιέφουνου...

—Δηλαδή, τώρα είνι μέσα σι Ιφτούνους τού χαμπέρ' Ιέ;

—Θέβια...

Χουρίς να κρέν' τίπ' τις άλλου, τραβουλουγού τού χαμπέρ' κι τού θάζου στού ταγάρ' μ'. Αύριοι θα τού σπειλου στού χουριό, στην καμψή την τσάτω τού Γκόγκου, που όλου μου γράφ' ότ' άποθύμης' τού ζαγάρ' που ούτι πάει στού χουριό να την διή. Τώρα θα θάζ' τούν τηλιέφουνου.

στού άφτί τ'ς κι θα άκούη τη φ' νή του ν' αναγαλλιάζιτι ή καμψή... Δίν έκ'να καλά;

Ο ΜΗΤΡΟΣ

Ο Μάγκας και...

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ

ΕΙ ρέ, κατακαμένη κόσμε πώς κατάντησες! Κοντεύεις να κονσερβοποιηθής και να πας στο διάολο! Μπαρδόν; Δεν ξηγιέμαι χίς μάστρο θός; Βούρ, λεπόν, να έπεισέρθω στο κυρίον θέμα.

Τά ψές, που λέτε, σιμίξα. με πέντ-έξη μάγκες και σά ρεμάλια πουμάστε, αρχινήσαμε να γυρνάμε σά σοκάκια σαχλαμαρίζοντας. Σε μια στιγμή, ο Νώντας, ο ντερμπεντέρης, άμολάει μια φίνα Ιδέα:

—Δέν πάμε, ρέ παιδιά, σιό σπιτί της Λενιδώς, της μπαρμπέρισσας; Χίλιες θολές μου τώχει πή ότι μάς περιμένει για να ξηγηθή περί μεζέ και τά τοιάπια.

Τα παιδιά υποδεχτήκανε την Ιδέα περιχαρμόсуна και ύστερα από ένα κουάρι το νάμαστε σιό σπιτί της Λενιδώς.

Η κοπέλλα μάς υποδέχτηκεόσπερ περί νυμφίους. Τά λουκάκια, τό σαλαμάκι κα ή όέτα συνοδά με τή

ρετινούα του άπέναντι μπακάλη δώσανε και πήρανε και νάμαστε όλοι οί ντερβισηδες σιό τσακίρ-κέφι.

Τότες ο Νώντας υποβάλλει σκασμό:

—Παδιά, μας λέει, έφτασε ή ώρα να άσώμε...

Όλοι συμφωνήσαμε και πήραμε τις μπόζες που πρέπει για να θυγί άθόζο και μερακλήδικο.

Εκείνη τη στιγμή όμως νάσου και έπεμβαίνει ή Λενιδώ:

—Δέν τ' αφήντε, ρέ παιδιά, τά άθόζα, μάς λέει, να βάλω τό γραμμόφωνο για ν' άκούσουμε κανένα τραγούδι της προκοπής;

Αυτό ήτανε. Μονομιάς κόπηκε όλων τό κέφι. Η άφεντιά μου μάλιστα που έθήχτηκε περεσσότερο έπειδήτης ξηγιέμαι τενορίνος μέγγαλα, πήρα τό καπέλλο μου.

—Θά φύγης; μου λέει ή Λενιδώ.

—Και θέβια, της άπαντάω. Δέ μ' άρέσουνε έμένανε οί κονσερβες...

—Ποιές κονσερβες; Δεν είδες που φάγαμε λουκάκινο και σαλάμι;

—Ναί, αλλά τώρα θές να μάς σερβίρης καντάδα κονσερβα όπερ και διαφώνων ριζικώς, άπέρχομαι.

Και προτού ή Λενιδώ συνέρθη, είχα γίνει λαγός.

Ξηγηθήκα ούώτερ κλόζ.

Ο ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ ΓΛΩΣΣΙΑΣ

ΣΠΙΤΟΤΣΟΥΡΜΑ= ή πολυκατοικία.

ΝΕΡΟΡΙΧΤΡΑ= ή όρύση.

ΚΡΑΣΟΦΥΛΑΧΤΡΑ=τό βαρέλι.

ΑΛΟΓΟΒΑΣΤΑΣ= ό Ιπποκράτης.

ΩΡΟΔΕΙΧΤΗΡΙ=τό ρολόι.

ΠΑΠΙΟΚΑΝΤΡΑ= ή μπόρα.

ΧΑΖΟΠΡΟΦΥΛΑΧΤΗΡΙ= πεζοδρόμιο.

ΦΩΤΟΧΥΣΤΡΑ= ή λάμπα.

ΦΥΛΛΑΔΟΒΓΑΛΤΗΣ= ό έκδότης.

ΠΡΩΤΟΓΡΑΦΤΗΣ= ό άρχισυντάκτης.

Ο Άρμένης και...

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Ύναίκα μου καυγδ μεάλο έκανε, ποντόσφαιρο μοντόσφαιρο παεμένο να ένόμαστε, άνηπάκι μας Σερκίς μπάλλα κλωτσιμένο να Ιδλέπωμε. Καυγδ άαρνε, στημένος έκανε, ύναίκα μου παρμένος έκανε, έφτακίνητο - μεφτακίνητο θαλμένο ένήκαμε, πουρ-πουρ έκανε, Ιμάντρα ποντόσφαιρο φτασμένο ένήκαμε. Σιχτήριο - μοχτήριο πλερωμένο έκανε μέσα θαλμένο ένήκαμε. Άμάν-άμάν, τί ένότανε!... Παιντιά - μαιντιά, μπάλλα κλωτσιμένο Ικάνανε, σαματάς μεάλο ένότανε.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

—Ύναίκα, Ιλέω ύναίκα κα μου, Ιδλέπει. Σερκίς; Κουβέντα μου προφτασμένος Ιτε έρνε, Σερκίς Ιδλέπω κλωτσιά-μωτσιά φασμένος μούρη του να ένεται, πεσμένος κάτω να ένεται, Ιντιος, μίντιος πεταμένος να ένεται.

Ο ΛΙΚΟΠ

Πορτραίτα ΖΩΩΝ

Η φώκια

ΣΟΙ για πρώτη φορά έβδον αυτό το περιγραφο ζωο, θα νομίσουν θέματα πως είναι ζωο που γεννιέται ζωντανά και τα θηλάζει όπως κι' όλα τα θηλαστικά ζωο στην κατηγορία των θηλαστικών και ανθρώπων.

Θέλετε την φωτογραφία της; Κεφάλι σκυλίσιο, μουστάκια μακριά και σκληρά σαν της γάτας, μάτια μεγάλα και ζωηρά, αυτιά που μόλις διακρίνονται, μπροστινά πόδια κατά το ήμισυ κολλημένα στο σώμα και πισινά πόδια τελείως κολλημένα στο σώμα, όπως η ούρα, γι' αυτό ακριβώς φαίνεται και σαν ψάρι.

Όπως και τα ψάρια, ζή στα νερά των ψυχρών θαλασσών και τρέφεται με ψάρια και διάφορα δεινόσαυρα. Βγαίνει στην ξηρά μόνο όταν πρόκειται να γεννήσει τα μικρά της ή να τα θηλάσει, πολλές φορές δε και για να ξεπλώσει σε κανέναν έραγο για να απολαύσει τη λιπαρότητα.

Την φώκια την κυνηγούν για το λάδι της και το λίπος της, που χρησιμοποιούνται στην βιομηχανία. Πολλοί λαοί των βορείων χωρών τρέφονται με το κρέας της, το λίπος της το μεταχειρίζονται για φωτισμό, δε έντερα της για να κατασκευάζουν παραπετάσματα παραθύρων και το δέρμα της για ρούχα.

Η φώκια εύκολα εξημερώνεται και δείχνει αγάπη και υπακοή στον κύριό της. Επίσης μαθαίνει εύκολα να κάνει διάφορα γυμνάσματα, να χορεύει, να παίζει φλάουτο, τύμπανο, ντέκι και φούτε-μπόλ, γι' αυτό κι' αποτελεί ένα από τα καλύτερα νούμερα των διαφόρων ιπποδρομιών και θιαριέ.

Η αρσενική φώκια είναι τρυφερός σύζυγος και με εξαιρετική στοργή και πολλή περιποίηση φέρεται στη θηλυκή. Αλλοίμονο στον θηριοδασέα που θα βελήση να μολώση το έτερον του ήμισυ, που δεν καταφέρνει να κάνει καλά το γύνασμά της. 'Ορμά και' επάνω του. Όταν τον δαγκώνει με τα φτερά δόντια του. Όταν το ταίρι του είναι αδιάθετο ή αρρωστό, δεν φεύγει από κοντά του και τρέχει μόνος του στην άκρη του διαμερισμάτος του, έφ' όσον θέσασα είναι εξημερωμένες οι φώκες, και τις φέρνει το δολιχό με το νερό ή τα ψάρια ή και τις δίνει με το μπιμπρόν γάλα ή άλλα μαλακτικά που διέταξε ο κτηνίατρος.

Μια καλά γυμνασμένη φώκια κοστίζει 25-30 χιλιάδες δραχμές, γιατί δεν διασκεδάσει τους θεατές των δημοσίων θεαμάτων με τα καταπληκτικά, πολλές φορές γυμναστικά της, μα και με τις κωμικές κινήσεις της.

Γάργαυοι πολλά παραδείγματα φώκιας που έχασε το ταίρι της και έμεινε κοντά στο πτώμα της ακίνητη έως ότου πέθανε κι' η ίδια από την πείνα. Και σ' αυτές τις τρεις ή τέσσερις μέρες που έζησε, έβγαζε ιδιόρρυθμες φωνές που έμοιαζαν με παρατεταμένο μοιρολόγι και δαγκωνε όποιον προσπαθούσε ν' αρπάξει το νεκρό ταίρι της.

Μά όπως είναι περιεργή η φώκια στη λήψη της, το ίδιο είναι και στη χαρά της που την εκδηλώνει με φωνές που μοιάζουν με γαμψά και γέλια και χαλαρή ανάποδα χτυπά από χαρά τα μπροστινά της πόδια. Αυτά τα κάνει η αρσενική ενώ η θηλυκή για την οποία γίνονται κι' όλες οι εκδηλώσεις στέκεται απέναντί της και κουνά, λυγίζει, κουλουριάζει το σώμα της για να γίνει προκλητικώτερη.

Ο τσαλαπετεινός

ΤΟ χαριτωμένο αυτό πουλί με το πλουμιστό φτέρωμα του και το ωρανότατο λοφίο του έρχεται στον τόπο μας κατά τον Μάρτιο και φεύγει τον Αύγουστο, για να γυρίσει στην Αιγύπτο και να περάσει εκεί το χειμώνα του.

Ο τσαλαπετεινός είναι γνωστός από των αρχαιοτάτων χρόνων και έδεσμευτο από των αρχαίων ως το σύμβολο της υγιούς στοργής. 'Επίστευαν δηλαδή πως οι νέοι τσαλαπετεινοί φρόντιζαν για τους γέροντες, τους εξέστησαν κάτω από τα φτερά τους και, για να έλέγονται καλά, τους φιλούσαν στα μάτια τους σκόνι, που δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά γύρις από διάφορα φυτά, για να τους εξασθενούν πάλι το φως τους.

'Εκτός απ' αυτό οι αρχαίοι είχαν για τον τσαλαπετεινό κι' άλλες προλήψεις. Νομίζαν πως οι τσαλαπετεινοί ήσαν διάφορα φυτά που είχαν τη δύναμη να εξουδετερώνουν την θάλασσα, να γαλατίζουν δύσκολες ασθένειες κ.τ.λ. 'Αλλοι πάλι λαοί ενόμιζαν πως διάφορα μέρη από το σώμα του τσαλαπετεινού, και ιδίως η καρδιά και το σηκότι, άμα έβανω

σ' αυτά Έκαναν διάφορες μαγανείες, θέραιναν τον ποικεφόλο, επανέφεραν την μνήμη, προκαλούσαν τον ύπνο κι' έδωγαν τα καλά και θάναστικά διενρα.

Όταν κατά την άνοιξη Έκαναν την εμφάνισή τους οι τσαλαπετεινοί κατά μήκος του Νείλου, αυτό έσημαινε πως μεγάλη ευφορία θα έπακολουθούσε.

Οι Έβραίοι δεν έτρωγαν το κρέας του τσαλαπετεινού, παρ' όλον ότι είναι νοστιμώτατο, γιατί το θεωρούσαν ως ακάθαρτο.

Ο Μάος είναι η εποχή των έρωτων του τσαλαπετεινού. Το θηλυκό, όπως και το αρσενικό, που σπανίως μένουν επάνω στα δένδρα και διαρκώς περπατούν στη γη και κρύβονται ανάμεσα από τους θάμνους, ανεβαίνει σ' ένα κλαράκι, κάνει την τουσάλεττα του κι' αρχίζει το μονότονο κελάδημά του για να προσελκύσει το αρσενικό. Τέλος το αρσενικό φθάνει, ανεβαίνει σε άλλο κοντινότερο κλαδί κι' αρχίζει κι' αυτό να κελάδη. Αυτή η μουσική συνεννόηση διαρκεί αρκετή ώρα, κατά την οποία το αρσενικό και το θηλυκό ανταλλάσσουν έρωτικά έλέμματα. Ξαφνικά το αρσενικό πηδάει στο κλαδάκι που είναι σκαρφαλωμένο το θηλυκό, το σηκώνει κι' αρχίζει να το χασού με το σώμα του και να τ' άγκαλιάζει με τα φτερά του. 'Αμα ο παραμικρός κρότος ακουστή η φωνή εκεί κοντά κανένα άλλο πουλί ή κανένα άνθρωπο, το άγαμη μέσο ζευγαράκι φεύγει τρομαγμένο και κρύβεται σ' άλλο μέρος.

Αυτές οι τρυφερότητες διαρκούν δυο-τρεις μέρες, που οι νεόνυμφοι δεν χωρίζουν ούτε στιγμή και την τέταρτη μέρα το θηλυκό διαλέγει το κατάλληλο μέρος που θα γίγνη η φωλιά του. 'Αμα το έρθει, κάθεται εκεί και φωνάζει το αρσενικό που άμέσως αρχίζει να κουδάλιζε διάφορα μικρά ξυλαράκια και ξερά φύλλα, τα κοποθετεί κάτω εκεί κοντά και το θηλυκό τα διαλέγει προσεκτικά ένα - ένα και χτίζει τη φωλιά, μέσα στην οποία ύστερα από κάμποσες μέρες θα γεννήσει 4-7 αρσενικά μεγάλα, αναλόγως του μεγέθους του πουλιού, αυγά. Ποτέ η μητέρα-τσαλαπετεινός δεν καθαρίζει τη φωλιά από τις ακαθαρσίες των μικρών της, όπως κάνουν τ' άλλα πουλιά, γι' αυτό βλέπουμε πολλές φορές τα μικρά τσαλαπετεινικά να βρίσκονται θωπηγμένα ως το λαμό στις ακαθαρσίες. Παρά ταύτα το κρέας τους, όπως είπαμε και παραπάνω, όχι μόνον δεν έχει άσχημη μυρωδιά, μα είναι και νοστιμώτατο.

Ο πύδων

ΕΝΑ από τα φοβερότερα φίδια που άπαν. τώνεται σε μεγάλη άβυσσος στις έρημικές εκτάσεις των 'Ινδιών είναι ο πύδων, που έχει μήκος 5-6 μέτρα και σώμα λυγρό.

Ο πύδων ήταν γνωστός από των αρχαίων, τάτων χρόνων και κατά την έλληνική μυθολογία μάλιστα ήταν γυιός της Γης, που κατοικούσε στους πρόποδες του Παρνασσού και έξωλόθρευε τα άγρια. Ο μυθολογικός πύδων σκοτώθηκε από τον 'Απόλλωνα, που γι' αυτό και ονομάστηκε και Πύθειος 'Απόλλων. Παλλάς λαοί της άρχαίας Αιγύπτου έτρεφαν και διατηρούσαν τα φίδια αυτά μέσα στους ναούς των διαφόρων θεοτήτων, κι' άλλοι πάλι τα λάτρευαν τα ίδια ως θεότητες και τους προσέφεραν ανθρώπινα θύσια.

'Από πολλές άπεικονίσεις που έβρεθηκαν μέσα σε 'Ινδικούς και Αιγυπτιακούς τάφους, μαθαίνουμε πως οι γυναίκες κυρίως εξημέρωναν και έπεριποιούντο τα φίδια που διάφοροι άρχοντες διατηρούσαν μέσα στα σπίτια τους και διασκεδάζαν στις συναστροφές μαζί. νοντάς τα να χορεύουν υπό τους ήχους της μουσικής.

Πολλές μητέρες της εποχής εκείνης κοιμούνταν έχοντας στην αγκαλιά τους από τη μια μεριά το παιδί τους κι' από την άλλη το φίδι. 'Ιδίως στη Θράκη και στη Μακεδονία ήταν σύνηθες αυτό το πράγμα, γι' αυτό και έγινε πιστευτός ο μύθος της 'Ολυμπιάδας, μητέρας του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου και του φίδιου Πύθωνος που πήρε την μορφή του ο 'Αμμωνίος Ζεύς.

Και σ' άλλα μέρη της 'Ελλάδος κοίμωσαν τα παιδιά τους μαζί με τους πύδων, μα ο λαός έπίστευε πως αυτές οι μητέρες ήμαρναν τα φίδια για να μη δαγκώσουν τα παιδιά τους.

Η μόδα της εξημέρωσης των φιδιών και της διατηρήσεώς των μέσα στα σπίτια τους, διεδόθη από την 'Ελλάδα στην άρχαία Ρώμη κι' εκεί όπως και στην 'Ελλάδα, η συνήθεια αυτή περιελήθη και με θρησκευτικό χαρακτήρα.

Διατηρούσαν τους πύδων στα σπίτια τους

και εκεί με τον καιρό τα φίδια αυτά τόσο πολύ πληθύναν, που έχευθησαν στους δρόμους και άρχισαν να δαγκώνουν τον κόσμο. Για να γλυτώσουν οι κάτοικοι Έσάζαν συχνά πυρκαϊές σε πολλά μέρη της Ρώμης για να τα κάινε.

Τόσο τους είχαν εξημερώσει τους πύδων οι Ρωμαίοι, ώστε τους ακολουθούσαν σαν σκυλάκια παντού, και στα έπίσημα γεύματα παρουσιάζονταν ξαφνικά και κρυβόνταν στα στήθη των προσκεκλημένων, χωρίς όμως να τους κάνουν κανένα κακό. Όταν τους χάζιδαν, αυτά σήκωναν το κεφάλι τους, το πλησίαζαν στο πρόσωπο του προσκεκλημένου, κι' άρχιζαν να σφυρίζουν.

Ο Αυτοκράτωρ Τιβερίος είχε έναν εξημερωμένο πύδωνα που έρχόταν κάθε πρωί για να πάρη το πρόγευμά του από το ίδιο του το χέρι.

Κατά των μεσαίων οι κοσμικές κυρίες κρεμούσαν το καλοκαίρι στο λαμό τους, αντί γούνας, πύδων, που διαρκώς μπανόθωναν στα στήθη τους και τις έβρόδιζε με την έπαφή του παγωμένου κορμιού του.

Ο λεπιδόσειρη

ΣΤΑ ποτάμια, τις λίμνες και τα τέλματα της νοτίου Αμερικής ζή ένα από τα περιεργότερα ψάρια που υπάρχουν στον κόσμο ο λεπιδόσειρη. Το μήκος του φθάνει τους 150 πόντους και το σώμα του είναι μάλλον στρογγυλό σαν το σώμα του χελιού.

Αυτό το ψάρι μένει συνήθως χωμένο μέσα στο θούρκο των ποταμών και των λίμνων και μόνο τη νύχτα βγαίνει απ' εκεί και κολυμπάει άργα-άργα, για να έρθη την τροφή του.

Πού και πότε γίνεται η αναπαραγωγή του λεπιδόσειρη, παραμένει ακόμη μυστήριο, όπως το ίδιο συμβαίνει και με τον τόπο και τον χρόνο της αναπαραγωγής των χελιών.

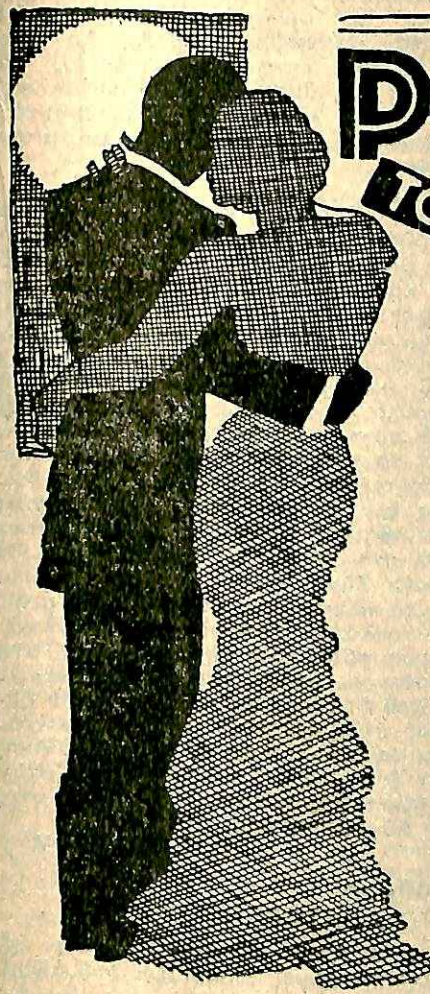
Οι Ιθαγενείς των μερών εκείνων έχουν την ιδέα ότι ο λεπιδόσειρη γεννιέται κατά τον 'Απρίλιο και όχι μέσα στο νερό, αλλά στην ξηρά. Την ιδέα αυτή έσχημάτισαν γιατί κατά αυτή την εποχή άποξηραίνονται πολλά τέλματα εκείνων των μερών που, όπως είναι γνωστόν, είναι γεμάτα απ' αυτά τα ψάρια. Παραφυλάγοντας ένα ώρα, ηλιόλουστο 'Απριλιάντικο πρωί κοντά σ' ένα τέλμα που κοντεύει ν' άποξηρανή για τρεις-τέσσερις μήνες, βλέπουμε μπροστά μας να εκτυλίσσεται το έξης μοναδικό, περίεργο και θαυμάσιο θέαμα. Πολλές εκατοντάδες λεπιδόσειρηων σκαρφαλώνουν με θαυμαστή έπιτηδεότητα τις όχθες του τέλματος απ' όλες τις μεριές του. Αυτές έβαια δεν είναι και πολύ σπουδαίο και δεν έχει και τόση σημασία, μα το σπουδαίο, το άπιστευτο είναι ότι μόλις φθάσουν στην ξηρά, ως δια μαγείας τους χάνουμε. Τι έγιναν; Πού πήγαν; Πώς εξαφανίσθηκαν; Έτσι; 'Αμα προσέξουμε καλά, θα δούμε πως τώρα σιγά-σιγά προχωρούν, σχεδόν σούρνοντας επάνω στη γη, πολλά στενωπάρια σχήματα διαφανή σαν γυαλί. Αυτά τα γυαλίνα σχήματα δεν είναι παρά οι λεπιδόσειρηες που άμέσως μόλις έβγαν στην ξηρά, γίνεται το σώμα τους διαφανές. Αυτό το περίεργο φαινόμενο γίνεται από πρόνοια της φύσεως, γιατί αυτά τα καυμένα ψάρια δεν έχουν άλλο μέσον να έπερασιώσουν τον εαυτό τους απ' τις καταστροφές των διαφόρων μεγαλύτερων ζώων, των οποίων και άποτελούν τον πιο έκλεκτο μαζέ.

'Αν έχουμε την έπιμονή να παρακολουθήσουμε τα διαφανή αυτά σχήματα, όπως και οι Ιθαγενείς, στο δρόμο τους, θα δούμε πως θα περπατούν πολλές ώρες έτσι διασκορπισμένα, ως ότου βρουν καμιά συστάδα δένδρων, όποτε αρχίζουν σιγά-σιγά να σκαρφαλώνουν επάνω σ' αυτά και να κρύβονται ανάμεσα στα κλαδιά τους.

Οι λεπιδόσειρηες έμφανίζονται και άλλο περιεργό: 'Αναμένουν πάντα αέρα καθαρό, είτε βρίσκονται μέσα στο νερό, είτε βρίσκονται έξω απ' αυτό. 'Εχουν δυο αναπνευστικές συσκευές: Τα θράγχια για να αναπνέουν μέσα στο νερό, όποτε τα πνευμόνια παύουν να λειτουργούν κι' όταν έρρισκονται στην ξηρά παύει η λειτουργία των θράγγων κι' αρχίζει η λειτουργία των πνευμόνων.

'Αν πιάσουμε τις διηγήσεις των Ιθαγενών της Νοτίου Αμερικής, κατά τον άγνοστο, που τα τέλματα έσκαμνάζουν πάλι νερό, έσκαμνίζονται οι λεπιδόσειρηες σ' αυτά, μα πριν μπουν μέσα, το σώμα τους από διαφανές παύει τη συνήθειά του και γίνονται έξω έξω στις άκτες, κάνουν τους γάργαυους κι' όποτε άμέσως θορυβούν στο τέλμα, όπου σχεδόν άμέσως το θηλυκό παρουσιάζει κατάσταση κυοφορίας.

Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΡΗΛΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙΝΟΥ

"Ενας πνιγμένος λυγμός ακούγεται κι' έπειτα ο θήγας, ο καταραμένος θήγας. 'Η δύσμοιρη μητέρα της Τασίας σκύβει με αγωνία, πάνω από το προσκέφαλο της κόρης της. Καί η Τασία μουρμουρίζει, σιγοκλαίοντας:

-Γιατί δεν μου γράφει ο Γιαγκος; Γιατί; Του έχω στείλει τόσα γράμματα!

Δυο χρόνια έχουν περάσει, από την ημέρα όπου ο Γιαγκος Φιλώτας, τηλεγραφικός υπάλληλος, έγνωρι-

Γιάγκος έρριξε, μέσα στον τρελλό άνθρωπο, που είχε αρχίσει, ένα μεγάλο εκατόμυλλο τριαντάφυλλο, στην Τασία. Κι' εκείνη του γλυκογέλασε. Το χαμόγελό της ξύπνησε τους πιο ευγενικούς πόθους, στην καρδιά του νέου.

Ο άνοιξιάντικος άερας, τα πουλιά που τιτίβιζαν χαρούμενα, στα δένδρα του Ζαππείου, όλα τριγύρω, λές και μιλούσαν για τον μεγάλο έρωτα, που φώληαεν από την στιγμή εκείνη, στις καρδιές των δυο νέων.

Ο Γιαγκος ξαναείδε την Τασία σε μια συναυλία του 'Ωδείου Λότνερ, που έπήγαινε εκείνη και έπαιρνε μαθήματα πιάνου και χορωδίας. Σαν νεράιδα του παραμυθιού του φάνηκε, έτσι όπως την αντίκρισε στα δόλοσπρα ντυμένη, στον κήπο του 'Ωδείου Λότνερ, όπου έδινόταν η συναυλία. Καί σαν τελειώσαν η συναυλία, ο Γιαγκος με καρδιχτύπι πήγε κοντά της και την συγχάρηκε. -Τα συγχαρητήριά μου, δεσποινίς, της είπε.

Και λογάριζε να της πη κι' άλλα, μα η λαλιά έκοβόταν στα χείλη του, από τη συγκίνησή του. 'Η Τασία πάλι έγινε κατακόκκινη σαν παπαρούνα, έμυρμούρισε ένα εύχαριστώ κι' έπειτα, για να κρύψει την ταραχή της, έτρεξε κοντά στις άλλες κοπέλλες.

'Επί τέλους, το όνειρο των δυο νέων έπραγματοποιήθηκε. Οι καρδιές των μπόρεσαν και μίλησαν έλεύθερα. Στην αρχή ανταμώνονταν κρυφά από τη μητέρα της Τασίας. Μα ήλθε στιγμή, που η Τασία τα έβλεπε στην μανούλα της, κι' εκείνη, αφού έφρόντισε κι'έμαθε, ποιός ήταν ο Γιαγκος, του έδωσε το λόγο της, 'τι η κόρη της, ήταν δική του.

Πάνω όμως που ετοιμάζονταν για τους άρραβώνες, του ήλθε μια ξαφνική μετάθεσι του Γιαγκου, για το τηλεγραφέο της Λάρισας.

-'Ελπίζω, πως θα μείνω λίγον καιρό, είπεν ο Γιαγκος στην αγαπημένη του, που τον άποχαιρετούσε με λυγμούς. Μου το υποσχεθήκανε έξ' άλλου οι προϊστάμενοί μου.

Μάτωσαν η τρυφερή καρδιά της Τασίας, σαν είδε τον άρραβωνιαστικόν της, να χάνεται στην γωνιά της όδοι 'Αραχωΐας. Κι' από τους ναρκίσιους των ματιών της έτρεξαν σαν μαργαριτάρια, τα δάκρυα που πότησαν τα ρόδα του προσώπου της. Το σπίτι έχασε την ψυχή του πιά!

Τις πρώτες ημέρες ο Γιάγκος ε-
γραφε τακτικά στην Τασία και την
παρηγορούσε, πώς γρήγορα πολύ
θα ξαναγύριζε κοντά της. 'Αλλ' ο
καιρός έπερνουσε και ο Γιάγκος
δεν ξαναγύριζε! Το σαράκι του
σκληρού χωρισμού έτρωγε το δ-
μορφο κορμί της Τασίας. Νυχτοξη-
μερωνόταν με την έγνοια του άγα-
πημένου της. Ξαφνικά ο Γιάγκος έ-
παψε να της γράφει. Σάν τρελή ά-
πό την απελπισία της, η Τασία του-
γράψε, του ξανάγραψε γράμματα
που ξεχειλίζουν από πόνο, από άδ-
σταχτη θλίψη... Μά τίποτα... τίποτα.
Στέρεψαν πιά τα ματάκια της άμοι-
ρης κοπέλλας. Τις νύχτες τις έπερ-
νούσεν άγρυπνη, με την έγνοια του
ξενιτεμένου. "Όλα γύρω της φαίνον-
ταν θλιμμένα και μελαγχολικά,
για την πεθαμένη της άγάπη. "Ός
που κρεββατώθηκεν η άτυχη Τασία.
Τις πρώτες ημέρες ο γιατρός, μό-
λις είδε τα δέκατα του πυρετού, εί-
πε, πώς δεν ήταν παρὰ μία νευρική
ταραχή. 'Αλλ' όταν ο θάνατος άρχισε
να τραντάζει τα παρθενικά στήθη,
τότε φοβήθηκε. Μά πώς να πη στην
μητέρα της, αυτό που φοβόταν; "Ε-

γραφε κατι νέα γιατρικά, και πη-
γαινε δυο φορές την ημέρα, για να
βλέψη την άρρωστη, έλπίζοντας ότι
ή γερή κράσι της κοπέλλας, θα την
γλύτωνε από το δρεπάνι του Χάρου.
Το κορμάκι της όμως λιγνέει από
μέρα σε μέρα και ή νεώτερη έσβυ-
νόταν σιγά-σιγά στα βασίλειμένα
ματάκια της.

—Χάνω την Τασία μου, γιατρέ
μου, την χάνω, έλεγεν ή άμοιρη ή
μαννούλα της. Γλύτωσέ μου την,
γιατρέ μου.

—Ο γιατρός ήλιπεν άκόμη. Το μό-
νο κακό ήταν πού το κρύο φθινόπω-
ρο τούς έμπόδιζε, να μεταφέρουν σε
μια έξοχή την Τασία. "Ο γιατρός
έφοβόταν για κανένα βαρύτερο
κρυολόγημα, για βρογχοπνευμονία,
άμα την έστελνε σ' έξοχή. Σάν
μακρινή ήχώ τώρα άκούοταν ή
σβυσμένη φωνούλα της Τασίας, πού
ρωτούσε, κάθε τόσο:

—Μητέρα ήλθεν ο ταχυδρόμος;
—"Όχι, παιδί μου, της άπαντούσεν
ή πονεμένη μαννούλα της. Μά θάρ-
θη...

"Εσθυσαν και οι τελευταίες έλπι-
δες του γιατρού. Και το σαράκι της

φθίσαςφώλησσε στο παρθενικό στή-
θος. Και φώλησσε κεραυνόβολο!
Ήταν καλπάζουσα φθίσι... Τά δά-
κρυα, πού έπεφταν τώρα από τα
μάτια της δυστυχισμένης κοπέλλας,
πάνω στο λευκό χέρι της, έσβυναν
σάν άχτιδα φεγγαριού σε μάρμαρο
τάφου...

Ψυχομαχάει ή χλωμή Τασία, στο
παρθενικό κρεβάτι της. Τα πονεμέ-
να μάτια της είνε θαμπά πιά, από
το κρύο χάδι του θανάτου. Και τα
χεράκια της, πού λίνγνεσαν τόσο,
μοιάζουν σάν δυο λεπτά μαραμένα
κρίνα. Μέσα σ' ένα στερνό σπασμό
του καταραμένου θήχα σβύνει ή
ζωούλα της Τασίας. Άποκοιμείται
για πάντα, με τα μάτια γυαλένια,
σάν το κρύσταλλο και με χειλάκια
μισάνοιχτα. "Η φτωχή καρδούλα
της δεν χτυπάει πιά! Σωριάζεται
ανάισθητη ή μαννούλα της, μπρο-
στά στο κρεβάτι του θανάτου... "Η
Τασία Ζήση έσβυσε σάν το πουλά-
κι, το πληγωμένο από σκληρό μαύ-
ρο πουλάκι, έσβυσεν από καλπά-
ζουσα φθίσι, πού την φώλησσε στα
παρθενικά στήθη της, ή έγκοιταί-
ψι του Γιάγκου Φιλώτα, πού την ξέ-
χασε στην ξενιτειά, στην ξεπλανεύ-
τρα άγκαλιά μιάς άλλης! "Εσβυσε
σάν ένα μικρό λουλούδι μέσα στην
πρόωρη βαρυχειμωνιά. Πέθανε στις
22 Αύγουστου του 1913...

Ο ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Χιοῦμορ

ΣΤΟ ΡΕΣΤΩΡΑΝ

"Ο πελάτης άδημονει, γιατί το
γκαρσόνι άργει. Πλησιάζει ο διευθυν-
τής:

— Ποιός σερβιτόρος ήταν, κύριε;
Μήπως ένας άσπρομάλλης;

— Τόν καιρό πού του παρήγγειλα
τό φαί είχε άκόμα μαύρα μαλλιά.
Η ΠΡΩΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

Στο τηλέφωνο:

— Γιατρέ μου, τρέξε γρήγορα, ο
Τετός μου κατάρτιε το μολύβι του!

— Μάλιστα, κυρία μου, έρχομαι.
Ξέρετε όμως τί θα κάμετε έως ότου
φθάσω;

— Πώς! Θα γράφω με την πένα
του.

Ο...ΜΠΕΜΠΕΣ

"Ο αούτηρδός έφημέριος της ένο-
ρίας, πού όλοι τον ήξεραν ως έχθρον
των ποτών, είδε μία ύπηρέτρια να
σπρώχνει ένα καροτσάκι στον άνήρω-
ρο. Προσεφέρθη άμέσως να βοηθήσει
και άνέβασε σπρώχνοντας ως την
κορυφή το καροτσάκι.

"Εκεί, της είπε:

—Τώρα μη μου πείτε εύχαριστώ
σας παρακαλώ. Την μόνη χάρι πού
θέλω, είνε να μ' άφήσεις να φιλήσω
τον μπεμπέ.

—Μά αιδεσιμώτατε, δεν είνε μπεμ-
πές στο καροτσάκι. Είνε κάμποσα
μπουκάκια μπύρα!

ΤΡΟΜΕΡΟ ΠΑΙΔΙ

"Ο Τοτός. — Θέλε, χάρισέ μου
ένα τάλληρο απ' τίς οικονομίες πού
έκαμες αυτή τη βδομάδα.

"Ο Θεός. — Και πού το ξέρεις
πώς έκαμα οικονομίες;

"Ο Τοτός. — Τό έλεγε ο μπαμ-
πάς. "Ελεγε πώς θα πρέπει να οικονο-
μάς τουλάχιστον έκατό δραχμές την
βδομάδα, άφού έρχεσαι να μάς θλέ-
πης τόσο συχνά και κάθεσαι στο τρα-
πέζι μαζί μας.

Τὸ ὠροσκόπιον τοῦ θησαυροῦ

25 ΝΕΜΒΡΙΟΥ

Προσέξτε αυτήν την
ήμεραν! Λόγω των άλ-
λεπαλλήλων κακῶν ἐ-
πιδράσεων της δεν

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

προσβλινεται τιποτε καλον. Προ παντος
αποφευγετε να προβητε εις οινωδηποτε δι-
αβημα που προκειται να βελτιωση την θε-
σιν σας, διότι θα συναντησετε αδιαφο-
ριαν και περιφρόνησιν. Αι πρωιναι ωραι
διεγειρουν τα ζωδια ενστικτα του ανθρω-
που και τον ωθουν προς την ακολασίαν.
Καλον εινε να το εχουν υπ' οψη αι γυ-
ναικες που εργαζονται εις γραφεία, διότι
εινε πολλο ενδεχόμενον να υποστούν ανη-
θικους επιθεσεις εκ μερους των προϊστα-
μένων των. "Απο της μεσημβρίας επικρα-
τεί ένας ισχυρος εκνευρισμός, που ήμπο-
ρει να οδηγήσει εις συμπλοκάς και βιαι-
ότητας. Τα άτυχήματα των δρόμων θα είν-
ε πυνόντερα κατά τας πρώτας μεταμε-
σημβρινάς ωρας. "Αντιθέτως όμως προς
όλην την άλλην ήμεραν, αι νυκτεριναι ω-
ραι προμηνουνται εξαιρετικώς ευόκων
δια τας μεγάλας επιχειρήσεις. Πολλά σχέ-
δια θα θεθούν εις εφαρμογήν από της 10.
30 νυκτερινής. Οι καλλιτέχναι και αι καλ-
λιτέχνιδες του άσματος άς εχουν επίσης
υπ' οψη των ότι αυτή ή ώρα τους εύν-
ει ιδιαιτέρως.

26 ΝΕΜΒΡΙΟΥ

Το γεγονός, ότι και ή
ήμερα αυτή άρχίζει ύ-
πό μίαν σχετικώς κα-
κήν επίδρασιν, δεν

SABBATON

πρέπει να σας επηρεάσει, διότι ή επίδρα-
σις αυτή είνε πολλο πρωινή και θα παρέλ-
θῃ πολλο γρήγορα, άφού δημιουργηθή
ρικώς προστριβας εις εργοστάσια και άλ-
λα μέρη, όπου ή εργασία άρχίζει πολλο έ-
νωρίς. "Η υπόλοιπος ήμερα είνε αρκετά
ευχάριστος και εύνοει ιδιαιτέρως, κατά
τας πρώτας μεταμεσημβρινάς ωρας, κυρί-
ως, τας συναντήσεις των έρωτευμένων.
Αυτό όμως δεν πρέπει να τους ώθήσει ώ-
στε να υποκύψουν εις τας αξιώσεις των,
πού θα είνε κατά κανόνα παράλογοι και
φαντασιόληκτοι. Και μία συμβουλή δια
τους ίδιους: άς μὴν παρατείνουν τας συ-
ναντήσεις των πέραν της 7ης ή της 7.30'
εσπερινής. Διότι, όσον ευχάριστα θ' άρ-
χισή ή ήμερα των, τόσοσν δυσάρεστα θα
τελειώσῃ. Κατά τας άπογευματινάς ωρας, ο
κίνδυνος πυρκαϊών είνε πολλο μεγάλος
και δι' αυτό άς προσέξωμεν.

27 ΝΕΜΒΡΙΟΥ

Η Κυριακή θα μάς ά-
ποζημιώσει δια τας ά-
πογοητεύσεις και τας
στενωχωρίας των δύο

KUPIAKH

προηγούμενων ήμερών και θα μάς χαρίσει
πολλας ευχαρίστους ωρας. Θα εύνοηση έ-
πίσης πολλά σχέδια μας δια το μέλλον.
Ιδίως δε τα αίσθηματικά. Δι' αυτό πρέπει
να έπωφεληθήτε από τας έμπνεύσεις της
στιγμής και να τας θέσετε, με την πρῶ-
την ευκαιρίαν, εις εφαρμογήν. Αι χρημα-
τικαι άπόλειαι εις τα παντός είδους τυ-
χερά παίγνια θα είνε, αντίθετως, μεγά-
λαι κατά τας πρώτας άπογευματινάς ω-
ρας. "Η εσπέρα θα περάσει κάπως μελα-
χολική, ιδίως δια τας ρομαντικές φύσεις.
Μὴν δώσετε υπόσχεσιν γάμου και μὴν παν-
δρευθήτε κατά τας ωρας αytάς. Δεν προ-
σιωνίζονται ευχάριστον ζοήν, και, ίσως
αν άποτομήσετε αυτό το σοβαρόν θέμα,

θα πρέπει ν' αντιμετώπιζετε από τούδε
μίαν μεγάλην πιθανότητα διαζυγίου. Οι
υπερναίσθητοι και οι νευρικοί θα περά-
σουν μίαν νύκτα γεμάτην από εφιαλτικά
όνειρα.

28 ΝΕΜΒΡΙΟΥ

Οι ξενύχτηδες της Κυ-
ριακής πού θα παρα-
τείνουν το ξενύχτι των
και κατά τας πρώτας

ΔΕΥΤΕΡΑ

μεταμεσονυκτίους ωρας θα μεταμεληθούν
πολλο διότι το έκαμαν. Οι περισσότερες
συντροφικές θα διαλυθούν με κάποιαν ά-
δικαιολόγητον ψυχρότητα, πού θα έπη-
ρεάσει και τας μετέπειτα σχέσεις των. Αι
πρωται πρωιναι ωραι θα είνε εξαιρετικώς
δύσθυμοι και δεν θα εύνοησουν καθόλου
τας συναλλαγάς και γενικώς το έμποριον.
"Η δυσθυμία αυτή θα παραταθή άτυχώς
καθ' όλην την ήμεραν. Οι έχοντες να έπι-
χειρήσουν μεγάλα και μακρινά ταξίδια
ήμπορούν να ύπολογίσουν εις πραγματο-
ποίησιν του σκοπού των. Τα ταξίδια όμως
αυτά τους επιφυλάσσουν πολλας περιπε-
τείας και κινδύνους, πού μπορεί ν' άπει-
λήσουν και την ζωήν των άκόμη. Αι με-
σημβριναι ωραι θα άσκήσουν μίαν άκα-
τανήχτην έλξιν μεταξύ των δύο φύλων—
πού θα όρμάται όμως από ένστικτα ταπει-
νά και ζωώδη—και θα οδηγήσουν εις παν-
τός είδους ακολασίας και παρεκτροπάς.
Το άπόγευμα και αι βραδυναί ωραι θα
περάσουν τελείως ήρεμα.

29 ΝΕΜΒΡΙΟΥ

"Η ήμερα εμφανίζεται
με μίαν σκιαν άπρο-
θυμίας και άνηγίας,
πού θα άφαιρέσει μέγα

ΤΡΙΤΗ

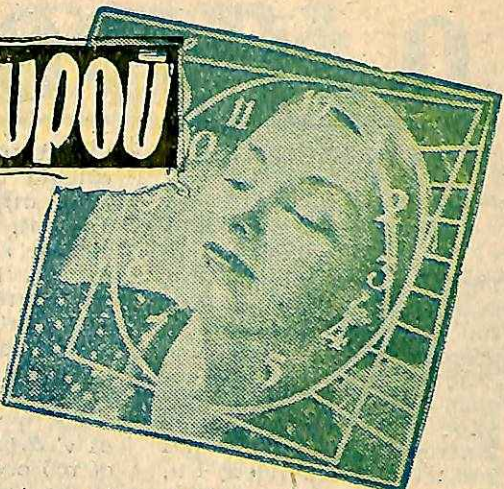
μέρος από την πρωτοβουλίαν και την δρα-
στηριότητά μας. "Αλλ' ή κακή αυτή επί-
δρασις θ' άρχισή να ύποχωρή από της με-
σημβρίας δια να άτονήσῃ τελείως το έ-
σπέρας. "Υπάρχει όμως καά το πρωί μία
μικρας διαρκείας αναλαμπή, από της 9.45'
μέχρι και της 11ης, πού θα εύνοηση τους
άσχολουμένους με την πόλιν και τας
τέχνας και γενικώς με εργασίας πού απαι-
τούν περισσότεραν φαντασίαν. Δεν θα εύν-
νοηθούν όμως όληνότερον κατά την ίδι-
αν ωραν και αι έμπορικαι εργασίαι, πού
προϋποθέτουν μίαν ευστροφίαν πνεύμα-
τος. Κατά τας άπογευματινάς ωρας, κα-
λον θα είνε να μὴν έμπιστευθήτε εις τας
υποσχέσεις πού θα σας δοθούν, διότι ύχι
μόνον θα μέλνουν άπραγματοποίητοι, άλλα
και θα προκαλέσουν πολλας φιλονεικίας.

30 ΝΕΜΒΡΙΟΥ

Το πρωί δεν παρου-
σιάζει τίποτε το άξι-
οσημειωτον. Μία κακή
νυκτερινή επίδρασις θα
έχη άτονήσει και σχεδόν διαλυθή μέχρι

TETARTH

Δια πάσαν διευκρίνισιν ή συμβου-
λήν, οι άναγνώσται και αι άναγνώ-
στριαί μας άς άπευθύνωνται "Από
το περιοδικόν «Θησαυρός»—δια τον
δόντορα ΚΑΜΑ. Εις την έπιστολήν
των πρέπει άπαραίτητως ν' αναφέ-
ρουν την έκριθή ήμερομηνίαν (ήμεραν,
ήμεραν, έτος και ει δυνατόν ωραν) κα-
θώς και τον τόπον της γεννήσεώς των.

της ωρας πού θα σηκωθήτε από το κρεβ-
δάτι σας. Δια τους άφηρημένους όμως το
πράγμα διαφέρει. Την ήμεραν αυτήν πρέ-
πει να εχουν λιγώτερο από κάθε άλλην φο-
ράν έμπιστοσύνην εις τον εαυτόν των, ο-
χι συνετεία της επιδράσεως πού αναφέ-
ραμε, άλλα μιάς άλλης, πού τους αναμέ-
νει κατά την άφύπνισιν των. Πολλά θα-
λάσσια άτυχήματα είνε δυστυχώς ενδεχό-
μενα κατ' αυτήν την ωραν. Το μεσημέρι
θα φέρη μίαν άθυμίαν και νοσηρότητα, πού
θα μάς άφαιρέσει κάθε διάθεσιν προς έρ-
γασίαν και θα μάς οδηγήσει εις ένα είδος
αυτοεγκαταλείψεως. Είνε ή στιγμή των
εύκόλων παραχωρήσεων, της οποίας θα
έπωφεληθούν οι περισσότερον επιτήδειοι
δια ν' άποσπάσουν, ότι επιθυμούν. "Εάν
μπορείτε, θανάτετε ολανδήποτε συνάντη-
σιν με το πρόσωπον πού αγαπάτε κατά το
άπόγευμα. Θα σας γεμίσει πικρίας και ά-
πογοητεύσεις και θα σας κάμη να λυπη-
θήτε πολλο εξ ατίας του. "Ακόμη περισ-
σότερον θλίβεσθαι θα είνε αι εσπεριναι
ωραι, πού θα οδηγήσουν εις μάταια πεί-
σματα και φιλονεικίας χωρίς κανένα σο-
βαρόν λόγον. Οι ξενύχτηδες καλον είνε
να προσέξουν αυτό το βράδυ. Ιδίως, καθ'
όλας τας πιθανότητας, ή διασκέδασις των
θα καταλήξῃ εις κατηγάν, πάντως δε εις
διαίαν σκηνήν.

1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

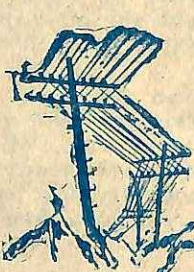
Φροντίστε να τελειώ-
σετε αρκετά ένωρίς
κάθε σοβαράν εργασί-
αν πού έχετε δια το
πρωί, το βραδύτερον δε μέχρι της 11.30.
"Εχετε, άλλωστε, δι' αυτές τας ωρας μίαν
αρκετά εύνοιήν επίδρασιν, πού θα εύνοη-
σῃ πολλο τας συνήθειας άσχολίας σας και
θα σας παράσῃ τας ικανοποιήσεις πού
έπιθυμείτε. "Η κακή επίδρασις, δια την
όποیان ώμίλησαμε, θα διαρκέσει μέχρι και
του άπογεύματος, θα μάς έλθέσῃ δε εις
παντός είδους κινδύνους, πού, όμως, ήμ-
πορεί να άποσοβήσων, εάν δώσωμεν κά-
ποιαν προσοχήν μεγαλυτέραν της συνή-
θους. "Αποφύγετε κατά τας ωρας αυτές
να γλείψετε οινωδηποτε συμφωνίαν, πού,
χωρίς να το ύποπτεύσθε, θα είνε μειο-
νευτική για σας και θα σας κάμη να με-
ταμεληθήτε πολλο γρήγορα. "Αλλά τότε θα
είνε άργά! Το βράδυ, ιδίως, κατά τας
πéρις του μεσονυκτίου ωρας, προμηνύεται
αρκετά δυσάρεστον. Μεγάλαι σκιραι θα
ταράζουν την ήρεμίαν πολλών οικογενει-
ών και θα γίνουν άφορητά χωρισμοί με-
ταξυ ανθρώπων πού ένυμφεύθησαν από έ-
ρωτα. "Η νύκτα αυτή θα εύνοηση ελπίσ-
μοιμένας άναγνάς, άλλα δεν θα έσυν-
βουλεύαμε εις κανένα να τας επιχειρήσῃ.
"Οχι διότι δύν θα επιτύχουν—κάθε άλλο
μάλιστα—αλλά διότι προσοιωνίζονται ζω-
ήν γεμάτην τριβής και πικρίας.

Δόντορ ΚΑΜΑ

Δέν είναι έτοιμοι...

Για πόσα πράγματα, έμψυχα ή άψυχα, είτε γιατί τα γνωρίσαμε επιφανειακά,
χωρίς να φροντίσωμε να τα μελετήσωμε βαθύτερα, είτε γιατί κακώς μάς τα με-
τεδωσαν, δεν έχομε έσφαλμένη αντίληψη; Πόσα πράγματα, δηλαδή, πού τα νομίζο-
με έτοιμα, στην πραγματικότητα είνε διαφορετικά;

Με τον παροπανά, λοιπόν, τίτλο: "Δέν είνε έτοιμοι" σε μία σειρά δλιγοστίχων
σημειωμάτων, θ' αναφέρωμε δσα άπ' αυτά... δέν είνε έτοιμα αυτά, μάς δοη-
θήσῃ ή μνήμη μας να θυμηθώμε

ΤΟ ΒΟΥΙ-ΣΜΑ πού άκρύεται από τα σύρματα
του τηλεγράφου, δεν προέρχεται από το ρεύμα πού
τά διατρέχει. "Οφείλεται στον άνεμο, πού προκαλεί
μίαν δόνησι στα σύρματα. Κάθε σύρμα, άναλόγως
του πάχους και του τεντώματός του, έχει δική του
δονητική ενέργεια και δικόν του μουσικό φθόγγο,
όταν δονήται από τον άνεμο, ο όποιος, βέβαια,
πνέει σε κάποιαν άπόστασι, άπ' εκείνην πού άκού-
τε τον ήχο.

ΟΙ ΤΙΓΡΕΙΣ δεν άπατώνται ποτέ στην "Αφρι-
κή. "Η τίγρις είνε κάτοικος και βασιλεύς των ά-
γριων θηρίων της "Ασίας και των πλησιοχώρων νησιών. "Η μεσημβρινω-
τέρα κατοικήσις της είνε ή Σουμάτρα, ή "Ιάβα και ή Μπαλί. Ποτέ
δεν άπαντάται στην "Αφρική, όπου βασιλεύς των άγριμιών είνε ο
λέων, εκτός εν αιχμαλωσία.

ΤΟ ΜΑΡΟΥΛΙ δεν περιέχει όπιον όπως το θέλει ή λαϊκή παρά-
δοσις. "Επάνω σ' αυτό συμφωνούν όλες οι σχετικές έπιστημονικές
γνώμες.

ΟΙ ΜΑΓΝΗΤΙΚΟΙ ΠΟΛΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ δεν βρίσκονται σε θέσι εκ
διαμέτρου αντίθετη ο ένας του άλλου. Μία νοητή γραμμή πού ενώνει
τους μαγνητικούς πόλους της γης πρέπει να περάσει 750 περίπου μί-
λια μακριά από τον κέντρον της Γης.

ΤΟ ΚΑΜΟΥΦΛΑΡΙΣΜΑ των πλοίων κατά την διάρκειαν του πο-
λέμου δεν γινόταν με σκοπό να τα καταστήσει άόρατα. "Αντιθέτως,
κάθε προσθήκη χρωματισμού — γνωστού ως «έκθαμβωτικός χρωμα-
τισμός» — καθιστά τα πλοία πλέον όρατά. "Ο πραγματικός λόγος του
τοιούτου χρωματισμού ήταν να επιτευχθή ή «όφθαλμοπατία»,εις τρό-
πον ώστε να ξεγελασθή ο έχθρος ως προς τον όγκο, την περιφέρεια,
την ταχύτητα και την κατεύθυνσιν κινήσεως του πλοίου. Για να καθο-
ρίσῃ επακριβώς την πορεία μιάς τορπίλλας, ο κυβερνήτης ενός ύπο-
βρυχίου, πρέπει να ξέρη την ταχύτητα, την πορεία και την άπόστασι
του στόχου. "Ο «έκθαμβωτικός» λοιπόν «χρωματισμός» άποσκοπούσε
να καταστήσει δυσκολώτερη την σκόπευσι της τορπίλλης και όχι να
μετατρέψῃ το πλοίο σε άόρατο.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΑΡΗ

Ιγες ημέρες μετά τον πανικό, που ανεστάτωσε την Αμερική και υπήρξεν αποτέλεσμα μιας ραδιοφωνικής μεταδόσεως του περιφήμου φανταστικού μυθιστορήματος του Ουέλλας «Ο πόλεμος των κόσμων», ένας μεγάλος Άγγλος αστρονόμος, ο δρ Σπένσερ Τζών είπε, σε μία διάλεξί του στο Λήντς ότι, κατά τη γνώμη του, κάθε ζωή έχει σβύσει από πολλόν καιρό στον Άρη. «Βλέπουμε στον Άρη—τόν πλανήτη—την ολκώδη του, στο μυθιστόρημα του Ουέλλας κατακτούν τη Γη—δυνατότητες ενός είδους ζωής, άλλ' είναι πιθανώτερον ότι εύρισκόμεθα εμπρός σ' έναν κόσμο, που είναι ο τάφος μιας σβυσμένης υπάρξεως. Η ζωή άνησε χωρίς άμφιβόλια σ' αυτόν πριν από εκατομμύρια χρόνια, άλλ' άπεξηράνθη από την άτμοσφαίρα κι' ή ύπαρξις της έγινε τώρα αδύνατος». Οί περίφημοι διώρυγες του Άρεως είνε, κατά τον Άγγλο αστρονόμο, «ψυχολογική αυταπάτη». Ο κ. Τζών προσέθεσε ότι έχει κατ'αλήθειαν σε άρνητικά συμπεράσματα όσον άφορα και τις πλανητικές ομάδες του Έρμου και του Διός.

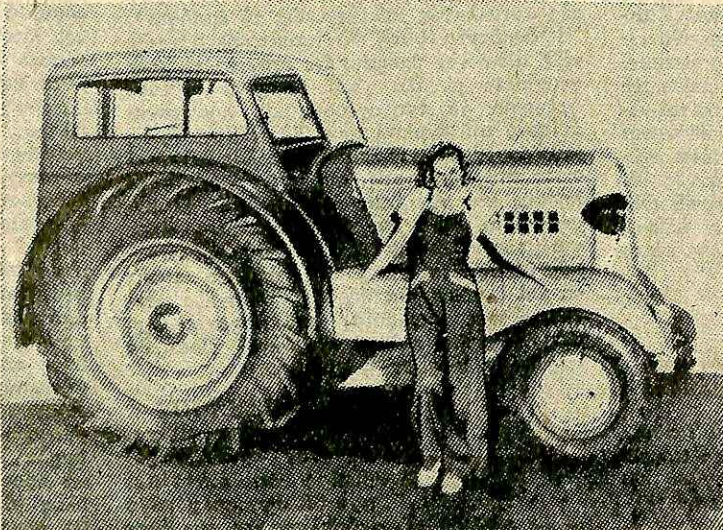
Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΑΝΑΤΙΝΑΞΙΣ

μεγαλύτερα αντανάξεις που έγινε ποτέ, έσημειώθη την περασμένη εβδομάδα στην Νορβηγία, όπου ανετινάχθη ένας πελώριος θράχος βάρους 141.000 τόννων. Ο θράχος αυτός είχε άρχισει να παθαίνει καθίζησιν και ν' άπειλη δύο μεγάλες κοιλάδες, όπου ύπήρχαν πολλές άγρεπαύλεις. Ο θράχος θριασκόταν σε ύψος 600 μέτρων και υπή'ξε πολύ δύσκολο το άνοιγμα των όπων, όπου έτοποθετήθη δυναμίτις συνολικού θάρους έξη τόννων. Η έκρηξις υπήρξε έκκωφαντική και ή αντανάξις τρομακτική. Ο θράχος κατέρρευσεν εις συντρίμματα και έτσι ο κίνδυνος της καθίζσεως άπεσοβήθη.

ΕΝΑ ΦΡΙΚΤΟ ΔΡΑΜΑ

να φρικτό δράμα συνέβη πριν από λίγες ημέρες σ' ένα γαλλικό χωριό παρὰ τὸ Λοριάν, όπου έξοθεν ένας εύπορος άγρότης, δυνάστη Γινάπιος Τρεκεσέ, 39 έτών, πατέρας μιας κόρης 14 έτών και έ-

νός άγοριού, 11 έτών. Η εύτυχία φαινόταν να θασιλεύη στην οικογένεια του Τρεκεσέ, ο όποιος είχε διατέλσει και κοινοτικός σύμβουλος. Πρό τεσσάρων έτών, όστόσο, ο Τρεκεσέ είχε έγκλεισθί σ' ένα άσυλο, διότι είχε παρουσιάσει συμπτώματα έπιβιώσεως παλαιού άλκοολισμού. Τελευταίως ή γυναίκα του άρχισε ν' άνησυχί από την στάσι του συζύγου της, ο όποιος φαινόταν πολύ νευρικός. Την περασμένη Κυριακή έπήγε στην έκκλησία, όταν έπέστρεψε όμως στο σπίτι, αντίκρυσε ένα φρικιαστικό ήταν ξαπλωμένος στο κρεβ-

Στην Καλιφορνία, οι καλλιεργηταί των άπεράντων άγροκτημάτων θα χρησιμοποιούν αυτόν τον ούλτρα λούε και με όλες τις δυνατός άνεσεις τύπον τρακτέρ, το όποιον πλην των άλλων τελειοποιήσεών του είναι έφωδιασμένον και με μηχανήν Ικανή να άναπτύξη ταχύτητά 40 μιλίων την ώρα.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΤΑΝΚ

θέαμα. Ο μικρός γυιός της θάτι του μέσα σε λίμνηλάματος και με το πρόσωπο ολκτρά παραμορφωμένο από χτυπήματα τσεκουριού. Ο θάνατος υπήρξε άκαριαός, διότι ο μικρός είχε φονευθί ενώ κοιμώταν. Ο φονεύς ήταν ο πατέρας του, ο όποιος θρέθηκε κρεμασμένος από το κεφαλόσκαλο. Φαίνεται ότι το άνα τριαχιαστικό έγκλημα και ή αυτοκτονία του όφειλεται σε έαφνική τρέλλα.

Η «ΙΠΤΑΜΕΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

Ι Έσκιμώοι και οι μεμονωμένες ομάδες έμπτρων και κυνηγών που ζούν στην έρημιά του Άρκτικού, θα μπορούον έντός άλίγου να έκπληρούν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα στην πρώτη «Ιπταμένη έκκλησία» του κόσμου. Η «Ιπταμένη έκκλησία», ή οποία θα είναι πλήρης, θα ταξιθεύη χωρίς στον πάτερ Παύλον Σούλτε, τον «Ιπταμένον Ιερέα του Άρκτικού»,

Έχει κατασκευάσει ένα έπιβατικό άεροπλάνο σε μικρήν έκκλησούλα και θ' άρχισή τώρα την περιοδεία όλων των μεμονωμένων οικισμών της πολιτικής περιοχής. Ο πρωτότυπος αυτός Ιερεύς ήταν κατά τον πόλεμο άεροπόρος και μάλιστα άνεδείχθη ένας από τους άσους της γερμανικής άεροπορίας, από καιρού δε τώρα περνά τρεις μήνες το χρόνο στον Άρκτικό, όπου είναι ή ένορία του. Τώρα έσκέφθηκε την «Ιπταμένη έκκλησία» και την θέτει σε έφαρμογή. ότι ο Χέντλεϋ άθωώθηκε.

ΤΟ ΑΙΜΑ ΠΟΥ ΑΘΩΩΝΕΙ

ια εξέτασις αίματος άθώωσε έναν σωφέρ στο Λονδίνο. Ο σωφέρ Όσκάρ Χέντλεϋ είχε συλληφθί και παραπεμφθί εις δικήν με την κατηγορία ότι διηύθυνε το αυτοκίνητό του μεθυσμένος. Ο Χέντλεϋ διαμαρτυρήθηκε, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Καλ τότε έζήτησε να γίνει εξέτασις του αίματος του. Ο δρ Σίμπσον έδέχθηκε να κάμη την εξέτασι και έστειλεν αίμα του κατηγορουμένου στο έργαστήριό του προς άνάλυσιν. Το ποσοστόν άλκοόλ που βρέθηκε στο αίμα ήταν κανονικό και άπέκλειε την μέθη. Βρέθηκε όμως και μονοξείδιον του άνθρακος στο αίμα και ο Ιατρός άπεφάνθη ότι ο Χέντλεϋ είχε πάθει δηλητηρίασι από αυτό και ένομόσθη μεθυσμένος, διότι πράγματι όταν συνελήφθη ήταν ζαλισμένος. Το αποτέλεσμα ήταν ΗΠΙΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟ ΚΑΙ ΕΣΩΩΗΚΕ!

αμένος σε μίαν έρημο της Αυστραλίας, ένας Άγγλος όνόματι Πζέιμς Παίηλ έδάγκωσε τον καρπό του χεριού του και ήπιε το αίμα του, τρελλός από τη δίψα και μη θρίσκοντας άλλον τρόπο να την κατευνάσθ. Η άγρία αυτή τόλμη του παρέτεινε τη ζωή επί ένα 24ωρο και αυτό υπήρξε ή σωτηρία του, γιατί άνευρέθη και διεσώθη. Οί άγγλικές έφημερίδες που δημοσιεύουν την άνατριχιαστική αυτήν ιστορία, προσθέτουν ότι Παίηλ ήταν μέλος μιας άποστολής, ή οποία είχε κατασκοπώσει σε μίαν έρημη έκτασι 600 μιλία μακριά από τὸ Πόρτ-Ντάβιν. Μιά μέρα έπήγε να κάμη έναν περίπατο, άπομακρύνθηκε και χάθηκε. Έμεινε μόνος, χωρίς φόδια αι πρό παντός χωρίς νερό. Έν τῷ μεταξύ ή έφάφανίσις του είχε γίνει άντιληπτή και άφρανόθηκε έκστρατιά προς άνευρέσειν του. Δυό Ιθαγενείς, οι όποίαι έχρησιμοποίησαν ως οδηγοί, κατώρθωσαν να διακρίνουν τὰ ίχνη του Παίηλ και ή παρακολούθησις τους τους ώδήγησε στον έσκαφισθέντα, σε άπόστασι 40 περίπου χιλιέτρων μέσα στην έρημο. Ο Παίηλ βρέθηκε ξαπλωμένος κάτω από ένα ξερό δένδρο που δεν τον έσκιάζε καν, αναίσθητος και με την πληγή που είχε κάμει ο ίδιος στο χέρι του για να πιη το αίμα του και να ξεδιψάσθ.

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

Η ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΗ ΣΚΕΨΙ

Οί άγγλικές έφημερίδες γράφουν ότι γνωστοί Ρώσοι έπιστήμονες πιστεύουν ότι βρίσκονται επί τὰ ίχνη της καταπληκτικώτερης άνακαλύψεως στην Ιστορία της έπιστήμης: ότι θα μπορούν σύντομα να διαβάσουν τις σκέψεις των ανθρώπων χωρίς σε μίαν ειδική συσκευή! Οί έρευνες, που άναμένεται ότι τελικώς θα καταλήξουν στην άπύστευτη αυτή άνακάλυψι, διεξάγονται από καιρού στο Ινστιτούτο του Έγκεφάλου της Ρωσίας από τριάντα έπιστήμονες. Το ότι ο ζωντανός άνθρωπος έγκέφαλος γεννά μικρές ηλεκτρικές έκκενώσεις, ήταν γνωστό στην έπιστήμη από τινων έτών.

Ηδη οι Ρώσοι έπιστήμονες πιστεύουν ότι ή άλλη γή της σκέψεως προκαλεί μεταβολές και στις ηλεκτρικές έκκενώσεις του έγκεφάλου, που μπορούν να καταγραφούν από ειδικό μηχανήμα. Τώρα γίνονται πειράματα επί ανθρώπων για να μεταφρασθούν τὰ διάφορα ηλεκτρικά κύματα του έγκεφάλου σε ήρους της ανθρώπινης όμιλίας. Ο άνθρωπος επί του όποιου γίνονται τὰ πειράματα τοποθετείται καταλήλως. Ένα μέρος του κρανίου του ξυρίζεται και τοποθετούνται επάνω σ' αυτό ηλεκτρόδια. Οί ηλεκτρικές έκκενώσεις του έγκεφάλου πολλαπλασιάζονται και καθίστανται όρατες σαν γραμμές πρασίνου φωτός επάνω σε όθονη καθοδικών άκτινων, όπως χρησιμοποιούνται στην τηλεόρασι. Καί ή μελέτη γίνεται επί των γραμμών αυτών του πράσινου φωτός. Όταν κατορθωθή να μεταφρασθούν σε λέξεις, ή άνάγνωσις της σκέψεως μέσω της μηχανής αυτής θα είναι γεγονός.

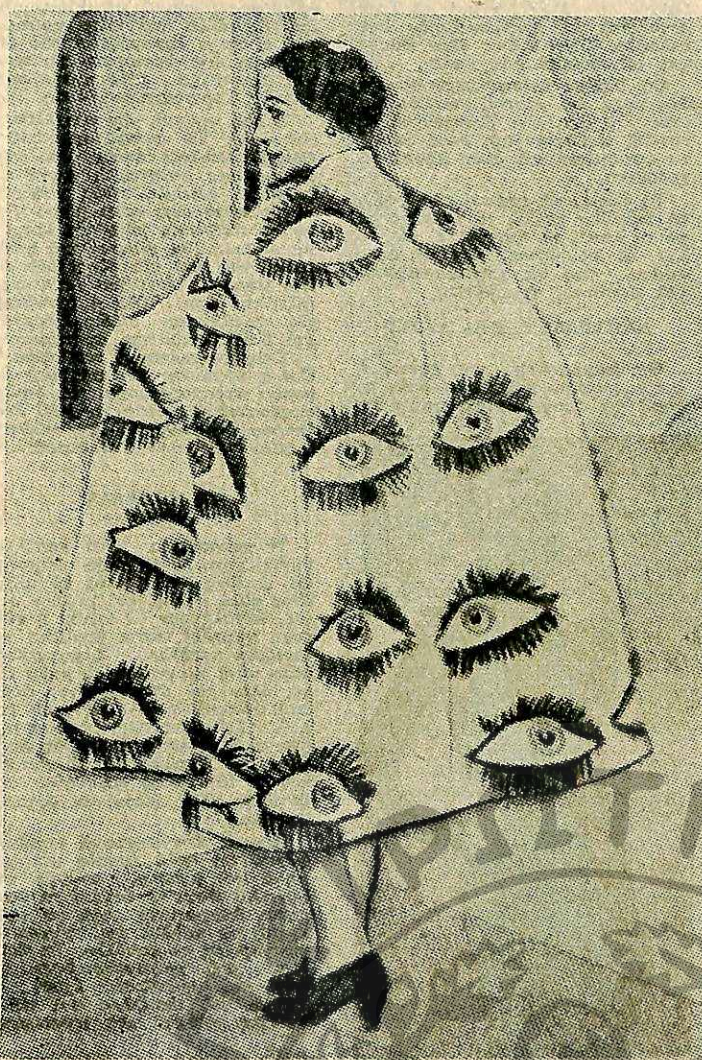
ΓΥΨΕΙΣ ΜΕΤΑ 26 ΧΡΟΝΙΑ

Αφού έπάλαψε με την σι-είδησί του επί 26 χρόνι, ένας Άγγλος έπέστρεψε 2 λίρες που είχε κλέψει τῷ 1912 και προσέθεσε και μιά λίρα ως τόκους. Ο κ. Μπλάκλοκ, πρύτανης τώρα του Πανεπιστημίου του Σουίντον, έλαβε πρό ήμερών μιά συστημένη έπιστολή που περιείχε 3 λίρες και την έξης σημείωσι: «Έξοφλήσις 2 λιρών, που είχαν κλαπθί τῷ 1912». Φυσικά δεν υπήρχε ύπογραφή, ο δέ κ. Μπλάκλοκ, ο όποιος τῷ 1912 ήταν καθηγητής γυ-

μνασίου στο Λονδίνο δεν μπορεί να θυμηθί ποιός, πώς και πού του είχαν κλέψει τις δυό λίρες.

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ «ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑΣ»

Η τέχνη της «μικρογραφίας» είναι παλαιά και ύσκολη. Υπάρχουν κα-

«Η όποψία» είναι το όνομα του πρωτότυπου αυτού μοντώ που έλανασάνεν ένας Παρισινός οικος μόδας διά τας κυρίας εκείνας που θασανίζει ή...όποψία της άπιστίας του συζύγου των. Το μοντέλο θρηκε άμέσως άπειρίαν άγοραστριών.

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΣΑΦΦΟΛΚ

Επιβεβαιώσι της πληροφορίας ότι υπάρχει ένα θαλάσσιο τέρας μήκους 20 μέτρων στις άκτές της Άγγλίας, παρὰ τὸ Σάουθολντ του Σάφφολκ—δύο φάρδες και ένας δημοσιόγραφος Ισχυρίζονται ότι το είδαν κατά τας αρχάς Νοεμβρίου—παρέχει τώρα ό έφημέριος του Σάουθολντ άιδεσιμώτατος Πάυκ: «Η μου μαζί με την γυναίκα μου και έναν άλλον κληρικό—λέει—στο παράθυρο του σπιτιού μου έμπρός στη θάλασσα και είδα ένα πειοιεργότατο όν να σκίζει τὰ

νερά και να προχωρή με λιγνιδώδη ταχύτητα. Πιστεύω τώρα τους φαράδες, που είπαν ότι είδαν το τέρας να τρέχη με ταχύτητα 50 μιλίων την ώρα. Το είδα να τρέχη γρηγορώτερα από την ταχύτερη βενζινακάτος. Μετά την μαρτυρία του έφημερίου, άποφασίσθηκε να γίνουν συστηματικές έρευνες στις άκτές του Σάφφολκ για να διαπιστωθή ή ύπαρξι και ή μορφή του τέρατος.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΗΛΟΥΤΥΙΑΣ

Ενα άγριο δράμα ζηλοτυπίας εξέτυλιχθη την περασμένη Κυριακή στο χωριό Κιριέ της Γαλλίας, παρὰ τὸ Λάν. Η Πολωνία Μαρία Καρίνσκα, 27 έτών, που την είχε διώξει ο άνδρας της Στανίσλαος Καφύτο, κατέφυγε με το 7ετες άγοράκι της στο σπίτι ενός άλλου Πολωνού, δνόματι Γρηγορίου Ματοβίλτα. Ο Καφύτο στην αρχή έδέχθηκε αδιάφορος την λύσι αυτήν, κατόπιν όμως άρχισε να άπειλή. Το βράδυ της Κυριακής ενώ ο Ματοβίλτα και ή Καρίνσκα έτρωγαν, είδαν ξαφνικά τον Καφύτο ν' άνοιξη την πόρτα. Ο σύζυγος ώρμησε κατά της γυναίκας του, την έχτύπησε, την έρριξε καταγής και την έσυροβόλησε δίς. Κατόπιν, στρεφόμενος προς τον υποτιθέμενον αντίζήλό του, τον έσυροβόλησε επίσης δίς. Ο Ματοβίλτα και ή Καρίνσκα έτραυματίσθηκαν άρκετά σοβαρά, αλλά είνε εκτός κινδύνου. Καί σχεδιάζουν τώρα να παντρευθούν.

ΕΝΑΣ ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Στη Σόφια, ένας νέος τριάντα περίπου έτών, γνωστός ως «Κύριος Χ», πρόκειται να δικασθί έντός του μηνός, με την κατηγορία ότι κατώρθωσε, με διάφορες προφάσεις και άπάτες, ν' άποσπάση χρήματα από 23 νέες, με τις όποιες είχε άρραβωνιάσθ, χρησιμοποιώντας σε κάθε περίπτωση και άλλο όνομα. Καί επειδή δεν κατέστη δυνατόν να εξακριβωθί ποιά είναι τὸ πραγματικό του όνομα από τὰ 23, ο Βούλγαρος αυτός Δόν Ζουάν έβαπτίσθη «Κύριος Χ». Τους τελευταίους τρεις άρραβώνες του, ο καταπληκτικός αυτός ξελογιαστής τους έπέτυχε μέσα σ' ένα θράδυ, σ' ένα χορό, όπου έγνωρίσθηκε με τρεις κοπέλλες και τις κατέκτησε και τις τρεις!

Ότι εννοιαφέρει τη

Κουβεντούλες

«Εξ αφορίας προηγουμένης κουβεντούλας μου, έλαβα μερικά γραμμάτια από νεαρές αναγνώστριες, που μου έπιπνενται, διότι δεν θέλω να τους αναγνωρίσω το δικαίωμα της έκλογής συζύγου και συμβουλευτώ να επαφινεται στην κρίση των γονέων τους. «Ας μου επιτραπεί, όμως, άνη ά. κωνήσεως, να δημοσιεύω το γράμμα που έλαβα από μίαν νεαρά άτυχη ύπαρξη που μου έμπιστεύεται με όλη την ελκυστική πόν πόνος της.

«Εμοίς καί' εγώ με την επιτολογράφο σας κι' ένα ώραιο πρσί άνήγγειλα στους γονείς μου πως είχα άρραβωνιασθή και πως τίποτε δεν θα με έκανε να έγκαταλείψω τον έκλεκτό της καρδιάς μου. Νά με τώρα όκτώ χρόνια παντρεμένη, είμαι μητέρα τεσσάρων παιδιών κι' επέρασα τόσα θέασινα, ώστε κανείς δεν θα μπόρεση να πιστέψη όταν με 18ή πώς είμαι μόλις 29 χρόνων. Έγνώρισα άπογοητεύσεις, λύπες, δυσάρεστες στιγμές και τό χειρότερο απ' όλα, έκτατάαα δυστυχώς πολύ άργά ότι ο άνδρας μου δεν ήταν ο άνθρας που είχα φαντασθή. Δεν είχε καμιά άπολύ, πως οχέσι με τον μνηστήρα των ευτυχισμένων ήμερών που ήταν ευγενής, περιποιητικός, μελιχλιος και ύποσχόταν χίλια καλά πράγματα για τό μέλλον. Καί όμως, άν είχα άκούσει τις συμβουλές των γονέων μου, δεν θα ήμουν τώρα δυστυχής, ούτε γρησομένη πριν την ώρα μου. Άλλά πός τί σάς τή γράφω όλα αυτά, καλή μου φίλη; Μήπως και άν δημοσιεύσετε τό γράμμα μου αυτό, θα χρησιμεύση ως μάθημα σε άλλα κορίτσια; Ωφελήσει ποτέ ή έξη πείρα; Τά νείατα είνε τόσο άσπυλογίστα!»

Τι να προσέσω στα τόσο σοφά λόγια της επιστολογράφου μου; Νομίζω πως και ή παροικική προσθήκη ήταν περιττολογία, γιατί όπως λέει και ή ίδια «δσα και να πούμε, δεν θα φέρουν ά. ποτέλεισμα». Τά νείατα είνε άσπυλόγιστα και είνε θεάαα ώραιο να προχωρή ένας νέος στη ζωή θέλοντας τό κάθε τι άμορφο χωρίς να κάνει ύπολογισμούς και όστε ρόθουλες σκέψεις, μα άν τό πληρώση ύστερα με θυσία της εϋν, χίως του;...

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μύδα

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

«Εφθάσε ο χειμώνας και δεν άργήση να μάς ξαννήσι με τις βροχές και τις σκυθρωπές ήμέρες του. Καί όμως ή μύδα δεν σκοπεύει να πτοηθή από την μελαγχολία του καιρού άλλα του νατίον έπιμένει να παρουσιάζει αντίβροσιν ευνοήσα τους πλέον χειμητούς χροατισμούς.

Για τό άμυγιέ κάπως άπογευματινά φορέματα προτείνει τό κόκκινο χρώμα τό μωρινό, τό βιολέ, τό μπουά ντέ ρόζ, τό πράσινο χυπτό, άλλα και τό γκρι, σουρι και τό ασθόχρωμο καφέ και τό μπλε μαρέν. Έννοείται, μεταξύ όλων αυτών των χρωμάτων δεν παραλείπει να λανσάρη και τό μαύρο, τό όποιον έχει πά

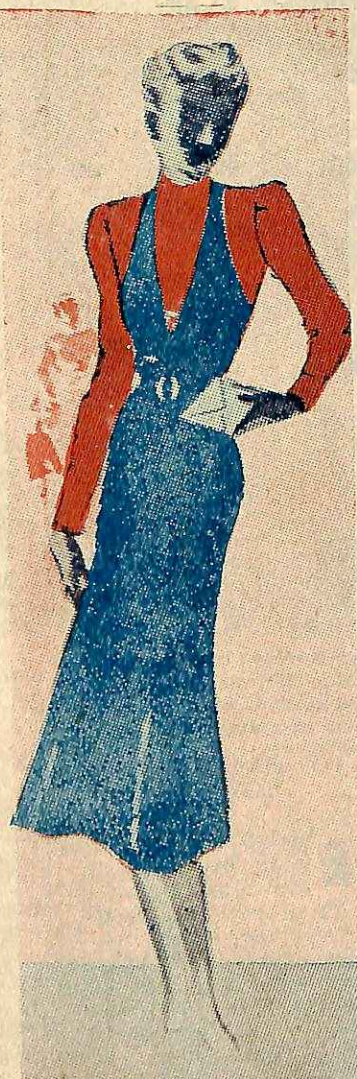
ποτε τό σκήπτρα. Όσο για τό ά. φάσματα που θα φορεθούν τό ά. πόγευμα, είνε όλα τά ματ κρέπ, τά διάφορα κλοκέ, τά κρεπόν, τά ζέρσεϋ, τά βελούδα και τά ριγέ μεταξωτά με ένκρουστασίων από βελούδο. Της μόδας είνε επίσης και τά ντυμπλάφας σαστέν.

Θά Ισοδμε επίσης συνδυασμούς από κρέπ και μωάν, βελούδο και ντρά και δ.π. είνε δυνατόν να ά. ποτελή αντίθεσιν και άσον άφορέ τά ύφασματα και άσον άφορέ τά χρώματα.

Τά λαμέ, τά μπροσέ, τά φάιγ, τά βελούδα κοτλέ, τά βελούδα σέ φόντο λαμέ, οι δαντέλλες, τά τούλια, οι μουσλίνες, είνε τά ύφασματα που θα χρησιμοποιηθούν για έραδυνές τουαλέτες.

ΔΑΝΤΕΛΕΣ ΚΑΙ ΑΖΟΥΡ

Θά επικρατήση και έφέτος ή ένκρουστασίων δαντέλλας άσον ά. φορέ τά άπογευματινά φορέματα

Ένας τύπος φορέματος με μπρετέλλες, που επιτρέπει να φορέσει με μίαν οιαδήποτε μπλούζα. «Ας φαιρέσατε από τό περυσινό σας φόρεμα τά τριμμένα μανίκια και τό σουμπρά, και θα έχετε τό μοντέρνο μοντέλο σας.

σέ Ιδιο φυσικά χρώμα με τό χρώμα του ύφασματος.

Ένα τελευταίο μοντέλλο μές δείχνει ένα φόρεμα από κρέπ, χρώματος μωρινό με άμπεσιμάν από δαντέλλα του ίδιου χρώματος, ή όποια εφαρμόζεται στο φόρεμα με ένα ώραιότατο κέντημα που σχηματίζει μίαν πολύλοκη ντεκούπ παριστάνουσαν άνθη.

Η όλη γραμμή της τουαλέτας είνε απλή. Το κορσάζ σχηματίζει έλαφρό μπλουζέ έπάνω από την ευθυγραμμη φούστα, ή όποια εφαρμόζει έντελώς στους γοφούς. Το ντεκολτέ είνε πολύ μικρό και άφήνει άκάλυπτο μόνο τον λαιμό. Τά μανίκια είνε μακρτά και πολύ έφαρμσστά και μία ζώνη από τό ίδιο ύφασμα δένει και ύπογραμμίζει την μέση. Όλη ή κομψότης της τουαλέτας αυτής έγκειται στο δαντελλένιο της άμπεσιμάν.

Στις τουαλέτες από ζέρσεϋ όλη ή κομψότης έγκειται στα δ. μορφα ντροπισματα, τά όποια συγκρατούνται έκάστοτε από ένα άμορφο άδασμοντοκόλλητο «κλίπς» ή μίαν «άγκράφ» από στράς.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Η πρωτοτυπία στα καπέλλα συνεχίζεται με μεγάλη έπιμονή. Οι τεπέδες τους, κατά τό πλείστον πολύ ύψηλοι και μάλλον στενοί, καταλήγουν σε κώνον ή είνε τόσο χαμηλοί, ώστε θυμίζουν τά κινέζικα καπέλλα. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, τό μπόρ δίνει όλον τον άπαιτούμενον άέρα που άφαιρεί ή έλλειψις τεπέ ψηλού. Μαίε ένα άπότομο σήκωμα στο ένα πλάι ή πίσω ή έμπρός δίνει ύφος στο καπέλλο και εξ αντιθέτου τό ίδιο μπόρ κατεβαίνει στο αντίθετο πλάι φέρνοντας αντίστα θμια.

Μερικά άπογευματινά καπέλλα φορούνται πολύ έμπρός και χαμηλά στο μέτωπο, πράγμα που συντελεί ώστε τό θεάκι να θεωρηται άπαράλητο για να συγκρατή τά μολλιά και συγχρόνως να γαρνιρη τό καπέλλο. Τά θεάκια, που χρησιμοποιούνται για αυτή την περίπτωση, έχουν τό χρώμα του καπέλλου και πολύ χρωμες θούλες που κολακεύουν πολύ.

ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Επανερχόμεθα στο ζήτημα του χτενίσματος, για να πληροφορήσώμε τις αναγνώστριές μας ότι τά ψηλά χτενίσματα τείνουν να καταρηνθούν ή μένουν άποκλειστικά κότης των πολύ νέων κυριών, διότι άπεδείχθη ότι προσθέτουν ήλικία και για να κολακεύσουν θέλουν ώραιο και μικρά αυτιά, άμορφη γραμμή λαιμού, ώραιο μέτωπο και πρδ πάντων νείατα. Για όλους αυτούς τους λόγους ξαναγυρίζω στις μπουκλές ή κόνομε τά ψηλά χτενίσματα με έλοφράν κλισιν προς τό πλάι, πράγμα που κολακεύει περισσότερο ά. πο τό έντελός ίσια γραμμή. «Α. κοστήσε δέ και κάτι που θα σάς κάρη και έκπλαγήτε: Ξαναγυρίζω στα πολλά κοριτσιόστικα χτενίσματα που έλέγονταν «καστόγκαν» με μικρές μεταλλανές. Δηλαδή, τοποθετούμε έμπρός μερικέ μπουκλές και τά ύπόλοιπα μαλλιά δένονται στο λαιμό πίσω με μαύρο βελούδο και οι άκρες τους γίνονται τρείς ή τέσσαρες μπουκλίστες. Το χτένισμα αυτό είνε ώραιότατο για θράδυ άν αύ. τη που τό έχει είνε ψηλή, λεπτή και έχη κονονικάχαρκτηριστικά,

Ο καλλωπισμός

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Υπάρχουν μερικά μυστικά που είνε άπαραίτητα να τά γνωρίζωμε όταν θέλωμε να έπιτύχωμε καλό μακιγιάρισμα. Α. χ. άς πάρωμε τη μύτη. Αν έχωμε πολύ στενή μύτη, θα δώλωμε στην κορυφή της μία κόκκινη γραμμή, που θα τραβή ως κάτω σβύνοντας και στα πτερυγία της μύτης θ' άπλώσωμε λίγο άσπρο. Αυτό θα κάρη την μύτη μας λιγώτερο στενή.

Αν έχωμε μεγάλη και πλατειά μύτη, τά πράγματα είνε κάπως πολύπλοκα, διότι θέλοντας να έλαττώσωμε τό πλάτος, αυξάνομε τό μήκος και τάντασιν, γι' αυτό θα προσδύμε με μεγάλην φρόνησιν στον μακιγιάρισμά μας. Βάζωμε κόκκινο στο κάτω μέρος των πτερυγίων, εκεί άκριθώς όπου είνε χονδρή ή μύτη. Στην κορυφή θαζώμε δοκιμαστικώς έως ότου πεισθώμε ότι αυτό μικραίνει κάπως την μύτη χωρίς να την φαρδαίνει. Αν έχωμε πολύ μικρή μύτη, τότε θαζώμε κόκκινο στα πτερυγία και λευκό στην κορυφή.

Αν ένωμε μύτη σγκωτή, θαζώμε λίγο λευκό στην άκρη της και γύρω από τους ρωθώνες.

Πάντως άς έχωμε υπ' όψιν δ. τι πρέπει να δοκιμάσωμε έπάνελημμένως, για να θρώμε τί άκριθώς μάς δίνει τό άποτέλεσμα που έπιδύωκομε. Έπίσης άς έχωμε υπ' όψιν ότι, όταν λέμε λευκό, δεν έννοώμε έντελώς άσπρο, άλλα «κρέμ» ή «σαίρ».

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Θέλει και αυτό μακιγιάρισμα που να προσαρμόζεται στο σχήμα του. Αν είσθε μακροπρόσωπη, για να δώσετε κανονικό σχήμα στο πρόσωπό σας θα βάλετε τό κόκκινο σας στο μέρος των παρειών που είνε τό πλέον πτωχτό, και τό πηγούνι λίγο πιο κάτω από τό μέρος που έζέχει. Τότε θα Ιδíte άμέσως ότι τό πρόσωπό σας γίνεται πολύ στρογγυλό.

Αν είσθε στρογγυλοπρόσωπη, θα βάλετε τό κόκκινο σας στο παχύ μέρος των παρειών, άρχίζοντας από τους κροτάφους και κατεβαίνοντας πολύ χαμηλά. Έπειτα θα κοκκινίσετε έλαφρά τά μηλα των παρειών και θα Ιδíte ότι άν προσέξετε να έκτελέσετε καλά δσα λέμε, τό στρογγυλό σας πρόσωπο θα γίνη ώραιο δόδλ.

Αν έχετε πολύ άδύνατο πρόσωπο, και παρειές ασθολωτές θα κάμετε δ.τι θα έκάνοτε για τό μακρσλό πρόσωπο, προσθέτοντας δ. μίας κόκκινο και στους κροτάφους και στο ασθούλωμα των παρειών λίγο άσπρο.

Δεν θα έπιτύχετε με την πρώτη φορά. Πρέπει να κάμετε πολλές δοκιμές και μην ξεχνάτε ότι τελευταία θα μπη ή πούδρα, κάτω από την όποια δεν πρέπει να φαίνεται ότι υπάρχει μακιγιάρισμα, άλλα να παρουσιάζετε ένα πρόσωπο φυσικό.

Η καλή συμπεριφορά

ΕΥΧΗΤΗΡΙΑ - ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

Κάποιος άναγνώστης μου γράφει και μου ζητεί διάφορες πληροφορίες σχετικές με τά έπισκεπτήρια που στέλλονται τό Νέον Έτος. Δράττομαι λοιπόν της ευκαιρίας να συνεχίσω τό θέμα μου προηγουμένου άρθρου για να τε

γυναίκα

λειώσωμε πλέον τό ζήτημα των έπισκεπτηρίων που μάς άσπαχόλη σε άρκετά.

Λοιπόν, τό Νέον Έτος στέλνω με έπισκεπτήρια με εύχάς στους γνωρίμους μας δια τό ταχυδρομείου, στους φίλους μας άμως είνε προτιμώτερο να πάμε αύτοπροσώπως και άν δεν δέχονται, να άφήσωμε τά έπισκεπτήρια μας όπως είπαμε άλλοτε.

Έπισκεπτήρια μπορούμε να στείλωμε και σε φίλους που έρίσκονται σε άλλη πόλι ή άν θέλωμε να δείξωμε μεγαλύτερη οικειότητα, στέλνωμε ταχυδρομικό βελλάριο με λίγο περισσότερες λέξεις από τις τυπικές εύχες.

Όταν έπισκεφθώμε για Νέον Έτος, δεν γράφομε τίποτε στα έπισκεπτήρια που θα άφήσωμε, όταν τά στείλωμε άμως θαζώμε κά τό δειτά τά τρία αυτά γράμματα: Ε. Ν. Ε. δηλαδή: Εύτυχές Νέον Έτος. Έπισκεπτήρια έπίσης άφήνωμε ή στέλνωμε όταν πρόκειται ν' άναχωρήσωμε και αν τά στείλωμε ταχυδρομικώς, σημειώωμε κάτω Π. Α. δηλαδή: Πρόσ άποχαριστίσμων.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Είπαμε άλλοτε ότι δεν πρέπει να παραλείπωμε να ευχαριστούμε όταν λάβωμε είτε ένα δώρον, είτε άνθη, άλλα κάποτε με ένα δίσαιο. κα άποχαριστίσμων μπορούμε να ψυχράνωμε τον άπέναντί μας Δηλαδή, άν ένας φίλος συχαρή έναν φίλο του για έναν προβόδα, σμ ή ένα άδίσωμα που έλαβε και αυτός ο φίλος του άπάντησθ με ένα τυπικό έπισκεπτήριο, τον ψυχράνει, ενώ θα έπρεπε να ευχαριστήσθ με λίγα θερμά λόγια, που να τά γράφει Ιδιοχείρως έπάνω στην κάρτα του.

Είνε μικρολεπτομέρειες αυτές και όμως έχουν μεγάλη σημασία. Για να μην κοπιώσωμε λίγο, ψυχράνωμε έναν φίλο και του δίνωμε να καταλάβη ότι μάς είνε άδίσωμος.

ΜΗ ΕΠΙΔΙΩΚΕΤΕ ΤΟΝ ΘΟΡΥΒΟ

Ο καλοαναθρεμμένος άνθρωπος δεν άναγπή διόλου τον θόρυβο, δηλαδή δεν ένοχλεί ποτέ αυτούς που μένουν κοντά του και προσπαθεί να κάνει τά πάντα ά. βορόθως. Αν έρίσκειτα μέσα στο τράινο και θέλει να κλειστή ή ν' άνοίξη ένα παράθυρο, πρέπει να τό κάνει, προσπαθώντας να κάρη όσο τό δυνατόν λιγώτερο θόρυβο άφού θεθαίνας ρωτήση τους δίπλα νους μήπως τους πειράζει τό ά. νοιγμα ή τό κλείσιμο παραθύρων. Μέσα εις τό έστιατόριον εις τό καφενείον ή σε ολονδήποτε άλλο κέντρον δεν καλεί ποτέ τό γκαρσόνι κτυπώντας τά πιάτα ή τά χέρια του και ένοχλώντας τους διπλανούς του, άλλα κτυπή έλαφρά με ένα νόμισμα ή προσέχει να κυττάξη προς τό μέρος του τό γκαρσόνι και τότε του κάνει νόημα να έλθη.

Τό σφύριγμα επίσης είνε κάτι που δεν έπιτρέπεται παρά μόνον αν πρόκειται να φωνάξωμε ένα σκυλί. Καταλαβαίνετε πλέον άν έπιτρέπεται να σφυρίξη ένας κύριος που περπατά στο πλάι μιας κυρίας. Πράγμα που τό συνήθίζουν πολύ οι κύριοι: Σφουρίζουν ή τραγουδούν μωμουριστά. Και τό ένα και τό άλλο είνε δείγματα κακής άνατροφής.

Τό σπίτι

Ο ΖΩΟΓΟΝΟΣ ΗΛΙΟΣ

Ο καθένας μας ξέρει τι θα

απογίνη ένα φωτό άν τό κλείσωμε μέσα σε μία σκοτεινή κάμαρα. Τά φύλλα του τό ένα έπειτα από τό άλλο θα κινούνισουν και τό φωτό χάνοντας τά άναπνευστικά του όργανα, θα πάθη τον ίδιο μαρτυσμό και θα πεθάνη.

Άκριθώς αυτό συμβαίνει και στον άνθρωπο, όταν δεν έρίσκειτα σε έπαφή με τον ήλιο, με τό φώς. Μία Ιταλική παροιμία λέει: «Όπου δεν μπαίνει ήλιος, μπαίνει ή γιάτρός». Ας τό έχωμε υπ' όψιν τους αυτό οι άναγνώστριές μας όταν πρόκειται να διαλέξουν τό σπίτι, όπου θα ζήσουν και θα περάσουν τις περισσότερες ώρες της ζωής τους με τον άνδρα τους και τά παιδιά τους. Το σπίτι αυτό πρέπει όσο τό δυνατόν περισσότερο να δέχεται τις ακτίνες του ήλιου, γιατί μόνον έτσι θα είνε προφυλαγμένο από την ύγρασία και θα άποτελή μία όγιεινή διαμονή για την οικογένεια.

Αν όμως δεν άντικρύζουν τον ήλιο όλα τά δωμάτια, τότε προσέατε να διαλέξετε τουλάχιστον δωμάτια ύπνου που να έχουν ήλιο.

Τό δωμάτιο που κοιώμαστε πρέπει να είνε τό ύγιεινότερο διαμέρισμα του σπιτιού και να έχη άντηλασει ήλιακή θερμότητα στο διάστημα της ήμέρας: για να την διατηρη και τις άποδυνές ώρες. Όταν ο καιρός τό επιτρέψη, άνοιγείτε διάπλατα τά παράθυρα του σπιτιού σας, για ν' άναανεγείτε τον άέρα των δωματίων και την νύχτα προσπαθήστε να κοιμησθε με παράθυρα επίσης άνοιχτά. Έν γένει μη λησμονήτε ότι άπό την έπίδρασι του ήλιου και άπό την καθαρή άτμόσφαιρα που έπικρατεί στο σπίτι σας εξαρτάται ή υγεία της οικογενείας.

Η κουζίνα μας

Κάστανα που ρε — Καθαρίζωμε μία όκά κάστανα άπό τον έξωτερικό τους φλοιό και τά θαζώμε με δράσιν. Τά στραγγίζωμε, θαζώωμε και τό δεύτερο φλοιό τους και τά ξαναθάζωμε να θράσουν με 1-2 κουταλιές άουτυρο, λίγο γάλα και λιγάκι ά. λάτι.

Τά άφήνωμε να σιγοθράσουν έ. να τέταρτο της ώρας και τά περνομε από τη μηχανή του πουρέ. Τά θαζώμε σε μία κασσοβάλα, προσθέτομε λίγο άκόμη γάλα και άούτυρο και τά δουλεύωμε λίγο άκόμη σε σιγανή φωτιά.

Ο πουρές αυτός είνε κατάλληλος για να σερβιριση μαζί με κρέας ψητό αντί του πουρέ τυπατάας.

Μικρές συμβουλές

Ο ΣΥΖΥΓΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

Αν κυττάζωμε τριγύρω μας, θα Ισοδμε ότι τά ευτυχισμένα ά. άρόγυνα είνε πολύ όλιγα και τις περισσότερες φορές ή δυστυχία τους δεν όφείλεται σε σπουδαίες άφορμές, όποταν φυσικά κανείς δεν είνε ίσως ύπόλογος, άλλα ό. φείλεται σε μικροπράγματα τελείως έπιφανειακά. Ικανά έν τούτοις να θεμελιώσουν σπείρια και να καταστρέψουν την ευτυχία μιας οικογενείας.

Α. γ. Πόσες οικογένειες δυστυχούν μόνον και μόνον διότι ή σύζυγος δεν ήταν ίσκη να δημιουργήση μία εύχαριστη άτμόσφαιρα στο σπίτι της και έκανε τον άνδρα της να γυρίξ στα καρένεια και στις λέσχες, διότι δεν έβρισκε καμμία εύχαριστία κοντά της. Ήξερε καλά ο δυστυχής πως θα έπείσσερε στο σπίτι του κουρασμένους και άντι να εύρη λί. γη ξεκούρασι και καλώςούνη εύ. ρισκε φωνές, γκρίνιες και μούτρα κατεβαμένα.

Νομίζετε δέ ότι οι γυναίκες που δέχονται έτσι τους άνδρες των καταλαβαίνουν ότι έχουν ά.

Α': Άπογευματινό άμυγιέ φορεματάκι από μαύρο μεταξωτό διακοσμημένο με όριζόντιες ένκρουστε ταινίες από επίσης μαύρο αλλά γυαλιστερό μεταξωτό ύφασμα. Β': Φόρεμα από κρέπ-σαστέν ματ και γυαλιστερό. Έπι τη βάση αυτού του μοντέλλου, μπορείτε να προβήτε σε οιονδήποτε άλλον συνδυασμό του ματ και του γυαλιστερού, άναλ όγως του γούστου και του παραστήματός σας. (Μέτρα 3.75X1).

δικο: Κάθε άλλο. «Επειδή είνε πιστές, εργατικές, οκονόμες νομίζουν ότι έχάριστο και άσφαλώς θα καταλάβη ότι είνε άδίκος και άργά ή γρήγορα θα διορθώση την συμπεριφορά του άπέναντί σας.

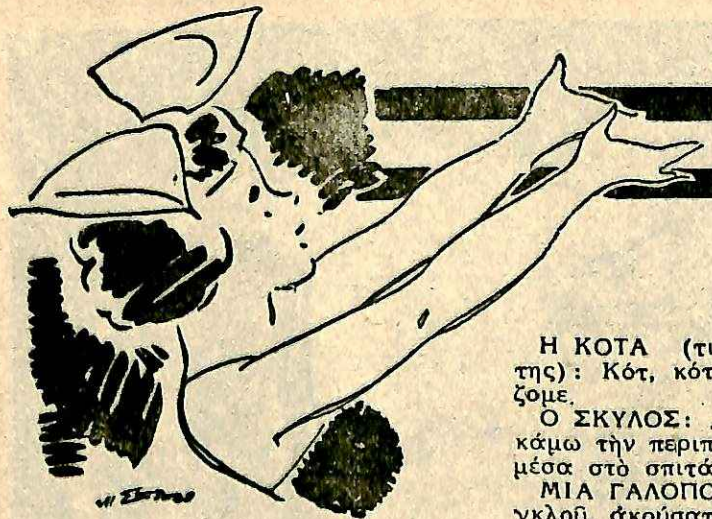
Μ ΣΟΣ. Πειραιά.— Τά πρόωρα άσπρια δεν προλαβαίνονται με τίποτε δυστυχώς. Υπάρχουν μόνον διάφορα φάρμακα που μπορούν να συντελέσουν στο να τά δειλύνουν λιγώτερο όπως τό «Ω νι» άρζάν, τό «Μπλουανόλ» τό «Λουμινέλ», άλλα δίνουν στις τριχές μία μωή ή μπλε άπόχρωσι, τίποτε περισσότερο.

Δεν θέλωμε να πούμε ότι φταίει πάντοτε ή γυναίκα άν δεν ύπάρη ή συμπαθητική άτμόσφαιρα μέσα εις ένα σπίτι, άλλα λέμε ότι συντελεί πολύ.

Η άλληλογραφία μου

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΗ Ν. Έ. ν. τ α ο θ α — Βρήκα πολύ συμπαθητικό τό γραμματάκι σας και καθώς θέλεπε, δημοσιεύω μέρος αυτού στη Κουβεντούλα μου. Δράττομαι όμως της ευκαιρίας να σας πω ότι δεν πρέπει να τό πάρετε κατάκαρδα. Είσθε λιγάκι ά. πογητευμένη από τον άνθρωπο που έδιαλέξατε για σύντροφο του έίου σας, δεν πρέπει έν τούτοις να νομίζετε ότι πρέπει να παραιτηθήτε από τα δώσατε να καταλάβη ότι πρέπει να αλλάξη συμπεριφορά άπέναντί σας. Ίσως να μη φταίη ο άνδρας σας, φταίει πολλές φορές ή ζωή που είνε τόσο κουραστική. Έπιχειρή

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Σύγχρονοι διάλογοι ζώων Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΜΑΣ ΧΗΝΑΣ

(Η αὐλὴ τῆς ἐπαύλεως. Εἶναι μεσημέρι. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαύλεως εἶναι στὸ τραπέζι καὶ στὴν αὐλὴ δὲν βρίσκονται παρὰ μόνον τὰ ζῶα).

Ἡ ΚΟΤΑ (κῶβει βόλτες μὲ πολυάσχολο ὕφος. Μετὰ τραγουδεῖ): Κότ, κότ, κότ, κότ, κότ!

Ο ΣΚΥΛΟΣ (ἐμφανιζόμενος θυμωμένος στὴν πορτίτσα τοῦ σπιτιοῦ του): Γάβ! Θὰ πάψῃ ἐπὶ τέλους, μουσικὴ αὐτῆς!

Ἡ ΚΟΤΑ:— Κύριε σκύλε, τραγουδῶ λιγάκι, γιὰ νὰ διασκεδάσω τὴν στενωχώρα μου.

Ο ΣΚΥΛΟΣ: Καὶ χάθηκε ὁ τόπος γιὰ νὰ τραγουδήσῃς; Πήγαινε πὺρ πέρα. Τί οἰκογένεια. Θεέ μου! ὅταν δὲν εἶναι ὁ ἄντρας, εἶναι ἡ γυναῖκα...

Ἡ ΚΟΤΑ: Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ μπορεῖς νὰ πῇς ὅτι ταράζω τὸν ὕπνο σου!

Ο ΣΚΥΛΟΣ: 'Ακριβῶς!

Ἡ ΚΟΤΑ: Εἶναι μεσημέρι.

Ο ΣΚΥΛΟΣ: Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ μεσημεριανοῦ μου ὕπνου.

Ἡ ΚΟΤΑ: Μοῦ φαίνεται ἔχετε ξανὰν πολὺ κακὸ χαρακτήρα.

ΟΙ ΓΑΛΟΠΟΥΛΕΣ: Γκλῶ, γκλῶ, γκλῶ, εἶναι ἀνυπόφορο.

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ: Θαρρεῖς καὶ διευθύνει ὅλο τὸν κόσμο.

ΟΙ ΧΗΝΕΣ: Κουάν, κουάν, κουάν!

Ἡ ΜΑΥΡΗ ΧΗΝΑ: 'Αλλὰ καὶ σεῖς φταίτε, ποὺ κάνετε ὅλες του τίς ἰδιότητες. (Προχωρεῖ πρὸς τὸν σκύλο μὲ τεντωμένο τὸν λαιμό): Σσς!

Ο ΣΚΥΛΟΣ (ὀπισθοχωρῶντας ἀνίσυχος): Γάβ, γάβ. 'Ἐχεις σκοπὸ νὰ καθήσῃς ἡσυχία, μαμά χήνα;

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ (Μὲ θρασυτητα, καθὼς βλέπει τὸν σκύλο ὑποχωρητικό): Γκρρρ! Γκρρρ! Φοβᾶται. Αὐτὸ εἶναι καλὸ! Προχτὲς μὲ δάγκωσε γιὰ νὰ μὲ ὑποχρεώσῃ νὰ ἐπιστρέψω τὴν στιγμὴ ποὺ ἤθελα νὰ ἀποτελειώσω ἕνα πρώτης τάξεως γεῦμα ἀπὸ ζουμερὰ βελανιδία. Γκρρρ, γκρρρ!

Ο ΣΚΥΛΟΣ (μουρμουρίζοντας): 'Αφοῦ εἶναι ἔτσι, ἀφοῦ ἐπανστατεῖτε, θὰ τρυπώσω κί' ἐγὼ μέσ' στὸ σπιτάκι μου καὶ θὰ κάμω τὸν ἄρρωστο.

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ (μὲ εὐγένεια): 'Α! ἀλήθεια, διηγηθῆτε μας, λοιπόν, αὐτὸν τὸν μῦθο, μαμά-χήνα!

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ (παίρνοντας ὅ-

φος ὑπερήφανο): Δὲν εἶναι μῦθος, τὸ ἀναφέρει ἡ 'Ιστορία. Κάποτε —

πάνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε — οἱ ἄνδρεῖοι Ρωμαῖοι εἶχαν πολιορκηθῇ ἀπὸ τοὺς Γαλάτες, ποὺ ἦσαν κί' αὐτοὶ ἄνδρεῖοι πολεμισταί, μέσα στὴν ἀκρόπολιν τοὺς ποὺ λεγόταν Καπιτώλιο.

Ο ΣΚΥΛΟΣ (ποὺ ἔβγαλε τὴ μύτη του στὴν πορτίτσα, γιὰ ν' ἀκούῃ): Δὲν βλέπω κανένα ἐνδιαφέρον στὴν ἱστορία αὐτή.

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ (χωρὶς νὰ δῇ σημάσια στὰ λόγια τοῦ σκύλου): Σὲ μιὰ γωνιά, λοιπόν, τοῦ Καπιτωλίου βρισκόταν ἕνα κοτέτι μὲ λίγες χήνες. 'Η πολιορκία βῆσταξε ἀρκετὸν καιρὸ καὶ οἱ Ρωμαῖοι ὑπέφεραν σκληρὰ ἀπὸ τὴν πείνα.

Ο ΣΚΥΛΟΣ (διακόπτοντας τὴν ῥήτορα): Κί' ἔφαγαν τίς χήνες! Θαυμασία ἰδέα! Αὐτὸ εἶναι καλὸ, κυρά Χήνα! Γάβ!

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ: "Οχι, κύριε σκύλε! Οἱ χήνες δὲν ἦσαν ἐκεῖ γιὰ νὰ φαγωθοῦν.

Ο ΣΚΥΛΟΣ: Κρίμα!

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ: 'Ἦσαν ἀφιερωμένες στὶς θεότητες. Μιὰ ἀφέγγαρη νύχτα, οἱ Γαλάτες ἐπιχείρησαν νὰ κυριεύσουν, μὲ μακρυὲς σκάλες, τὸν βράχο ἐπάνω στὸν ὁποῖο ἦταν χτισμένο τὸ Καπιτώλιο. Κανένας, ἐκτὸς ἀπὸ τίς χήνες, δὲν τοὺς ἀκούσε ποὺ πλησίαζαν. Καὶ ὅλοι οἱ Ρωμαῖοι θὰ σφάζονταν, ἀν οἱ προμάχες μας δὲν τοὺς καλοῦσαν σὲ συναγεμῶ.

Ο ΣΚΥΛΟΣ (συγκινημένος): Νὰ μιὰ ὥρα, στ' ἀλήθεια, ἱστορία! 'Αλλὰ πὲς μας, μαμά-χήνα μου...

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ: Κουάν, τί θες, λοιπόν, κύριε σκύλε;

Ο ΣΚΥΛΟΣ: Οἱ ἄνθρωποι τὴν ξέρουν αὐτὴ τὴν ἱστορία;

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ: Βεβαίως καὶ τὴν ξέρουν. Εἶμαι σὲ θέσι νὰ γνωρίζω ὅτι σ' ὅλα τὰ σχολεῖα μαθαίνουν στὰ παιδιὰ, τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ τῶν χηνῶν τοῦ Καπιτωλίου.

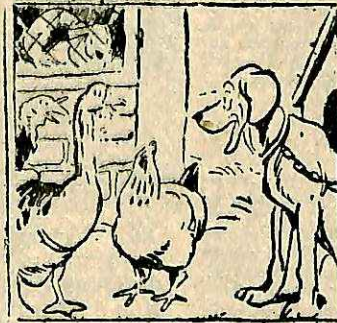
Ο ΣΚΥΛΟΣ (ἀγανακτημένος): Καὶ σὰς τρῶνε ἀκόμα, ἔσας ποὺ τοὺς προσφέρατε μιὰ τόσο μεγάλη ὑπηρεσία;

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ: 'Αλλοίμονο!

Ο ΣΚΥΛΟΣ (εὐγενῶς): Καὶ ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς τοὺς σκύλους, πάει καλά... 'Αλλὰ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ στὸ τέλος-τέλος αὐτοὺς ἔσωσαν οἱ σεβαστὲς κυρίες προμάχες σας! Καὶ φυσικὰ αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει ἡμᾶς. 'Εγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τρώγω τίς χήνες... (μὲ ὕφος γενναίου) ἀπόψε ὁμως θὰ σὰς προφυλάξω ὅπως πάντα. Θὰ εἶναι κρίμα νὰ κατασπαρῶ χεῖτε ἀπὸ μιὰ βοωμοσάλεπο.

ΤΕΛΟΣ

(Διασκευὴ ΕΠΗΣ)

ἐμπνέσει πρῶτος τὸ πρωί... Κί' ἐσύ, κουνέλι...;

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ (τρομαγμένο): 'Εγὼ, φοβοῦμαι ὅτι...

Ἡ ΚΟΤΑ: Τὴ νύχτα ἡ ἀλεπού θὰ σ' ἀρπάξῃ ἀπ' τὰ μακρυὰ σου αὐτιά καί...

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ (περισσότερο τρομαγμένο): 'Απόψε... ἀκριβῶς... γκούχ... δὲν νοιώθω καλὰ τὸν ἑαυτό μου. Μοῦ φαίνεται πὺρ τὸ γουρουνί... ποὺ εἶναι χοντρό... μπορεῖ νὰ κάμῃ περισσότερα.

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ (πολὺ ἡσυχασμένο): Γκρρρ, γκρρρ, ἀγαπητοί μου φίλοι, εἶμαι ὀλόκληρο στὴ διάθεσί σας... μόνο ποὺ ροχαλίζω τόσο δυνατὰ, ὥστε εἶμαι βέβαιος πὺρ δὲν θ' ἀκούσω τὴν ἀλεπού ὅταν θάρχειται...

'Ἐπειτα εἶμαι καὶ λιγάκι μύωψ.

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ: Εἰσθε ὅλοι σας δειλοί. 'Εγὼ θὰ ἐπαγρυπνήσω καὶ θὰ σὰς φυλάξω ὅλους σας!...

ΟΙ ΓΑΛΟΠΟΥΛΕΣ: 'Εοῦ;

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ: Δὲν εἶναι δυνατόν.

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ (ἀποφασιστικά): Μάλιστα, θὰ σὰς προστατεύσω. Εἶναι μιὰ παλιὰ παράδοσις τῆς οἰκογενείας μας.

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ (μὲ εὐγένεια): 'Α! ἀλήθεια, διηγηθῆτε μας, λοιπόν, αὐτὸν τὸν μῦθο, μαμά-χήνα!

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ (παίρνοντας ὅ-

φος ὑπερήφανο): Δὲν εἶναι μῦθος, τὸ ἀναφέρει ἡ 'Ιστορία. Κάποτε —

πάνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε — οἱ ἄνδρεῖοι Ρωμαῖοι εἶχαν πολιορκηθῇ ἀπὸ τοὺς Γαλάτες, ποὺ ἦσαν κί' αὐτοὶ ἄνδρεῖοι πολεμισταί, μέσα στὴν ἀκρόπολιν τοὺς ποὺ λεγόταν Καπιτώλιο.

Ο ΣΚΥΛΟΣ (ποὺ ἔβγαλε τὴ μύτη του στὴν πορτίτσα, γιὰ ν' ἀκούῃ): Δὲν βλέπω κανένα ἐνδιαφέρον στὴν ἱστορία αὐτή.

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ (χωρὶς νὰ δῇ σημάσια στὰ λόγια τοῦ σκύλου): Σὲ μιὰ γωνιά, λοιπόν, τοῦ Καπιτωλίου βρισκόταν ἕνα κοτέτι μὲ λίγες χήνες. 'Η πολιορκία βῆσταξε ἀρκετὸν καιρὸ καὶ οἱ Ρωμαῖοι ὑπέφεραν σκληρὰ ἀπὸ τὴν πείνα.

Ο ΣΚΥΛΟΣ (διακόπτοντας τὴν ῥήτορα): Κί' ἔφαγαν τίς χήνες! Θαυμασία ἰδέα! Αὐτὸ εἶναι καλὸ, κυρά Χήνα! Γάβ!

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ: "Οχι, κύριε σκύλε! Οἱ χήνες δὲν ἦσαν ἐκεῖ γιὰ νὰ φαγωθοῦν.

Ο ΣΚΥΛΟΣ: Κρίμα!

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ: 'Ἦσαν ἀφιερωμένες στὶς θεότητες. Μιὰ ἀφέγγαρη νύχτα, οἱ Γαλάτες ἐπιχείρησαν νὰ κυριεύσουν, μὲ μακρυὲς σκάλες, τὸν βράχο ἐπάνω στὸν ὁποῖο ἦταν χτισμένο τὸ Καπιτώλιο. Κανένας, ἐκτὸς ἀπὸ τίς χήνες, δὲν τοὺς ἀκούσε ποὺ πλησίαζαν. Καὶ ὅλοι οἱ Ρωμαῖοι θὰ σφάζονταν, ἀν οἱ προμάχες μας δὲν τοὺς καλοῦσαν σὲ συναγεμῶ.

Ο ΣΚΥΛΟΣ (συγκινημένος): Νὰ μιὰ ὥρα, στ' ἀλήθεια, ἱστορία! 'Αλλὰ πὲς μας, μαμά-χήνα μου...

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ: Κουάν, τί θες, λοιπόν, κύριε σκύλε;

Ο ΣΚΥΛΟΣ: Οἱ ἄνθρωποι τὴν ξέρουν αὐτὴ τὴν ἱστορία;

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ: Βεβαίως καὶ τὴν ξέρουν. Εἶμαι σὲ θέσι νὰ γνωρίζω ὅτι σ' ὅλα τὰ σχολεῖα μαθαίνουν στὰ παιδιὰ, τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ τῶν χηνῶν τοῦ Καπιτωλίου.

Ο ΣΚΥΛΟΣ (ἀγανακτημένος): Καὶ σὰς τρῶνε ἀκόμα, ἔσας ποὺ τοὺς προσφέρατε μιὰ τόσο μεγάλη ὑπηρεσία;

Ἡ ΜΑΜΑ ΧΗΝΑ: 'Αλλοίμονο!

Ο ΣΚΥΛΟΣ (εὐγενῶς): Καὶ ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς τοὺς σκύλους, πάει καλά... 'Αλλὰ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ στὸ τέλος-τέλος αὐτοὺς ἔσωσαν οἱ σεβαστὲς κυρίες προμάχες σας! Καὶ φυσικὰ αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει ἡμᾶς. 'Εγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τρώγω τίς χήνες... (μὲ ὕφος γενναίου) ἀπόψε ὁμως θὰ σὰς προφυλάξω ὅπως πάντα. Θὰ εἶναι κρίμα νὰ κατασπαρῶ χεῖτε ἀπὸ μιὰ βοωμοσάλεπο.

ΤΕΛΟΣ

(Διασκευὴ ΕΠΗΣ)

ΕΝΑ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΣ ΨΕΜΑ...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 27)
τόσο διάσημο καὶ σπουδαῖο ἄνθρωπο.

Τὴν ἐκύτταξε στὰ μάτια:

— Πές μου, Πέγκυ! Μὴπως ἀγαπᾷς τὸν Κλάιβ 'Αλλεν; 'Αποτελεῖ τίποτε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γιὰ σένα;

Ἡ Πέγκυ τὸν ἐκύτταξε ἐκπληκτικὰ γιὰ λίγο καὶ κατόπιν ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά της.

— "Ω, Τζέφ!..., εἶπε. 'Ο Κλάιβ 'Αλλεν εἶναι ἕνα φανταστικὸ πρόσωπο γιὰ μένα. Πιθανὸν νὰ ζῇ καὶ νὰ μεσουρανή, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω!...

Δὲν τὸν συνήντησα ποτὲ πουθενά κί' οὔτε καν τὸ πρόσωπό του εἶδα σὲ φωτογραφία. Εἶπα πὺρ εἶναι ξανθός, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ μελαχροινός. Μοῦ ἀρέσουν τὰ βιβλία του, τὸ ὁμολογῶ, ἐκτιμῶ καὶ θαυμάζω τὸν συγγραφέα, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπο. 'Η ἀφιέρωσις μὲ τὴν ὑπογραφή του στὸ βιβλίο μου εἶναι πλάστη! 'Εγὼ τὴν ἔγραψα!...

— Γιατί;

— Γιατί εἶχα νευριάσει μὲ τὴν ἄλλη: τὴ Λίζα Ντάνβερς ποὺ μὲ τίς ἐξυπνάδες τῆς μάς εἶχε χαλάσει τὴν ὁμορφὴ συντροφιά μας. 'Αλλωστε τὸ λάθος ἦταν δικό σου, Τζέφ:

'Ο τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ἐκύτταζες ὅταν ἀνοίγε το στόμα της καὶ ἀράδιαζε τίς σπουδαῖες γνώσεις της! Παραδέχομαι ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔκαμα δὲν ἦταν σωστό, ἀλλὰ Τζέφ — συγ-

χώρησέ με — σὲ ἀγαποῦσα... σὲ... ἀγαπῶ... καὶ φοβήθηκα μὴ σὲ χάσω... Μὴ σὲ τραβήξῃ αὐτὴ ἡ ἐπιτήδεια ἡ Λίζα...

'Ο Τζέφ τὴν ἐφίλησε καὶ κατόπιν ἐγέλασε κί' ἐκεῖνος μὲ τὴ σειρά του.

— 'Ακουσε, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε στὸ τέλος. Δὲν σὲ κατηγορῶ καθόλου γιὰ ὅ,τι ἔκαμες. 'Ισια-ἴσια ποὺ τίς γυναῖκες μὲ τὸ ἐφευρετικὸ μυαλό τίς θαυμάζω. Τώρα ὁμως ἐπιτρέψέ μου νὰ σοῦ πῶ κί' ἐγὼ κάτι. Νὰ σοῦ ὁμολογήσω τὴ χαρὰ ποὺ νοιώθω γιὰ τὸν Κλάιβ 'Αλλεν. Θέλω νὰ τὸν θαυμάζω, γιὰ τὸν θαυμάζω κί' ἐγὼ. 'Αλλὰ θέλω ν' ἀγαπᾷς ἡμᾶς, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷς ἐμένα, γιὰτί σ' ἀγα-

πᾷ κί' ἐγὼ. 'Ετσι πιστεύω μόνον ὅτι ἡ ἀγάπη σου εἶναι εἰλικρινὴς γιὰτί, δὲν μ' ἀγαπᾷς ἀπὸ θαυμασμό, μολοντί ἔχεις μπροστὰ σου τὸν ἴδιο τὸν... Κλάιβ 'Αλλεν!

Σ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

ΤΙ ΑΗΔΕΣ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ

τὸ δὲ χειρότερον εἶνε ὅτι τοῦτο σημαίνει ἀδένειαν τῶν μαλλίων. Πράγματι τὸ κακὸν ὀρχεῖται πάντοτε μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῆς πιτυρίδος. Κατόπιν τὰ μαλλιά πέφτουν σιγά-σιγά, ἀραιώνονται καθημερινῶς καὶ γίνεται κανεὶς φαλακρός χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. 'Η κατὰστασις αὐτὴ δημιουργεῖται διότι ἡ χοληστερίνη, ἡ ἀπαρίτητος αὐτὴ οὐσία διὰ τὴν κανονικὴν δρέψιν τῶν κυττάρων τῶν τριχῶν, εἶνε εἰς μερικὰ ὅτομα ἀνεπαρκής. Τὸ καλλίτερον θεραπευτικὸν μέσον κατὰ τῆς ἀσθενείας αὐτῆς καταστάσεως τῶν μαλλίων εἶνε τὸ βιολογικὸν προϊόν «Τριλυζίν», διότι ἀκριβῶς περιέχει χοληστερίνην καὶ ἀναπληρῶνει ἀποτελεσματικῶς ἐκείνην ἡ ὁποία ἐλλεipe ἀπὸ τὸ δερμα τοῦ τριχοῦ τῆς κεφαλῆς. 'Η ἐπίδρασις τῆς Τριλυζίν εἶνε δεκτικὴ. Μὲ τὴν καθημερινὴν χρᾶσιν τῆς «Τριλυζίν» ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται ἡ τριχόπτωση σταματᾷ τὰ μαλλιά ξαναφυτρύνουν.

Ζητήσατε ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον κ. Κώσταν Νικολαΐδην, Ἀλκαίου 1, Ἀθήνας, τηλ. 70-401, νὰ σὰς στείλῃ δωρεὰν τὴν εἰκονογραφημένην ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

"Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνωστὰς Γερμανικὰς Βαφὰς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ποὺ σὰς δίδουν ν' ἀναγράψῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴν μάρκα.

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ ἐκσθε βεβαίᾳ ὅτι ἀγοράσατε γνησίαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἐκκρίνεται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων. 'Ὅλαι αἱ ἄλλαι βαφαὶ, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι ὡς δὴθεν παγκοσμίου φήμης καὶ μὲ ξενόφωνες μάρκας χωρὶς ὅμως ν' ἀναφέρονται ὅτι εἶναι Γερμανικαί, δὲν εἶναι ὅχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐδὲν ἐκ τῶν ἐυρωπαϊκῶν.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ πακετίδιον ποὺ σὰς δίδουν ν' ἀναγράψῃ τὴν γνωστὴν μάρκα «ARTI», ὅπως νὰ μὴ τὸ δέχεσθε.

(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσωπείας τῶν Γερμανικῶν χρωματουργεῶν «ARTI».)

ΟΤΙ ΔΙΑΔΕΞΑΙ

Βι Διαγωνισμός «Θησαυρού»

Δημοσιεύουμε σήμερα τον δεύτερον Διαγωνισμό, ο οποίος είναι πλέον τι πιο δύσκολος από τον προηγούμενο. Πρόκειται περί ενός προδότηματος χωρισμού οικοπέδου, του είδους εκείνων που έχουν πολλοί δημοσιεύσει εις τον «Θησαυρό».

Συγχρόνως, όπνευμίζουμε εις τους αναγνώντες αναγνώστας της παρούσης σελίδος ότι αι λύσεις του προηγούμενου «Α» Διαγωνισμού πρέπει να φθάσουν εις τα γραφεία μας μέχρι του προσεχούς Σεπτεμβρίου 26 Νοεμβρίου, ούτως ώστε τα όνόματά των να δημοσιευθούν εις τον Θησαυρόν υπό αριθμόν 26 της προσεχούς εβδομάδος.

Αι λύσεις θα αποστέλλονται εις το:

Περιοδικόν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
(Τμήμα Διαγωνισμών)
Λεωφόρος 19
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 2ον

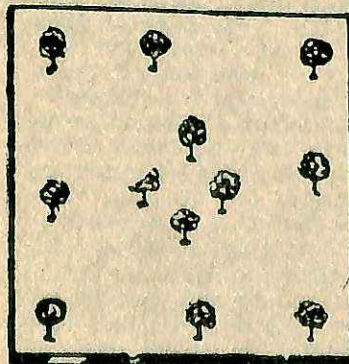
Ο φίλος μας μπάρμπα - Μα. θός, κάτοχος μεγάλων εκτάσεων γης, κατείχε και το μικρόν οικόπεδον, του οποίου το σχεδιάγραμμα δημοσιεύουμε κατωτέρω.

Το οικόπεδον αυτό περιέχει και 12 θαυμάσια καρποφόρα δένδρα, τα οποία αποτελούσαν πάντοτε το καύχημα του μπάρμπα - Μα. θίου.

Μίαν ημέρα, ο έξυπνος χωρικός ήθελσε να δοκιμάσῃ την έξυπνάδα των τεσσάρων υιών του γι' αυτό και τους ανέθεσεν έναν έναν τα δύσκολα χωρισμοί... Τους είπε:

— Αγαπημένα μου παιδιά, εις την Β περιοχή του χωριού μας γνωρίζετε ότι έχω ένα μικρό χωράφι. Το χωράφι αυτό παραμένει ακαλλιέρνυτο, αλλά περιέχει πάντως δώδεκα θαυμάσια καρποφόρα δένδρα. Πηγαίνετε λοιπόν επί τόπου και προσπαθήσετε να χωρίσετε το οικόπεδον αυτό εις τέσσαρα ίσα μέρη, περιέχοντα έκαστον τρία μεγάλα δένδρα... Δεν πρέπει φυσικά να μετατοπίσετε κανένα δένδρον... Εάν κατορθώσετε τον χωρισμόν αυτόν, θα προσφέρω ευχαρίστως εις τόν καθένα σας τὸ ένα τέταρτον καὶ τὰ τρία δένδρα που τοῦ ἀνήκουν!

Μόλις άκούσαν την τελευταίαν

αυτή φράσι, οι τέσσαρες υιοί έφυγαν χαρούμενοι για τὸ χωράφι με τὰ δένδρα. Έκει, έπειτα από πολλών ωρών σάκεψιν καὶ κατασκευὴν άπειρων σχεδίων, κατάρθασαν μόνο τρεῖς ώρες άργότερα να έπιστρέψουν κοντά στον πατέρα τους καὶ να τοῦ δείξουν τὸ σχέδιον τοῦ χωρισμοῦ που είχαν ανακαλύψει.

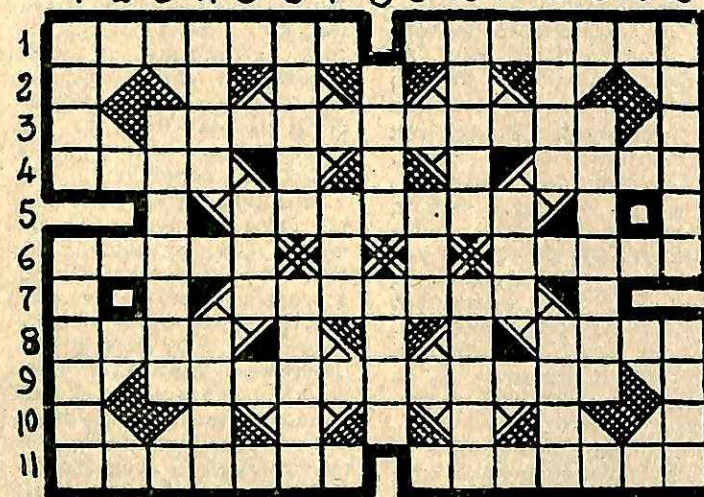
Τὸ σχέδιον αὐτὸ ήταν άπολύτως ὀρθόν, ὁ χωρισμός είχε ἑκ-

Σταυρόλεξον ἀριθ. 25

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Τις είδαμε ὡς σήμερα σ' όλες τις ταινίες του Τίνο Ρόσι.
2) Ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πόλιν καὶ τοὺς κατοίκους αὐτῆς.
3) Ὁμιλῶ ἀκκιζόμενος πρὸς

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

πρόσωπον τοῦ ἄλλου φύλου, δ. πως προκαλέσῃ τὴν ἐρωτικὴν του συμπάθειαν (τὸ οὐσιαστικόν).
4) Ἀρχαῖον πολεμικόν ὄχημα.
— Ἀρκεῖ να τὴν ὀνομάσῃ κανεὶς μεγαλοφώνως γιὰ νὰ τὴν κάνει νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον.
5) Δημοκρατία τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς.

6) Δίδεται διὰ τῆς κεφαλῆς ἢ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἰδίως πρὸς δὴλων συνγκαταθέσεως ἢ ἀρνήσεως.
— Ἡ ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους παραλιακὴ Μικρὰ Ἀσία ποτ' ἀρχαίως.
7) Ὁμόσπονδος χώρα τοῦ Γερμανικοῦ κράτους.

8) Τὸ ὄνομα τοῦ προφέρεται σχεδὸν πάντοτε ἐν ὄψει κινδύνου.
— Αἰσθάνομαι σπορήν, ἐνδία φέρον διὰ τινος συμπαράχου.
9) Ἡ κατὰ λογικὴν συνάφειαν δύο ἢ περισσότερων κρίσεων ἔσχαση ἄλλης.

11) Δυσμορφία καὶ μεταφορικῶς ἀκοσμία, πρᾶξις ἀνάρμοστος.
— Ὁ ἐκ καταλήξεως ἢ συγκινήσεως ἀδυνατῶν νὰ ὀμύησῃ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἡ τροφή σαρκοφάγων ζώων.
— Νόθευσις, παραποίησης

τελεσθῇ με εὐθείας καὶ μόνον ραμίς, τὸ δὲ ἑκάστον τέταρτον τοῦ χωραφιοῦ, περιείχε καὶ τὰ τρία ἀπαραίτητα δένδρα.

Ὁ μπάρμπα Μαθίος μόλις εἶδε τὸν ὀρθόν ἀλλὰ καὶ ἔξυπνον αὐτὸν χωρισμό, ἔχρη τόσον πολὺ, ὥστε ἔκτος ἀπὸ τοῦ οἰκόπεδον, προσέφερον εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ καὶ διάφορα ἄλλα δώρα.

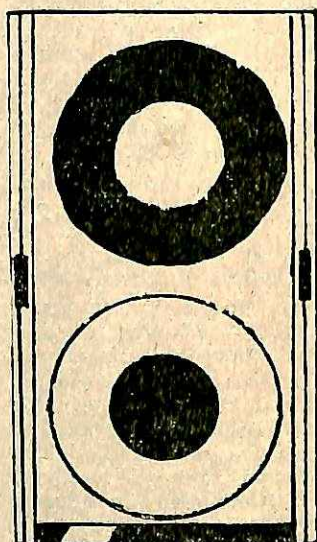
Προσπαθήσετε λοιπὸν καὶ σεῖς να εὐρίψτε τὸν τρόπον χωρισμοῦ που ἀνεκάλυψαν οἱ τέσσαρες υἱοὶ τοῦ μπάρμπα Μαθίου. Δὲν εἶνε βέβαια καὶ πολὺ εύκολος, ἀλλὰ ὀλίγη σκέψις θὰ ἀρκούσε ἵσως γιὰ να εὐρετε τὸν ζητούμενον χωρισμό.

Ἐπειδὴ τὸ πρόβλημα τοῦ παρόντος διαγωνισμοῦ εἶνε ὀλίγον δύσκολον, οἱ ἀποστέλλοντες ὀρθὴν λύσιν θὰ τιμηθοῦν ἰδιαίτε- ρῶς!..

3) Ζωντανός.
4) Τὸ ἐκδάρει δέρμα ζώου μετὰ τῶν τριχῶν αὐτοῦ.
— Ὅπω- ροφόρον δένδρον, οἱ καρποὶ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχουν πιά εἰς τὴν αγοράν.
5) Ἀντανυμία.
6) Μέρους τῆς οἰκίας ἀλλὰ καὶ θεὰ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας.
— Ὅχι αὐτοί..

Ὀπτική ἀπάτη

Εἰς τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην εἰκόνα μας φαίνονται δύο κύκλοι. Ὁ ἑνὸς λευκὸς ἐντὸς μαύρου μεγαλύτερου καὶ ὁ δεύτερος

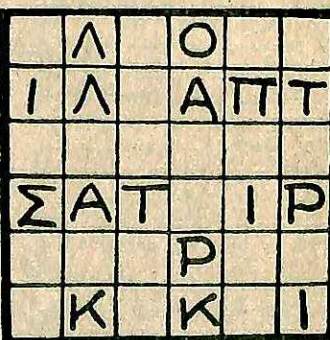

μαύρος, ἐντὸς λευκοῦ περιθωρίου.

Μήπως χωρὶς νὰ μετρήσετε καὶ μετὰ τὸ μάτι μόνον δύνασθε νὰ εὐρίψτε ποῖος ἐκ τῶν δύο μικρῶν ἑσωτερικῶν κύκλων (ὁ μαύρος ἢ ὁ λευκός) εἶνε ὁ μεγαλύτερος;
Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ δοθῇ ἐντὸς δέκα δευτερολέπτων.

Δύο πόλεις

Ἐντὸς τοῦ κατωτέρω δημοσιευομένου τετραγώνου, ἑλέπετε διάφορα γράμματα, χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως σημασίαν, καὶ ὁ-

μως τὰ γράμματα αὐτὰ ἀποτε- λοῦν τὰ ὀνόματα δύο μεγάλων ἑλληνικῶν πόλεων.

Γιὰ νὰ εὐρετε τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα, πρέπει νὰ χωρίσετε τὸ τετράγωνον εἰς δύο ἴσα μέρη, ἀκολουθώντας διάφορες πλευρὰς τῶν μικρῶν τετραγωνιδίων.

Μετὰ τὸν χωρισμόν, πρέπει τὰ διάφορα γράμματα νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν κανονικὴν τῶν σει- ρᾶν.

Αἱ λύσεις τοῦπροηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 24ον

Ὀριζοντίως

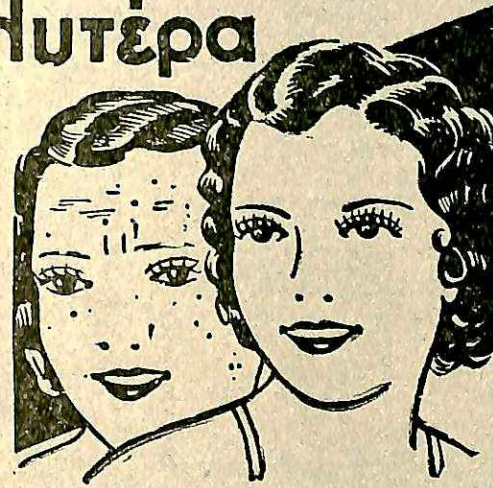
1) ΛΩΤ. 2) ΑΑ — ΡΕ. 3) ΑΡΚ — ΙΛΗ 4) ΑΝΑΤΡΑΠΕΝ. 5) ΣΑΣΙ — ΔΑΜΑ. 6) ΑΜ — ΑΖ. 7) ΑΠΟ — ΕΡΩ — ΚΩΚ — ΣΩΑ. 8) ΣΙΩΝ — ΝΕΑ — ΤΟΠΗ. 9) ΔΙΑΘΗΚΗΣ — ΔΕ. ΚΑΛΟΓΕ. 10) ΟΙ — ΟΝ — ΜΙ — ΓΗ. 11) ΣΤΑΣΙΜΟΣ — Α. ΜΑΡΤΑΝΩ. 12) ΣΤΑΡ — Α. ΣΟ — ΑΡΗΣ. 13) ΕΤΙ — Ε. ΑΡ — ΚΩΣ — ΑΗΡ. 14) ΕΣ — ΥΣ. 15) ΝΑΝΙ — ΑΙΣΕ. 16) ΟΛΙΓΩΡΟΝ. 17) ΟΝΕ — ΡΙΣ. 18) ΑΝ — ΟΣ. 19) Η. ΩΣ.

Καθέτως

1) ΔΙΣ. 2) ΣΙ — Τ. Σ. 3) ΑΙΑ — ΑΙΤΕ. 4) ΑΠΩΘΗΣΑΤΕ. 5) ΜΟΝΗ — ΙΡΙΣ. 6) ΑΣ —

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάβον
μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθε

10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ἐνῶ ἓνα χρῶμα πούδρας μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθε νεότερα καὶ νὰ σ' ὀλίγῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας με ἀπερίγραπτον ωραιότητά, μία ἄλλη μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ μοιάζετε σάννηρά. Τὸ νὰ εἰσθε μελαχροινὴ δὲν θέλει νὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε μία πούδρα διὰ μελαχροινὲς ἢ ρασέλ σκουρα. Ἐάν πάλι εἰσθε ξανθιά τίποτε δὲν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσιν πούδρας ρασέλ. ἀνοικτῆς. Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ ἐκλέξετε τὸ χρῶμα ὅπου σὰς πηγαίνει καλύτερα εἶναι νὰ δοκιμάσητε εἰς τὸ πρόσωπόν σας, ἕξ διαφόρους χρωματισμοὺς καὶ νὰ δῆτε ποῖο σὰς πηγαίνει καλύτερα. Δύνασθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιοῦσθε μίαν πούδραν ὅπου κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὰ νὰ μὴ θρίσκεσθε εἰς τὴν ἀνάγκη νὰ πουδράρεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε πούδρα νὰ κρατᾷ, ἀρκεῖ νὰ προσθέσετε σὲ κάθε κουτί

ἓνα κουταλάκι τοῦ καφῆ mousse de creme. Εἰς τὴν πούδραν Τοκαλόν ἡ mousse de creme, εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀναμεμιγμένη, ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογία νὰ πούδρα ἐκτά- νην. Δὲν σχηματίζει οὐτε κηλίδας, οὐτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μίαν ἀπλή χρησιμοποίησιν θὰ σὰς δώσῃ ἐπὶ ὅκτῃ δλοκλήρους ὥρας τὸ καλύτερον καὶ γοητευτικώτερον χρῶμα.

3.000.000 γυναῖκες μεταχειρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα Τοκαλόν. Ἡ ἀπόχρωσις ἐλέγχεται τῇ βοηθείᾳ τελευταίως ἀνακαλυφθέντος μηχανήματος ὕπερ ἀποκλείει οἰοδήποτε λάθος, κτωρς λεπτήν, ἀεροποιημέ-

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ERASMIC

Σαποῦνι Εὐρίσματος
Κρέμα Εὐρίσματος
Σαποῦνι Τουαλέτας
Ὅδον τόπαστα
Γεν. Ἀντ.προσωπεῖα καὶ
Διαρκῆς Παρακαταθήκη

I. Z. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Στοὰ Πεσματζόγλου 11. Τηλ. 23.588

Ἐνα φιλὶ ἀκόμη...

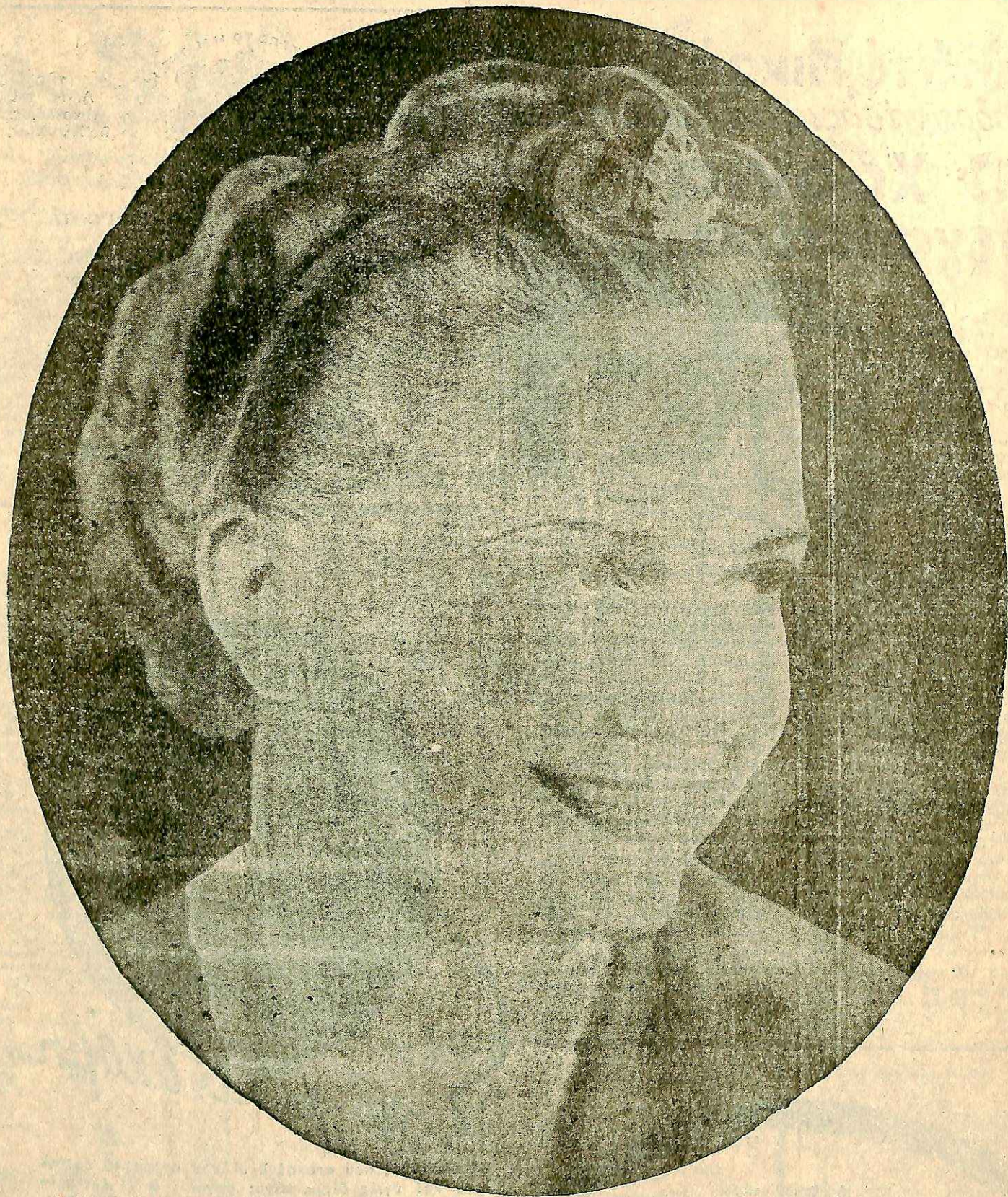
Ἡ ἐπίδρασις που προκαλεῖ ὅταν ἀγορά τὸ δελουδῖνο καὶ ὑγιὲς δέρμα εἶναι μεγάλη. Ὁ ἐπιτυχισμός εἶναι ἐξησφαλισμένη. Ὅλοι οἱ ἄνδρες σὰς θαυμάζουν καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶδετε μία καλλονή. Ἡ κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ δημιουργεῖ δέρμα ἀπαλὸ, δελουδῖνο χωρὶς λεκέδες καὶ χονδρούς πόρους.

Ἡ ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν της ἀπείρους ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συγχαρητηρίων που πείθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ ἰδιότητος τῆς κα- μας ταύτης.

ΦΟΡΜΑ

PRODON THE AROMATOPOLITAZ OANA

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Όπως γνωρίζετε, τὰ Ἐργαστήρια Περμανάντ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ, λειτουργοῦν ἀπὸ 10ετίας καὶ τὰ ὁποῖα ὅπως ἀπεδείχθη, θεωροῦνται ἀσυγκρόνηστα εἰς τὴν Περμανάντ, τόσοι δι' ἡλεκτρισμοῦ, ὅσον καὶ ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ. Παύσατε τοῦ λοιποῦ ν' ἀμφισβᾶλλετε ὡς πρὸς τὴν Ραδιοπερμανάντ. Ἡ Ραδιοπερμανάντ εἶνε ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλευσις τῶν ἐργαστηρίων μας. Δὲν περιέχει σύματα, δὲν περιέχει ἡλεκτρισμὸν οὐδὲ φάρμακα.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ **ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ**
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13 ΤΗΛ. 53277

Κοι Κοι Κομμωταί,
Ἐξασφαλίζετε τὴν πελατείαν σας μεταχειριζόμενοι φάρμακα Περμανάντ Reallis.
ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ: 13 ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13.

Μεγαρός

